

BIBLIATANULMÁNYOK

Ellen G. White

SÁFÁRSÁG: A SZÍV INDÍTÉKAI

Idézetek a Bibliatanulmányokhoz

2018. január, február, március

*Szemelvények a Prófétaság Lelke írásaiból
a naponkénti tanulmányozáshoz*

Fordította: Zakariás Loránd

© 2017 Viața și Sănătate Kiadó

A magyar nyelvű kiadás minden joga fenntartva.

A kiadvány eredeti címe: *E. G. White Notes for the Sabbath School Lessons*

Az Ellen G. White-idézetek a Bibliatanulmányokhoz a Pacific Press® Publishing Association negyedévi kiadványa.

Ezt az idézetgyűjteményt, valamint egyes részleteit nem fordíthatják, módosíthatják, vehetik át, adhatják ki, másolhatják vagy sokszorosíthatják magánszemélyek vagy intézmények a Pacific Press vagy a Heted-napi Adventisták Generál Konferenciájának írásos engedélye nélkül.

Megjegyzés: Az idézetek után az eredeti kiadás oldalszámait tüntettük fel.

Szerkesztette és fordította:

Zakariás Loránd

Korrektúra és tördelés:

Czinkota Andrásné

Borítóterv: Liliana Dincă

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WHITE, ELLEN GOULD HARMON

Sáfárság: a szív indítékai – Idézetek a Bibliatanulmányokhoz

Ellen G. White; fordította: Zakariás Loránd

– Pantelimon: Viața și Sănătate, 2017

ISBN 978-606-911-375-2

1. Zakariás, Loránd (trad.)

TARTALOM

1. Az anyagiasság hatása	5
2. Meglátom, akarom, megszerzem	14
3. Isten vagy a mammon?	23
4. Elkerülni a világ útjait	33
5. Sáfárok az Éden utáni időben	42
6. A sáfár ismertetőjegyei	51
7. Őszinteség Isten előtt	61
8. A tizedfizetés hatásai	71
9. A hála adományai	81
10. A sáfárság szerepe	90
11. Naponkénti döntés	99
12. A sáfár szokásai	109
13. A sáfárság eredményei	118

1. tanulmány

Az anyagiasság hatása

December 30., szombat délután

Egész szívünket át kell adni Istennek, különben nem munkálja bennünk azt a változást, amely képmását kialakítja. A bűnös természetünk elidegenített bennünket Urunktól. A Szentlélek találóan ábrázolja állapotunkat: „Akik holtak valátok a ti vétkeitek és bűneitek miatt.” (Ef 2:1) „Minden fej beteg, és minden szív erőtlen. Tetőtől talpig nincs e testben épség.” (Ésa 1:5–6) Sátán törében tart bennünket, foglyokká tétettünk az ő akaratára (2Tim 2:26). Isten meg akar gyógyítani, ki akar minket szabadítani a bűneinkből. Miután ez teljes átalakulást igényel, egész lényünk megújulását, teljesen át kell adnunk magunkat Istennek.

Az énünk elleni küzdelem a leghatalmasabb harc, amelyet meg kell vívunk. Küzdelembé kerül az énünket átengedni, mindent alárendelni Atyánk akaratának, de a léleknek engedelmeskedni kell Istennek, mielőtt szentségben megújulhatna. – *Jézushoz vezető út*, 21. o.

Ha a gondolataid szüntelenül a világ mulandó dolgaival foglalkoznak, azok idővel teljesen uralják elmédet, megromtják jellemedet addig, míg szem elől téveszted, és végül teljesen megfeledkezel Isten dicsőségéről. Elszalasztod a lehetőségeket, hogy megismerd a menny dolgait. A lelki életedből kivész az élet...

Bízd magad teljesen Istenre! Ha eddig nem bíztál benne, itt az idő, hogy megálljt parancsolj magadnak! Állj meg ott, ahol vagy, és változtasd meg életedben a fontossági sorrendet... Őszintén kiáltás fel Istenhez! Küzdj a menny küldötteivel, és győzz! Helyezd az Úr karjába teljes lényedet, lelkedet, testedet, gondolataidat, és határozd el, hogy szeretetteljes, odaszentelt eszköze leszel, akit mennyei akarata hajt,

és Szentlelke ihlet – és akkor meglátod majd a menny dolgait! – *Sons and Daughters of God*, 105. o.

Sátánnak nagy hatalma van ma a világban. Isten megengedte neki, hogy egy ideig uralma alatt tartsa a Földet. A törvénytelenység ideje alatt az embernek felkínálta a lehetőséget, hogy válasszon, ki mellé áll. Minden lehetséges módon arra törekszik, hogy a széles utat vonzóként, a keskenyet pedig nehézként, megalázóként és visszataszítóként tüntesse fel. Ravasz terveket sző, amelyek által meggyőzi a férfiakat és asszonyokat, hogy engedjenek a kívánságaiknak. Az olcsó élvezeteket lényegesnek tünteti fel ebben az elfajult világban, ám ezek nem szereznek lelki beteljesülést. A varázslatosság fényébe burkolt kedvtelések árnyékot vetnek az örök dolgokra. Sokan Ézsauhoz hasonlóan jelentéktelen dolgokra cserélik fel az elsőszülöttségi jogukat, mivel engednek a kívánságaik parancsának. A világi örömök kívánatosabbnak tűnnek számukra a mennyi örökségnél.

Krisztus azonban győzött értünk. Ő volt az egyetlen, aki üdvözíthetett minket Isten bölcsességével, képességeivel és erejével. Csodálatos, tanácsos, erős Istenként, az örökkévalóság Atyjaként és a béke Fejedelmeként állhatott a világ elé. – *The Upward Look*, 39. o.

December 31., vasárnap – E világ Istene

Sátán kísértései felsorakoztatják a földi élet dolgait elbűvölő és vonzó csábítások formájában jelenítve meg azokat az ember előtt, hogy a mennyei valóság többé ne tűnjön kívánatosnak számára, és a világhoz ragaszkodás elsőbbséget élvezzen a mindennapi életében. Olyan erős kötődés alakul ki az ember és a világ között, hogy csak a Mindenható szakíthatja szét ennek a rabságnak a láncait. Sátán a világhoz láncolja az érzékeinket. Krisztus azért jött, hogy megtörje ezt a sátáni varázst, elhárítsa az ellenség munkáját, elszakítsa az ember elméjét a földi dolgoktól és a mennyieikhez vonzza. Egyedül Ő képes megtörni a bűn varázsát... Még egy kevés idő, és a világ, annak dicsősége, amely a nagy csaló varázslatos erejének köszönhetően az imádat tárgyává vált, a tűz martalékává válik az emberi leleményesség összes

díszével együtt. Akkor mi kárpótolhatja az emberi lélek vesztét? – *Our High Calling*, 285. o.

A Szentlélek által a szívbe ültetett igazság legyőzi a földi gazdagság szeretetét. A Jézus iránti szeretet és a pénz szeretete nem fér meg egy helyen. Akik őszintén, igazán szeretik Istent, lemondanak a pénzről és az anyagiakról, és Urukhoz ragaszkodnak. A szeretet által az ember szent kényszert érez a szükségben lévők szolgálatára és Isten ügyének támogatására. A legnagyobb öröme helyesen felhasználni az Úrtól kapott anyagi forrásokat. Meggyőződése, hogy minden, amivel rendelkezik, az Istené, és kötelessége általa rendelt sáfárként lelkiismeretesen gazdálkodni a javaival. Így már megtarthatja a két nagy parancsolatot: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből!”, valamint: „Szeresd felebarátodat, mint magadat!” E két feltételt tiszteletben tartva lehetséges, hogy a gazdag ember is bemenjen Isten országába. „És aki elhagyta házait, vagy fitestvéreit, vagy nőtestvéreit, vagy atyját, vagy anyját, vagy feleségét, vagy gyermekeit, vagy szántóföldjeit az én nevéért, mindaz száz annyit véssen, és örökség szerint nyer örök életet.” (Mt 19:29) Íme, mindazok jutalma, akik áldozatokat hoznak Istennek. Már ebben az életben száz annyit kapnak vissza, végül pedig elnyerik az örök életet. – *Keresztény sáfárság*, 123–124. o.

Isten népének az életerejét a pénz szeretete és a világgal barátkozás emészti fel. Holott Isten népének előjoga a világ fényes, tündöklő világgosságának lenni; növekedni Isten ismeretében, és pontosan megérteni az Úr akaratát. De az evilági gondok és a csalárd gazdagság elfojtotta a szívükbe vetett magot, ezért nem teremnek gyümölcsöt az Úr dicsőségére. Vallják ugyan, hogy van hitük, mégsem élő hit az, mert nem támasztják alá cselekedetekkel, hiszen a hit cselekedetek nélkül halott. Akik állítják, hogy van hitük, és még sincsenek cselekedeteik, azokat nem menti meg a hitük. Az ördög is hisz az igazságban, és reszket. Az ilyen hit nem erény. Bár sokan magasztos hitvallást tettek, messze lemaradtak a jótettek terén. Ha jó cselekedetekkel bizonyítanák hitüket, hatalmas benyomást tehetnének az igazság mellett. De nem használják

ki a javaik talentumát, amelyet Isten kölcsönzött nekik. – *Bizonyágtételek*, 2. kötet, 521–522. o.

Január 1. , hétfő – A magtárak megtöltése

Az Úr megáldotta a gazdag ember földjét, és növényei virultak. A csürei színültig megteltek, és nem volt hova tennie a termésfölösleget. Nem gondolt Istenre, aki mindezt adta. Nem fogta fel, hogy Isten az áldások sáfárává tette. Segítenie kellett volna a szűkölködőkön...

Azonban a gazdag bezárta a szívét a szűkölködők kiáltása előtt, és ezt mondta a szolgáinak: „Ezt cselekszem: »Az én csüreimet lerontom, és nagyobbakat építek; és azokba takarom minden gabonámat és az én javaimat. És ezt mondom az én lelkemnek: Én lelkem, sok javaid vannak sok esztendőre eltelve; tedd magadat kényelembe, egyél, igyál, gyönyörködjél!«”

Ennek az embernek nem voltak magasabb rendű céljai a pusztulásnak kitett állatokénál. Úgy élt, mintha nem volna Isten, sem menny, sem örök élet. Mintha mindaz, ami nála volt, a sajátja lett volna, és nem tartozna semmivel sem Istennek, sem embernek. – *Krisztus példázatai*, 185–186. o.

Júdásnak számos alkalom állt a rendelkezésére, hogy elfogadja Krisztust személyes Megváltójának, de ő elutasította ezt az ajándékot. Nem akarta akaratát és élete útját teljesen Mesterére bízni. Nem gyakorolta azt, ami ellenkezett hajlamaival, kapzsiságát nem adta fel. Miközben névlegesen ő is tanítvány volt, és Krisztus jelenlétében élt, lopott az Úr kincstárából...

Júdás tanulhatott volna Jézustól, ehhez viszont vágynia kellett volna arra, hogy lelkét tisztán megőrizze; azonban mindennél jobban vágyott a gazdagságra, és a pénz szeretete teljesen elvakította. Ez a jellemtulajdonsága olyan mély gyökereket eresztett a szívében, hogy kiszorította belőle az igazság magvát. – *Keresztény sáfárság*, 169–170. o.

Körülnéztem, hogy lássam: azok közül, akik állítják, hogy várják Krisztus eljövetelét, hányan hoznak szívesen áldozatot a bőségükből

Istennek. Láttam néhány szerény szegényt, akár a szegény özvegy, akik megvonják szájuktól a falatot a perselybe téve filléreiket. Isten szemében ezek az áldozatok kincsekkel érnek fel. Ám akik gazdagodtak, tolasodtak, azok messze lemaradtak. Ahhoz képest, amit tehettek volna, jóformán semmit sem tesznek. Visszatartják javaikat Istentől, meglopják Őt, mert félnek benne bízni... A példázatban szereplő férfi nem tudta hova tenni a termését, és az Úr rövidre szabta haszontalan életét. Így bánik el sokakkal. Milyen nehéz is e romlott korban megőrizni magunkat a világiasságtól és az önzéstől! Milyen könnyű hálátlanná válni minden áldásunk adományozója iránt! Komoly virrasztásra és sok imára van szükség, hogy aggódó gonddal megőrizzük a lelkünket. – *Bizonyágtételek*, 2. köt., 160–161. o.

Január 2., kedd – Az anyagiasság kísértése

Sokan állítják magukról, hogy hisznek Isten Igéjében, mégsem értik az ellenség megtevesztő munkáját. Nincsenek tudatában, hogy közel az idők vége. Sátán viszont tudja ezt, és miközben az emberek alszanak, ő dolgozik. A test és a szemek kívánsága, valamint a dicsekvés vágya uralma alá hajtotta a férfiakat és nőket. Sátán Isten népének közösségében sem tétlenkedik: a mesterkedéseivel viszályt kelt a hívők között. Az önzés, a korrupció és mindenféle gonosz dolgok egyre nagyobb teret hódítanak az emberi szívben. Sokan figyelmen kívül hagyják a Szentírás értékes szavait... és inkább regényeket, meséskönyveket olvasnak. Valósággal falják a képzelőerőt felkorbácsoló olvasmányokat, míg Isten Igéjét mellőzik.

A vallás első számú ellensége a világ. A sátáni erők szüntelenül dolgoznak Földünkön. Az ellenség célja az egyházat és a világot oly mély szakadékba taszítani, hogy céljuk, lelkületük és elveik közösek legyenek, következésképpen nehezen lehessen megkülönböztetni azokat, akik Istent szolgálják, és akik nem. – *In Heavenly Places*, 309. o.

Pál apostol ihletett figyelmeztetései az önző engedékenység ellen a korszakokon át egészen napjainkig elhallatszanak... Ekképpen buzdítja a Galáciabelieket: „Mondom pedig, Lélek szerint járjatok, és a

testnek kívánságát véghez ne vigyék. Mert a test a lélek ellen törekszik, a lélek pedig a test ellen; ezek pedig egymással ellenkeznek, hogy ne azokat cselekedjétek, amiket akartok.” (Gal 5:16–17) Majd felsorolja a „testnek cselekedeteit”: a bálványimádást, részegséget, bujálkodást stb.

Sok névleges keresztény szerint Dániel túl szigorú volt önmagához, és kijelentenék róla, hogy szűk látókörű, fanatikus ember volt. A táplálkozás kérdését túlságosan jelentéktelennek tartják ahhoz, hogy az ilyen határozott – földi előnyöket feláldozó – állásfoglalásra kényszerítsen. Az ekképpen gondolkodók azonban az ítélet napján rádöbbennek, hogy Isten világos kéréseinek fordítottak hátat, és saját véleményükből alkottak mércét a jó és a gonosz kérdésében. Rájönnek, hogy ami számukra jelentéktelen volt, arról Istennek más a véleménye. Szent engedelmességgel követnünk kellene Urunk kéréseit! – *Egészségügyi tanácsok*, 65–66. o.

Az Úr felszólít, hogy különüljünk el a világtól. Engedelmeskedsz-e? Eltávozol-e közülük, elváltsz-e tőlük, és más leszel, mint ők? (...) Lehetetlen, hogy Isten gyermeke maradj, ha a világiak közé keveredsz, átveszed a szellemüket, és követed a példájukat. A mindenség Alkotója szerető atyaként szól hozzád. Ha elfordulsz a világtól, és mentes maradsz befolyásától, ha elmenekülsz a romlottság elől, amely a bűnös kívánság által uralkodik a világon, akkor Isten lesz atyád. Befogad a családjába, te pedig örököse leszel. Az engedelmes életért cserébe a világ helyett neked adja az országot az egész ég alatt. A dicsőség örök mértékében részesít, olyan életben, amely az örökkévalóságig tart. – *Bizonyságtételek*, 2. kötet, 38–39. o.

Január 3., szerda – Az önszeretet

Az embert állandóan kísérti a gondolat, hogy a saját értékeinek az eredménye az a befolyás, amelyre szert tett. Az Úr nem dolgozik velük, mert egyetlen embernek sem tulajdonít olyan dicsőséget, amely egyedül az Ő nevét illeti meg. Isten azt akarja, hogy mindenki az ellenőrzése alatt legyen, és ismerje el: sikeréért minden dicsőség az Úré.

Isten dolgozik bennünk, hogy akaratát teljesíthessük a neve dicsősé-
gére. Mennyei bölcsességét és erejét mindenki rendelkezésére bocsátja,
aki alázattal szolgálja Őt. Az áldozatkész, benne bizó szolgálót képvil-
selőjévé teszi – olyan emberré, aki nem magasztalja fel magát, és nem
tartja magát többre, mint ami valójában. Az életét Isten élő áldozat-
ként fogadja el, és támogatva őt, szolgálatába állítja. – *The Upward
Look*, 243. o.

Lucifer lassanként helyet adott az önfelmagasztalás vágyának. A Szent-
írás ezt mondja: „Szíved felfuvalkodott szépséged miatt; megrontottad
bölcsességedet fényességedben.” (Ez 28:17) „Ezt mondád szívedben: [...]”
hasonló leszek a Magasságozhoz” (Ésa 14:13–14). A hatalmas angyal
minden dicsőséget Istentől kapta, és odajutott, hogy ezt magának tulaj-
donította. Nem volt meglegedve a pozíciójával, pedig nagyobb megbec-
sülésben részesült, mint a mennyei sereg. Odáig merészkedett, hogy
a Teremtőnek kijáró hódolatot magának kívánta. A teremtett lényeket
nem arra tanította, hogy Istent mindenek felett szeressék, és neki enge-
delmeskedjenek. Szolgálatukat és hűségüket inkább magának akarta
biztosítani. Azt a dicsőséget óhajtotta, amellyel a végtelen Atya a Fiát
ruházta fel. Az angyalfejedelem arra a hatalomra pályázott, amelyre
egyedül Krisztusnak volt joga. – *Pátriárkák és próféták*, 21–22. o.

A Biblia senkit sem ítél el a gazdagságáért, ha becsületesen jutott ahhoz.
Nem a pénz, hanem a pénz szeretete minden rossznak a gyökere. Isten
erőt ad az embernek a gazdagság megszerzéséhez, és aki Isten sáfára-
ként anyagi javait önzetlenül használja, annak a kezében a gazdagság
áldás mind a gazdagnak, mind a világnak. De sokakat annyira leköt
a földi kincsek iránti érdeklődés, hogy érzéketlenné válnak Isten köve-
telményeivel és embertársaik szükségleteivel szemben, így gazdag-
ságukat saját felmagasztalásuk eszközének tartják. A házhoz házat,
a földhöz földet halmoznak, és otthonukat megtöltik luxustárgyak-
kal, miközben körülöttük emberek nyomorognak és vétkeznek, bete-
geskednek és meghalnak. Akik így önző módon csak maguknak szol-
gálnak, azok nem Isten tulajdonságait fejlesztik ki magukban, hanem
a gonoszét. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 200. o.

Láttam, hogy Isten népe elvarázsolt területen áll, és nagyon sokan megfedkeztek arról, hogy milyen rövid a rendelkezésükre álló idő, és milyen végtelen értéke van minden egyes megmentésre váró léleknek. A büszkeség a szombatünnepelők soraiba is behatol. Testvéreink mindig több és több gondot fordítanak a ruházatra és a külső megjelenésre. Az angyal így szólt: „A szombat megőrzői haljanak meg az ének, a büszkeségnek és a világ hiábavalóságainak!”

Láttam, hogy az önfelmagasztálás, beképzeltség és önteltség az embereket tévútra viszi, és bizonyosan elbuknak, ha nem szállnak magukba. Ha valaki önhietségében túl sokra becsüli magát, és azt hiszi, hogy nagy dolgot képes véghezvinni, akkor Isten Szentlelke visszavonul tőle, és saját erejében addig halad, míg végül tönkremegy. – *Tapasztalatok és látomások*, 152–153. o.

Január 4., csütörtök – Az anyagiasság hiábavalósága

Pál felismerte, hogy alkalmasságának, tehetségének alapja nem benne rejlik, hanem a Szentlélek jelenlétében, akinek kegyelmi befolyása áthatotta a szívét, és minden gondolatát alárendelte Krisztusnak. (...) A Megváltó mindenkor központja volt az apostol tanításainak. „Élek pedig többé nem én” – jegyezte meg –, „hanem él bennem a Krisztus.” (Gal 2:20) Az „én” elrejtőzött, Krisztust ellenben kinyilatkoztatta és felmagasztalta.

Pál kiváló szónok volt. Megtérése előtt gyakran igyekezett a hallgatóit meggyőzni magasan szárnyaló szónoklatai által. Most azonban mindezt háttérbe szorította. Ahelyett, hogy költői nyelvezettel rajongó ábrándozásba merült volna – amely hat ugyan az érzékekre, és erősíti a képzelőerőt, de nem hat ki a mindennapi életre –, Pál igyekezete inkább odairányult, hogy az életfontosságú igazságokat egyszerű szavakkal a hallgatósága szívébe vésse. – *Apostolok története*, 184. o.

Aki úgy tekint a földi értékekre, mint elsőrendű fontossággal bíró dolgokra, és teljes életét a világi gazdagság megszerzésére áldozza, az veszteséges befektetéseket tesz. Majd túl későn veszi észre, hogy amiben bízott, végül darabokra hullik, és porrá lesz. Az örök gazdagság

csakis önmegtagadás útján, a világi gazdagság feláldozása által szerezhető meg. A keresztény útja a mennyek országába számos nehéz, szorult helyzetben vezet keresztül. Következétesen meg kell harcolnia a hit nemes harcát, míg Krisztus nyugalomra nem szólítja. Csak akkor biztosíthatja halhatatlan örökségét, ha mindenét, teljes életét átadja Krisztusnak. – *Istennel ma*, 147. o.

Krisztus így szól: „Mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall?” (Mk 8:36).

Isten azt szeretné, ha a mennyeit választanánk és nem a földit. Lehetőséget nyújt arra, hogy értékeinket mennyei kincsekbe fektessük. A legnemesebb céljaink elérésére, a legdrágább kincsünk megőrzésére bátorít. Ezt mondja: „Drágábbá teszem az embert a színaranynál és a férfit Ofir kincsaranyánál” (Ésa 13:12). Amikor a molyette és rozsdamarta gazdagság semmivé lesz, Krisztus követői élvezhetik a mennyei kincseket, a romolhatatlan gazdagságot. – *Krisztus példázatai*, 283. o.

Január 5., péntek – További tanulmányozásra

Krisztus példázatai, „Nyereség, mely veszteség” c. fejezet.

2. tanulmány

Meglátom, akarom, megszerzem

Január 6., szombat délután

Isten hatalmas csak abban a szívben tud eredményes munkát végezni, amely állandóan jó talajt képez az igazság drága magvai számára. A bűn tövisei minden talajban megteremnek. Nem kell művelni őket. A jellem szép vonásait azonban gondosan ápolni kell. A tüske és a tövis mindig elő akar bújni. A tisztogatást tehát soha nem szabad abbahagyni. Ha szívünket nem tesszük ki állandóan a mennyei hatásoknak, ha a Szentlélek nem csiszolja és nemesíti szüntelenül a jellemünket, akkor a régi szokások újra jelentkeznek az életünkben. Hiába mondjuk, hogy hisszük az evangéliumot. Ha az evangélium nem szentel meg bennünket, hitvallásunk semmit sem ér. Ha nem győzzük le a bűneinket, akkor a bűneink győznek le minket. A tövisek, amelyeket levágtunk, de nem téptünk ki gyökerestől, rohamosan nőnek, mígnem elárasztják a lelkünket. – *Krisztus példázatai*, 29. o.

Kedves Testvéreim! Legyenek állandóan Isten parancsolatai és Jézus Krisztus bizonyágtévése a gondolataitok tárgyai, és úzzék el a világi gondolatokat tőletek. Ezekről elmélkedjétek, amikor lefekszenek, és amikor felkeltek! Életetek és eljárásotok legyen összhangban az ember Fiának eljövételével! Az elpecsételés ideje rövid, és csakhamar befejeződik. Most, amíg a négy angyal még tartja a négy szelet, itt az ideje, hogy megerősítsük és biztosítsuk elhivatottságunkat és kiválasztottságunkat. – *Tapasztalatok és látomások*, 88. o.

Elhanyagoljátok Isten szavát, holott ott találhatjátok meg népéhez írt, a veszélyekre mutató figyelmeztetéseit. De olyan sok a gondjuk-bajuk, hogy alig hagynak időt az imára. Az erő helyett üres formaságot látunk.

Ó, mily szívből fakadón imádkozott Jézus! Pedig Isten szeretett Fia volt! Ha Megváltónk ennyi buzgalomról, erő kifejtésről és kínról tett tanúságot, mennyivel többre van szükségük nekünk, akiket az üdvösség örökösének hívott el. Minden erejüket az Úrba vetett hitükből merítik és lelkük teljes átadásával küzdenek Istennel, és így szólnak: „Nem engedlek el, amíg meg nem áldasz engem!” De láttam, hogy szívük mégis elnehezedik az élet gondjai miatt, és elhanyagolják Istent és Igéjét. – *Bizonyságtételek*, 1. kötet, 133. o.

Az ártatlan angyalokat mélyen elszomorítja Isten hitvalló népének szívében élő hitetlenség, büszkeség, irigység és a világ szeretete. Sírnak, amikor tapasztalják a bűn hatalmát, amely Krisztus sok hitvalló követőjének szívében gyökerezik; ha látják, hogy következtelen, görbe útjukkal gyalázatot hoznak Istenre. Mégis akik a legsúlyosabban hibáznak, akik a gyülekezet legnagyobb gyöngeségének az okai, és beszenyvezik szent hitvallásukat, azokon nem látszik riadalom, nem tartják bűnösnek magukat, hanem azt képzelik, hogy szépen felvirágoztak az Úrban. – *Bizonyságtételek*, 2. kötet, 102. o.

Január 7., vasárnap – A jólét evangéliuma

A lelki fejlődés és jólét szorosan összefügg a keresztyén bőkezűséggel. Krisztus követői örvendjenek annak a kiváltságnak, hogy az életükben megnyilvánulhat Megváltójuk irgalmassága. Amint áldozatot hoznak az Úrnak, úgy biztosak lehetnek afelől, hogy kincsük előttük jár a mennyei kapuk felé vezető útjukon. Akarod biztosítani a vagyonedat? Helyezd azokba a kezekbe, amelyekben megláthatod a szegek okozta sebhelyeket! Élvezni akarod a vagyonedat? Használd fel a nyomorgók és szenvedők javára! Akarod gyarapítani a tulajdonodat? Akkor figyelj Isten intelmére: „Tiszteld az Urat a te marhádból, a te egész jövedelmed zsengejéből. Ekképpen megtelnek a te csűrjeid elégséggel, és musttal áradnak el sajtód vályúi.” (Péld 3:9–10) Ha azonban arra törekszünk, hogy vagyonunkat saját, önző céljainkra visszatartsuk, örök veszteségünk lesz. Attól a pillanattól kezdve, hogy kincsünket odaadtuk Istennek, neve és változhatatlansága pecsétjét viseli. – *Apostolok története*, 253. o.

Amit az emberek Isten bőkezűségéből kapnak, az mind Istené. Az értékes és szép dolgokat azért adja a kezünkbe, hogy próbára tegyen, lemérje a szeretetünket, és a kegyelme iránti hálánk mértékét. Legyen az gazdagság vagy értelem kincse, helyezzük szívesen hozott áldozatként Jézus lábához.

Egyikünk sem lehet meg Isten áldása nélkül, de ha akarja, elvégezheti a munkáját az emberi segítség nélkül. Minden embernek kiszabta a kötelességét, és mint intézőit bizza meg őket a gazdagság vagy értelem kincseivel. Bármit adunk is Istennek – kegyelme és bőkezűsége folytán –, a javunkra írja, mint hűséges intézőinek. – *Bizonyságtételek*, 5. kötet, 736. o.

A Szentírás tanításai alapján tudjuk, hogy a gazdagság csak akkor válik veszélyessé, ha elsőbbséget élvez a halhatatlan kincsekkel szemben. Csapdába vezet a földi, mulandó értékekért folytatott küzdelem, ha az felemészti az Isten által elvárt gondolatokat, érzéseket és áldozatkészséget. Akik az örök dicsőség világosságát a világi mázra és ragyogásra, az örök mennyei otthont pedig ideig-óráig birtokolható földi házra cserélik fel, azok esztelen döntést hoznak...

A pénz Isten ajándéka, amit hűségesen az Ő szolgálatában kell felhasználnunk. Az Úr megáldotta Ábrahámot, gazdaggá tette őt aranyban, ezüstben, jószágban. A Biblia leírása alapján tudhatjuk, hogy az Úr gazdagságot és tisztességet adott Dávidnak, Salamonnak, Jósafátnak, Ezékiásnak isteni kedvezése bizonyítékául.

Mennyei Atyánk számos ajándékához hasonlóan a gazdagság is felelősséggel és jellegzetes kísértésekkel jár. Sokan, akik hűségesek voltak Istenhez a háborúság idején, a jólétben a kísértések áldozataivá váltak! A vagyon birtoklása felszínre hozza az önző természet uralkodó szenvedélyét. Korunk világa magán viseli a Mammont imádók kicsinyes kapzsiságának átkát. – *The Review and Herald*, 1882. május 16.

Január 8., hétfő – Kődös lelki látás

Krisztus megnevezte a lélek veszélyeit. Márk feljegyzése szerint a világi gondokat, a gazdagság csalárdságát és egyéb dolgok kívánását említette. Lukács az élet gondjait, gazdagságát és gyönyöreit jegyzi meg. Ezek fojtják el az igét, a fejlődő lelki magot. Ha az ember nem Krisztusból táplálkozik, a lelki élete elpusztul.

„A világi gondok.” Az emberiségnek nincs egyetlen olyan osztálya sem, amelyet ne kísértenének az evilági gondok. A szegényeket a nehéz munka, a nélkülözés, a nyomortól rettegés nyugtalanítja és terheli. A gazdagok a veszteségektől félnek, és tele vannak aggodalmaskodással. Krisztus azt mondja, hogy tanuljunk a mező virágaitól. Számos követője azonban nem gondol a virágok tanítására, és nem bízunk abban, hogy a Megváltó szüntelenül gondot visel róla. Krisztus nem hordozhatja e bizalmatlanok terhét, mert nem vetik reá. Így az élet gondjai elválasztják őket tőle, amelyek miatt vigaszt és segítséget kellene nála keresniük. – *Krisztus példázatai*, 29–30. o.

Te magad döntesz a sorsod felől. Büszkeséged, a világ örömeinek szeretete, értelmetlen, üres beszéded, önzésed mind megmérgettetik, és a gonoszság súlya károdra billenti ki a mérleg nyelvét. Szegény vagy, szerencsétlen, vak és lelkileg üres. A gonoszság magva mély gyökeret ereszt a szíved talajában, és nem hagy életteret a jó magvának... Láttam, hogy sokan azzal áltatták magukat, hogy jó keresztények, pedig Jézustól egyetlen fénysugár sem juthatott el a szívükig. Nem tudják, mit jelent megújulni Isten kegyelme által. Nincs személyes, élő kapcsolatuk Ővele. Láttam, hogy Isten a kardját élesítette, hogy levágja őket. Ó, ha tudná minden hideg vagy langymeleg bizonyágtévője, milyen tisztító munkára készül az Úr! Drága barátaim, ne áltassátok magatokat az állapototokat illetően! A hú tanú a következőket mondja: „Tudom a te cselekedeteidet.” A harmadik angyal lépésről-lépésre vezet Isten népét, mind feljebb és feljebb, és az Úr minden lépésükben megpróbálja őket. – *Spiritual Gifts*, 229–230. o.

Komoly belső lelki munkát kell végeznünk a szombattartók közt. Feltétlenül nyissák ki a szemüket, lássák meg valódi helyzetüket, legye-

nek buzgók, és tartsanak bűnbánatot! Máskülönb elveszítik az örök életüket. A világ lelkülete megszállta és a sötétség hatalmasságai fogóságba hurcolták őket. Nem engedelmeskednek Pál apostol intésének: „Ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változzatok el a ti elmétek megújulása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata.” – *Bizonyágtételek*, 1. kötet, 404–405. o.

Január 9., kedd – A kapzsiság felé vezető lépések

A kígyó válaszolt Évának. Azt mondta, Isten azért tiltotta el tőlük a tudás fáját, hogy ezáltal alárendeltségi viszonyban tartsa őket, nehogy ismeretet szerezve hatalomra tegyenek szert. Biztosította az asszonyt, hogy a fa gyümölcse ízletesebb a kert bármely fájának gyümölcsénél, és fogyasztása Istennel teszi őket egyenlővé.

Éva úgy ítélte meg, hogy a kígyó beszéde bölcs volt, Isten tiltása pedig igazágtalan. Vágyakozással tekintett az ízletesnek tűnő gyümölcsöktől roskadozó fára. A kígyó szemmel láthatóan jóízűen táplálkozott belőle. Minden fa gyümölcsénél jobban vágyott erre a gyümölcsre. – *Confrontation*, 13–14. o.

Sokakban irigy, önző világi lelkület uralkodik, és csak a saját érdekeikkel törődnek. Az önző gazdag nem viseli szívéen az embertársai ügyeit, ha csak nem azért, hogy kihasználja őket. Szakítanak a nemes, istenfélő természettel, és feláldozzák az önző érdekeikért. Minden baj gyökere a pénz vágya. Megvakítja az embereket, és megakadályozza, hogy felismerjék Isten és felebarátaik iránti kötelességeiket. – *Bizonyágtételek*, 1. kötet, 405. o.

Az önzés kapzsiság, következesképpen bálványimádás is. Istenben és a Szentírásban hívő keresztényekként sokak neve szerepel a gyülekezet névsorában, de olyan dolgokat imádnak, amelyeket az Úr azért bízott rájuk, hogy általuk nélkülöző felebarátaikon segítsenek. Lehet, hogy nem a szó legszorosabb értelmében imádják a földi kincseiket, viszont bálványozzák őket, és így a Mammonnak szolgálnak. Azt a tisztele-

tet adják meg a földi dolgoknak, amely a Teremtőt illeti meg. Isten, aki mindent lát és tud, feljegyzi hitvallásuk hamisságát. – *Keresztény sáfárság*, 172. o.

Isten gyógyírja az önzés és irigység bűne ellen a folytonos, magunkat megtagadó jótékonyság és adakozás gyakorlása. Urunk azért vezette be a rendszeres adakozást, hogy fenntartsa művét, és enyhítse a szenvedők és ínségesek nyomorúságát is. Azért rendelte el, hogy az adományozás szokássá váljon, hogy ellensúlyozza az önzés veszélyes és csalóka bűnét. A folyamatos adakozás halálra éheztetni az irigységet. Isten akarata szerint a rendszeres adakozás célja olyan gyorsan elszakítani az irigytől a gazdagságot, amint szert tesz rá, azonnal az Úrnak szentelje az Őt megillető részt. – *Bizonyságtételek*, 3. kötet, 481. o.

Január 10., szerda – A kapzsiság: az önző érdekek keresése

Júdás nem sokkal húsvét előtt megújította szerződését a papokkal, hogy kezükbe adja Jézust. Majd elrendelték, hogy az Üdvözítőt azoknak a helyeknek egyikén kell elfogni és letartóztatni, ahol elmélkedés és imádkozás céljából szokott tartózkodni. A Simon házában megtartott ünnep óta Júdásnak sok alkalma volt, hogy elgondolkodjon azon a terven, amelynek a megvalósítására szerződéssel kötelezte magát. Szándékát azonban nem változtatta meg. Harminc ezüstpénzért – vagyis egy rabszolga áráért – eladta Urát a gyalázatnak és a halálnak.

Júdás nagyon szerette a pénzt. Korábban azonban nem volt annyira romlott, hogy ilyen cselekedetet hajtson végre. Azonban addig dédelgette a kapzsiság ördögi lelkületét, míg ez lett életének a mozgó ereje. A Mammon iránti szeretete felülmúlta a Krisztus iránti szeretetét. Mivel rabszolgájává lett egy bűnnek, Sátán kezébe adta magát, hogy minden bűnnel megpróbálkozzon. – *Jézus élete*, 617. o.

Júdás szűkkeblű önzését Jézus által akarta megszüntetni, hogy kapcsolatba hozza saját önfeláldozó szeretetével. Tanításaiban feltárta azokat az alapelveket, amelyek a tanítvány önző becsvágát is érintették.

Jézus ily módon egyik tanítást a másik után adta, és Júdás sokszor felismerte, hogy az ő jelleméről van most szó, és az ő bűneit tárta fel, de nem akart engedni az isteni befolyásnak.

Ellenállt a kegyelem esedezéseinek, azért a gonosz befolyása végül felülemelkedett benne. Jézusnak egy dorgálásáért megharagudva és becsvágyó álmainak szétfoslása miatt kétségbeesve átadta magát a kapzsiság démonának, és elhatározta, hogy elárulja Mesterét. A húsvéti vacsora terméből, Krisztus jelenlétének örömeiből, az örök élet reményiségének világosságából kiment a gonosz munkájára, a külső sötétségbe, ahol már nem volt számára remény. – *Nevelés*, 81. o.

A kapzsiság fokozatosan fejlődő bűn. Ákán addig dédelgette kapzsi vágyát, míg az szokásává lett, és bilincsbe verte őt, amit szinte lehetetlen volt széttörni. Amíg a bűnnek hódolt, döbbenettel tölthette volna be annak a gondolata, hogy ezáltal szerencsétlenséget hoz Izrael népére, de fogékonyságát annyira eltompította a bűn, hogy amikor a kísértés jött, könnyű prédává vált. – *Pátriárkák és próféták*, 503. o.

Sátán különböző módszerekkel vágyat ébreszt a testvérekben, hogy szerencsét próbáljanak. Egyeseket a vagyonszerzés távlatának csábításával telkek vásárlására ösztönöz. Ezáltal sokan kivonják a pénzüket az intézményeinkből, és a földekbe „temetvén” pénzüket, Isten ügyének előrehaladását akadályozzák.

Ha egy ügyleten pár száz dollárt nyernek, máris késztetést éreznek, hogy még többet fektessenek be a még nagyobb nyereség érdekében. Ingatlanokat, bányákat vásárolnak. Sátán terve sikeres: ahelyett, hogy az intézményeink pénzalapjait gyarapítanák, sokan inkább ingatlanokba fektetnek, vagy a bányászatban próbálnak szerencsét. Ekképpen táplálják az anyagiasság szellemét. A fősvénységre hajlamosak minden dollárt a saját nyereségük gyarapítására használnak, ahelyett, hogy Isten ügyének előmenetelét támogatnák. – *Keresztény sáfárság*, 182–183. o.

Január 11., csütörtök – Az önkontroll

Most van a próba ideje, most kell felkészülnünk a mennyre! Krisztus életét áldozta azért, hogy részünk lehessen ebben a próbaidőszakban. Ez idő alatt Sátán mindent megtesz, hogy megszerezze felettünk az uralmat. Azon fáradozik, hogy rávegye az embert: adja át magát a pénzszerezés lelkületének. A szórakozás újabb és újabb lehetőségeit teremti meg, hogy az elmét teljesen lekössék a világi élvezetek. Azt akarja, hogy megfelekedjen a szelíd és nyugodt lélek kincséről, amelynek oly becses az értéke Isten előtt, és élete minden pillanatát a becsvágyó tervek megvalósításának vagy a kedvteléseinek szentelje...

Sátán minden befolyását arra használja, hogy elfojtsa az emberben Isten és a lelkiismeret hangját. Az emberek az ellenséget választották a vezetőjüknek... Kedvteléseiket és szórakozásukat szolgáló tervekben bízva a mulandó dolgokért harcolnak. – *In Heavenly Places*, 36. o.

Akik egyre közelebb kerülnek a világhoz, és mind jobban hasonlítanak hozzá érzésben és gondolkodásban, azok eltávolodnak az Üdvözítőtől, és Sátán az így keletkezett űrt azonnal jelenlétével, önző, alantas terveivel tölti ki.

Ha közeledünk Istenhez, egymáshoz is közelebb kerülünk. Nem mehetünk úgy a kereszthez, hogy lélekben ne váljunk eggyé egymással. Krisztus azért imádkozott, hogy a tanítványok egyek legyenek, ahogy Ő is egy az Atyával. Egységre és egyetértésre kell tehát törekednünk, hogy Isten dicsőíttessék meg bennünk, ahogyan a Fiúban is megdicsőíttetett. Atyánk minket is úgy szeret, ahogyan egyszülött Fiát szeretete.

Isten szeret téged. Nem azért akarja a közeledésedet, hogy bántson. Ó, nem! Bátorítani akar, begyógyítani Sátán és a bűn okozta sebeidet, elűzni szomorúságodat, hogy ajkadról a hála éneke szállhasson fel. – *That I May Know Him*, 246. o.

Az apostol bemutatja a keresztény élet fejlődésének az útját, amelynek minden újabb állomása közelebb visz Isten megismeréséhez. Hit, erény, ismeret, mértékletesség, türelem, kegyesség, testvérek iránti kedveség és segítőkész emberszeretet: mindezek a megmenekülésünket szol-

gálják, amikor lépésről lépésre felemelkedünk a Krisztus által kitűzött célíg. Így lesz Jézus „bölcességül nekünk Istentől, igazságul, szentségül és váltságul” (1Kor 1:30).

Lépésről lépésre előrébb jutva a legnagyobb magasságba érhetünk fel. Ne csüggedjen el a nagy munka, amelyet egy életen át végezned kell, mert nem egyszerre kell ezt megtenned. A lényed teljes erejével indulj munkába naponta! Minden drága alkalmat használj fel helyesen, értékeld az Istentől kapott segítséget, és fokról fokra fölfelé emelkedve haladj előre a lelki növekedés útján! Gondolj arra, hogy egyszerre csak ezen az egy napon kell megtenned, amit lehet – Isten egy napot adott neked! A mennyei feljegyzések megmutatják, hogyan értékelted a napjaid lehetőségeit és alkalmait. Bárcsak helyesen használnál fel minden Istentől kapott napot, hogy meghallhasd a Mester elismerő szavait: „Jól van, jó és hű szolgám!” – *Az én életem ma*, 95. o.

Január 12., péntek

További tanulmányozásra: *Bizonyságtételek*, 6. kötet, „Kötelességünk a világ iránt” c. fejezet.

3. tanulmány

Isten vagy a mammon?

Január 13. – szombat délután

A világ szeretete borzalmasan megkötözte a népet, holott az Úr megparancsolta, hogy fáradhatatlanul virrasszon és imádkozzon, hogy ha váratlanul érkezne, aludva ne találja őket. „Ne szeressétek a világot, se azokat, amik a világban vannak. Ha valaki a világot szereti, nincs meg abban az Atya szeretete. Mert mindaz, ami a világban van, a test kívánsága és a szemek kívánsága, és az élet kérkedése, nem az Atyától van, hanem a világból. És a világ elmúlik és annak kívánsága is; de aki az Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké.”

Az Úr közölte velem, hogy Isten népe nagyon állítja magáról, hogy hisz a jelen igazságban, mégsem virraszt és várakozik. Egyre növekednek a gazdagságban, a Földön gyűjtenek kincseket. A világi kincsekben gazdagodnak, de nem az Isten szemében. Nem hiszik, hogy már csak rövid az idő; nem hiszik, hogy minden dolgok vége elközelgett, és Krisztus már az ajtóban áll. Bár állíthatják, hogy erős a hitük, de csak magukat ámítják, mert azt bizonyítják, hogy nem rendelkeznek mennyei hittel. A tetteik hitük minőségéről árulkodnak, és azt tanúsítják a körülöttük élőknek, hogy Krisztus nem jön el a mai nemzedék idején. Hitük szabja meg a cselekedeteiket. Arra készülődnek, hogy a világon maradjanak. Házat házhoz sorakoztatnak, szántóföldet szántóföldhöz ragasztanak; a világ polgárai lettek. – *Bizonyságtételek*, 2. kötet, 158–159. o.

Az önző, pénz szerető ember azért él, hogy egyen, igyon és a világi örömeket élvezze. Nem törődik az örökkévalósággal. Akik viszont elfogadják és hiszik az igazságot, azok olyan szeretetben megnyilat-

kozó hittel rendelkeznek, amely megtisztítja a lelket az érzékiségtől. A világ nem ismeri őket, mivel az örökkévalóság dolgaival foglalkoznak. Hatalmas erő dolgozik a szívükben, hogy átalakítsa a jellemüket: mennyei, kényszerítő befolyás, amely a tésztába tett kovászként fejt ki a hatását. Jézus üdvözítő szeretete az ember teljes lényét – testét, lelkét, gondolatvilágát – megváltoztatja. – *Istennel ma*, 181. o.

Sose feledjétek, hogy az erkölcsi természetet szüntelen örkődéssel és imával kell erősíteni. Ameddig Jézusra tekintesz, biztonságban vagy; de amely percben áldozataidra és nehézségeidre gondolsz, ha sajnálni és kényeztetni kezded magadat, elveszíted a bizalmadat, és akkor már súlyos veszedelem fenyeget. – *Bizonyságtételek*, 4. kötet, 454. o.

Január 14., vasárnap – Krisztus, a Teremtő

Az anyagi világ Isten ellenőrzése alatt áll. A természet tiszteletben tartja a törvényeit. Minden a Teremtő akarataról tesz bizonyosságot, és azt teljesíti. A felhőket, az esőt, a harmatot, a napfényt, a szelet, a viharokat mind-mind Isten felügyeli. A zsenge szál utat tör magának a földben, majd kifejlődik a búzagalász. Az Úr felhasználja engedelmes szolgálát, hogy véghezvigyék akarátát. A gyümölcs is a rügyből fejlődik ki, az általa rendelt időben, mivel nem ellenkezik akaratával, az általa meghatározott renddel. A felét sem értjük a természet csodáinak. – *Lift Him Up*, 66. o.

Figyeljünk többet Istenre, és örködjünk saját gondolataink felett! Kétségtelen, hogy az utolsó napok gonoszságai között élünk. Járjunk Isten előtt szelíden és mélységes alázattal, mert csak az ilyenek nyerik el dicséretét!

Ó, mily keveset tud az ember Isten tökéletességéről, és mindenható erejével párosuló, mindenütt jelenvaló létezéséről! (...)

Az Úr parancsszavával teremt. Ő volt az első tervező. Isten nem emberre támaszkodik, hanem kegyelméből felkelti az ember figyelmét, és együttműködik vele egyre fejlődő és magasabb rendű terveiben. Az ember azonban magának tulajdonítja a dicsőséget, és sok ember-

társa különleges zseninek tartja. Figyelme nem emelkedik felül az embereken. Megfeledkezik a kiindulóponttól...

„Nézzétek! Az egeknek egei sem tudnak befogadni téged!” Senki ne próbálja gúzsba kötni Izrael szentjének hatalmát. Sok a feltételezés és a kérdőjel Isten munkájával kapcsolatban. „Oldd le a te saruidat a lábaidról, mert a hely, amelyen állasz, szent föld! – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. kötet, 259. o.

Jézus felhasználta a gondtalanul trillázó madárcák, a völgyben tündöklő virágok, a tó közepén pihenő liliom, a büszke fák, a megművelt földek, a hullámozó búzatáblák, a terméketlen föld, a gyümölcsstelen fa, az örök halmok, a morajló patakok, az égboltozatot az arany színárnyalataiba öltöztető naplementék képét, hogy a hallgatói szívébe vesse örök igazságát...

A természet szépségei meg nem szűnő nyelven hirdetik Isten szeretetét. A nyitott szívét megéri dicsősége. A halló fül meghallja és megérti Istennek a természet által közvetített üzeneteit. Tanulság van a Nap sugaraiban és a különböző természeti jelenségekben, amelyeket Isten tár fel előttünk. A zöld mezők, a magas fák, a rügyek és virágok, a tovatűnő fellegek, a földre hulló esőcseppek, a források suttogása, a napfény, a Hold és az égbolt csillagai, mind arra ihletnek, hogy legyünk figyelmesek, elmélkedjünk róluk, és általuk megismerjük a Teremtőt. – *That I May Know Him*, 144. o.

Január 15., hétfő – Isten Fia – ember Fia

Az emberiségnek csak az az egy reménye volt, hogy az összeférhetetlen tömeg és a megromlott egyének közé új kovászt vessenek, hogy új élet-erőt hozzon, és visszaállítsa Isten ismeretét a világban.

Krisztus ezért jött, hogy visszaállítsa ezt az ismeretet, félretegye a hamis tanokat, amelyek által az állítólagos Istent ismerők hamis színben mutatták be Őt. Eljött, hogy kinyilatkoztassa törvényének természetét, és jellemében kinyilvánítsa a szentség szépségét.

Jézus az örökkévalóság felgyülemlett szeretetével jött el erre a világra. Miután eltávolította az Isten törvényét akadályozó terheket,

megmutatta, hogy a törvény a szeretet törvénye, Isten jóságának a kifejezése. Bemutatta, hogy a törvény elvei iránti engedelmisségben rejlik az ember boldogsága, és szilárdsága jelenti az emberi társadalom vázát és alapját. – *Nevelés*, 67–68. o.

A rabbik azt tanították, hogy Isten pártfogását ki kell érdemelni; és remélték, hogy saját cselekedeteikkel megszerezhetik az igazak jutalmát. Istentiszteletük mögött nyereszkedő, haszonleső lelkiület húzódozott. Ettől a lelkiülettől még Krisztus tanítványai sem voltak teljesen mentesek, és a Megváltó minden alkalmat kihasználta arra, hogy ráébredesse őket tévedésükre...

Amint Jézus az úton ment, egy fiatal főember szaladt hozzá, leborult előtte, és tisztelettel köszöntötte: „Jó Mester, mi jót cselekedjem, hogy örök életet nyerjek?”

„Ha tökéletes akarsz lenni – felelte Krisztus –, eredj, add el vagyonodat, és oszd ki a szegényeknek; és kincsed lesz a mennyben; és jér és kövess engem. Az ifjú pedig e beszédet hallván, elméne megszomrodva; mert sok jószága vala.”

Az önimádó ember törvényszegő. Jézus ezt akarta az ifjúval megértetni, és azért próbálta meg a szívének önzését leleplezni. Rátapintott jellemének a gyenge pontjára. Az ifjú nem igényelt további felvilágosítást. Bálványt dédelgetett a lelkében. A világ volt az istene. Állítása szerint megtartotta a parancsolatokat, de nem ismerte azt az elvet, amely az egész törvény lényege. Nem szerette Istent igazán, sem embertársait. Ezzel a fogyatkozásával egyszersmind hiányzott belőle mindaz, ami Isten országára alkalmassá tette volna. Az énnék és a világ kincseinek szeretete nincs összhangban a menny elveivel. – *Krisztus példázatai*, 296–297. o.

A pénz szeretete szinte bénító befolyást tesz az emberre. A gazdagság elvakítja az elmét, és sokan a gazdagok közül úgy viselkednek, mintha elveszítették volna a józan ítélőképességüket. Az ember minél többel rendelkezik ezen a világon, annál többre vágyik. A nélkülözéstől való félelme arányosan növekszik a vagyonával. Hajlamosak a jövőre tartalékolni. Fősvények és kapzsik, és attól félnek, hogy Isten nem viseli

többé gondjukat. Ők valóban szegények Istenben. Amint gyarapodott a jólétük, mind inkább a vagyonukban bíztak, és elveszítették a Mindenhatóba vetett hitüket. – *Keresztény sáfárság*, 118. o.

Január 16., kedd – Krisztus a Megváltó

Sátán csalása annyira hatalmas, hogy sok embert rávett: Krisztus engesztelő áldozatát hiábavalónak tekintse. Az Üdvözítőnek azért kellett meghalnia, mivel a törvénszegő bűnösnek nem volt más reménye. Megpróbálhatta volna betartani Isten törvényét, de az elkövetett bűn terhe továbbra is megmaradt volna, és a törvénynek halálra kellett volna őt ítélnie. Krisztus eljött, hogy kifizesse azt a tartozást, amelyet a bűnös egyedül semmiképp nem fizethetett ki...

Helyettesünk, Jézus magára vállalta a bűnös büntetését. Istenségét emberi természetbe öltöztette, és így, az ember Fiaként Megváltónk és Üdvözítőnk lehetett. – *Hit és cselekedetek*, 24. o.

Ahogy Jézushoz közeledünk, és szeretetének nagyságán épülünk, a kételyeink és a lelkünk homálya eltűnik jelenlétének a világosságában.

Pál apostol azt írja, hogy Isten „megszabadított minket a sötétség hatalmából, és átvitt az Ő szerelmes Fiának országába” (Kol 1:13). Mindenki bizonyíthatja, aki a halálból átment az életre, hogy „az Isten igaz” (Jn 3:33). Igazolhatja: „Segítségem volt szükségem, és meg is találtam azt Jézusban. Minden szükségletemet kielégítette, és lelkem éhségét lecsillapította. A Biblia számomra ma már Jézus Krisztus kinyilatkoztatása. Kérdezed, hogy miért hiszek Jézusban? Mert Ő az én isteni Megváltóm. Kérdezed, miért hiszek a Bibliában? Mert Istennek lelkemhez intézett szava.” Szívünkben hordhatjuk annak bizonyosságát, hogy a Biblia igaz, és Jézus az élő Isten Fia. Tudjuk, hogy nem mesterkéltem mesékben hiszünk. – *Jézushoz vezető út*, 139–140. o.

Amikor Jób a forgószelelől hallotta az Úr hangját, így kiáltott: „Hibázatom magam, és bánkódom a porban és hamuban!” (Jób 42:6). Ésaiás látta az Úr dicsőségét, és hallotta a kérubokat kiáltani: „Szent, szent, szent a seregek Ura!”, így kiáltott: „Jaj nékem, elvesztem!” (Ésa 6:3, 5).

Miután Pált a Lélek elragadta a harmadik égig, és hallott olyan dolgokat, amelyeket ember nem mondhat el, „minden szentek között a legkisebbnek” nevezte magát (2Kor 12:2–4; Ef 3:8). János, a szeretett tanítvány Jézus keblén pihent, és amikor látta dicsőségét, halottként esett az angyal lábához (Jel 1:17).

Akik a Kálvária keresztségének árnyékában járnak, azok nem önmagukat dicsőítik, és nem állítják kérkedve, hogy nem bűnösök. Tudják, a bűneik okozták azt a szenvedést, amely megtörte Isten Fiának a szívét. Ez a gondolat alázattal tölti el őket. Akik legközelebb vannak Jézushoz, azok látják legtisztábban, milyen esendő és bűnös az ember, és reménységüket egyedül a megfeszített és feltámadt Megváltó érdemeibe vetik. – *A nagy küzdelem*, 387. o.

Január 17., szerda – Féltékeny Isten

Azt kell tanulmányoznunk és megértenünk, amit Isten önmagáról Igéjében kinyilatkoztatott. De azon túl nem szabad keresgelnünk. A legnagyobb elme addig terhelheti magát, amíg belefárad az Isten természetével kapcsolatos találgatásokba, de igyekezete nem jár eredménnyel. Ezt a problémát nem feladatunk megoldani. Egyetlen emberi értelem sem képes Őt felfogni. Senki se bocsátkozzon természetével kapcsolatos spekulációkba. A hallgatás itt ékesszólás. A mindentudó Úr vitán felül áll.

A legértelmesebb emberek sem értik meg Jahve titkait, ahogy ezeket a természetben kinyilatkoztatta. Az ihletett Ige sok olyan kérdést vet fel, amit a legnagyobb tudós sem tud megválaszolni. Ezek a kérdések nem azért hangzottak el, hogy megválaszoljuk őket, hanem felhívják a figyelmünket Isten mélységes titkaira, és megtanítsanak arra, hogy bölcsességünknek határa van; és a mindennapi életünk körül sok, a halandó lények felfogóképességét meghaladó dolog van.

A kételkedő emberek azért nem hisznek Istenben, mert nem tudják felfogni azt a végtelen hatalmat, amely által kinyilatkoztatja magát. A Mindenhatót azonban épp úgy kell elfogadni abból, amit nem nyilatkoztatott ki önmagáról, mint abból, ami a korlátolt megértésünk szá-

mára is megnyílt. Mind az isteni kinyilatkoztatásban, mind a természetben Isten adott olyan titkokat, amelyek hitünket igénylik. Ennek így kell lennie. Örökké kutathatunk, örökké érdeklődhetünk, mindig tanulhatunk, a végtelenség mégis megmarad. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 420, 422. o.

Gyakran titokzatosnak tűnik Isten eljárása a népével. Útjai nem a mi útjaink, és gondolatai nem a mi gondolataink. Sokszor annyira ellenkezik az eljárása a terveinkkel és a várakozásunkkal, hogy csodálkozunk, és zavarba ejt. Magunk sem értjük saját visszás természetünket, és amikor gyakran kedvteléseinknek hódolunk, a hajlamainkat követjük, azzal áltatjuk magunkat, hogy Isten akaratát teljesítjük. Ezért kutassuk az Írásokat, imádkozzunk sokat, hogy ígérete szerint az Úr bölcsességet adjon nekünk! – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 444. o.

Isten keze munkája a természetben nem maga Isten a természetben. A természet dolgai jellemének és hatalmának kifejeződései; de nem szabad a természetet istenként tisztelnünk. A művészi képességgel megáldott emberek gyönyörű dolgokat alkotnak. Gyönyörködtetik a szemet, és feltárnak valamicskét a tervező gondolatvilágából. De az alkotás nem maga az alkotó. Nem a mű, hanem a készítője méltó a dicsőítésre. Mivel a természet Isten gondolatának a kifejeződése, nem a természetet, hanem a természet Istent kell dicsőítenünk. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 401–402. o.

Január 18., csütörtök – Az igazi tulajdonos

A Szentlélek Ésaías próféta által kijelenti: „Kihez hasonlítjátok az Istent, és minő képet készíttetek Őróla? [...] Hát nem tudjátok és nem hallotátok-é, hát nem hirdettetett néktek eleitől fogva, hát nem értettétek-é meg a föld fundamentumait? Ki ül a Föld kereksege fölött, amelynek lakói, mint sáskák előtte, ki az egeket kiterjeszti, mint egy kárpitot, és kifeszíti, mint a sátort lakásra. [...] Kihez hasonlítottok hát engem,

hogy hasonló volnék? – szól a Szent. – Emeljétek föl a magasba szeméiteket, és lássátok meg, ki teremté azokat? Ő, aki kihozta seregűket szám szerint, mindnyáját nevén szólítja; nagy hatalma és erőssége miatt egyetlen híjuk sincsen. Miért mondod Jákob, és szólsz ekként Izrael: Elrejtetett az én utam az Úrtól, és ügyemmel nem gondol Istenem?! Hát nem tudod-é és nem hallottad-é, hogy örökkévaló Isten az Úr, aki teremté a Föld határait? Nem fárad, és nem lankad el. [...] Erőt ad a megfáradottnak, és az erőtlen erejét megsokasítja.” (Ésa 40:18–29) – *Jézus élete*, 237. o.

Az angyaloknak az emberek útjai furcsán következetleneknek tűnnek. Látják, milyen méretű romlás következett be a hitetlenek és a gyönyör kedvelőinek a táborában. Látják, Sátán mennyire fáradhatatlanul dolgozik azért, hogy tönkretégye az emberben Isten képét. Felteszik magukban a kérdést: a Teremtőtől függő ember, aki még lélegezni sem képes Alkotója nélkül, miért viselkedik ennyire következetlenül és értelmetlenül; miért csatlakoznak azok táborához, akik megfeszítették Krisztust, és akik viszályal, irigységgel és féltékenységgel töltötték meg a világot?...

Jézus a mi igazságunk Ura. Lépünk be ma, most az Ő táborába! Senki se szégyellje elismerni Őt Megváltójának, vezetőjének, tanácsosának! – *The Upward Look*, 321. o.

A gazdagok a birtokukra tekintenek, és így szólnak: „Okosságom szerezte a gazdagságot.” De ki adott nekik erőt a gazdagodáshoz? Isten ruházta rájuk a képességeiket. Mégis ahelyett, hogy Őt dicsőítenék, magukat dicsérik. Az Úr megvizsgálja a gazdagságukat. Áldások helyett átokban lesz részük. Nem szabad jobban eltűnni a gazdagokban a gonosz vagy elnyomó tettet, a helyes útról való letérést, mint a nincstelenekben. A gazdagok valaha birtokolt összes kincse sem elég értékes, hogy akár a legkisebb bűnt is eltakarja Isten előtt. Az Úr nem fogad el pénzt a bűn váltságául. Csakis a bűnbánatot, az igaz alázatot, a megtört szívet és a reszketeg lelkiületet fogadja el. Senki sem lehet igazán alázatos Isten előtt, csak ha pontosan ezzel a példával jár mások előtt.

Isten nem fogad el a bűnbánatnál, bűnvallomásnál és a bűn elhagyásánál kevesebbet. – *Bizonyságtételek*, 1. kötet, 541–542. o.

Január 19., péntek – További tanulmányozásra

„Hasonlatosképpen ti ifjabbak engedelmeskedjete a véneknek: mindnyájan pedig egymásnak engedelmeskedvén, az alázatosságot öltsetek fel, mert az Isten a kevélyeknek ellene áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad.” (1Pt 5:5)

Hányan kapaszkodnak büszkén, elszántan abba, amit ők saját méltóságuknak neveznek, holott az nem más, mint hiúság! Maguknak tulajdonítanak dicsőséget ahelyett, hogy alázatos szívvel Krisztust magasztalnák. Többet beszélnek magukról, mint Jézus kegyelmének gazdagságáról...

Az igazi szentség és az alázat elválaszthatatlan egymástól. Minél jobban közeledik az ember Istenhez, annál inkább megalázkodik a lelke, és engedelmessége annál teljesebb. Jób így kiáltott fel, amikor a vihar közepéből meghallotta Isten hangját: „Hibáztatom magam és bánkódom a porban és hamuban!” (Jób 42:6). Amikor meglátta az Úr dicsőségét, és meghallotta a kérubok kiáltását: „Szent, szent, szent a seregeknek Ural!”, Ésaías ezt mondta: „Jaj nékem, elvesztem!” (Ésa 6:3, 5). Amikor a szent, mennyei küldött meglátogatta Dánielt, így szólt: „Orcám eltorzula, és oda lón minden erőm.” (Dán 10:8) Miután Pál elragadtatott a harmadik égig, és olyan dolgokat hallott, amiket ember nem mondhat el, „minden szentek között a legkisebbnek” nevezte magát (2Kor 12:2–4; Ef 3:8). János, a szeretett tanítvány, aki Jézus keblén pihent, és látta dicsőségét, halottként esett az angyal lábához (Jel 1:17). Minél figyelmesebben nézünk Megváltónkra anélkül, hogy levennénk a tekintetünket róla, annál kevesebb dicséretre méltó dolgot látunk saját magunkban.

Aki csak a töredékét is megtapasztalja Krisztus páratlan szeretetének, minden más dolgot hiábavalóságnak tekint. A kérubok és szeráfok eltakarják az arcukat szárnyaikkal, ha Krisztusra tekintenek. Szépességük és tökéletességük elhalványul az Úr dicsőségének jelenlétében.

Mennyire helytelen tehát az ember önfelmagasztalása! Inkább alázattal ékesítse fel magát, szüntessen meg minden elsőbbségért folytatott harcot, és tanulja meg, mit jelent az igazi szelídség és alázat! Aki Isten végtelen dicsőségét és szeretetét csodálja, az önmagát megalázza; és jellemére tekintve elváltozik isteni képére, hasonlatosságára. – *That I May Know Him*, 175. o.

4. tanulmány

Elkerülni a világ útjait

Január 20., szombat délután

Sátán eljön hozzád, és ezt mondja: Bűnös vagy! De ne engedd, hogy azt a gondolatot is beültesse szívedbe, hogy bűnös voltod miatt Isten elhagyott téged! Mondd ezt neki: Igen, bűnös vagyok, de éppen ezért szükségem van Üdvözítőre. Szükségem van megbocsátásra és felmentésre, és Krisztus azt mondja: ha hozzá megyek, semmiképp sem veszek el. Nekem címzett levelében ezt írja: „Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket, és megtisztítson minket minden hamiságtól.” (1Jn 1:9)

Abban a pillanatban, amikor hittel kapaszkodsz Isten ígéreteibe, és ezt mondod: Én vagyok az az elveszett juh, amit Jézus megmentett, új korszak kezdődik el életedben, és erőt kapsz ellenállni a kísértőnek.
– *In Heavenly Places*, 116. o.

Hinnünk kell, hogy Isten választottai vagyunk, akik hitünk gyakorlása, Krisztus kegyelme és a Szentlélek munkája által üdvösséget kapunk. Meg nem érdemelt kegyének e rendkívüli megnyilatkozásáért magasztalnunk és dicsőítenünk kell Istent. A szeretete vonzza lelkünket Krisztushoz, aki jóindulatú Atyánk elé visz bennünket. A Szentlélek munkája által megújul a kapcsolat Isten és a bűnös között. Ezt mondja az Atya: „Istenük leszek, ők pedig az én népem lesznek. Megbocsátó szeretetet tanúsítok irántuk, és kiárasztom rájuk örömeimet. Ők az én különleges kincseim. Magam köré gyűjtöttem őket, és most dicsőítenek engem.” – *Our High Calling*, 77. o.

Isten szava gyakran emlegeti az áldozathozatalt. Az Úrtól van a gazdagság, ezért Őt is illeti meg. „A gazdagság és dicsőség mind tetőled vannak.” „Enyém az ezüst, és enyém az arany, mondja a seregek Ura.” „Enyém az erdőnek minden vadja, a barmok az ezernyi hegyeken.” „Az Úr a föld és annak teljessége, a föld kerektsége és annak lakosai.” Az Úr, a te Istened ad erőt és képességet, hogy gazdagságot szerezz.

A gazdagság önmagában véve mulandó és ki nem elégítő. Az Úr figyelmeztet, hogy ne bízunk a bizonytalan gazdagságban. „A gazdagság bizonyára szárnyakat növeszt, és már el is tűnt előled.” „Ne gyűjtsetek kincset a földön, ahol a moly és rozsda emészt, ahol a tolvajok betörnek és lopnak!” – *Bizonyságtételek*, 3. kötet, 481–482. o.

Állandóan küzdelmeket kell vívnunk, és egyetlen pillanatig sem vagyunk biztonságban, ha nem választjuk annak oltalmát, aki drága életét adta azért, hogy lehetővé tegye: valaki hisz Őbenne, és vallja, hogy Ő Isten Fia, miközben szembeáll Sátán különféle fortélyával, megszabadulhat a világban uralkodó romlottságtól, amelynek okozója az élvhajhászás. Krisztus a hitünkre válaszképpen egyesíti az emberi mivoltunkat az isteni természetével. – *In Heavenly Places*, 117. o.

Január 21., vasárnap – Kapcsolat Krisztussal

A gondolkozásunk azt a szintet veszi át, amivel foglalkozunk. Ha a földiek kötnek le bennünket, elmulasztjuk magunkra venni a menyneki lenyomatot. Komoly áldásunkra lenne, ha Isten irgalmasságáról, jóságáról és szeretetéről elmélkednénk. Súlyos veszteség számunkra a földi, ideiglenes ügyekről gondolkodni. Megtűrjük, hogy a szomorúság, gond és bizonytalanságérzés a Földhöz kösse gondolatainkat, és hegyekké növeljük a vakondtúrásokat...

A világi ügyek ne kössék le teljesen a figyelmünket! A menyneiekről való elmélkedésre neveljük, fegyelmezzük és szoktassuk a gondolatokat, hogy a láthatatlan, örök dolgokkal foglalkozzanak! A láthatatlan Isten látása által juthatunk el az erős gondolkodásra, a lelki ruganyosságra. – *A Te Igéd igazság*, 6. kötet, 1100. o.

Az Úr jó és irgalmas. A hálaáldozatommal szüntelenül Őt akarom dicsőíteni. Szeretnék a legmélyebb tudatában lenni változhatatlan jóságának és szeretetének. Naponta szomjazom az élet vizét...

Az erőmet állandóan Isten táplálja. Tőle való függőségem nem ingadozhat. Senki sem állhat lelkem és Őközé. Az Úr egyedüli remény-ségem, benne bízom, aki soha nem hagy el, soha! Ő volt támaszom a csüggedéseimben...

Mind ezt megköszönöm az Úrnak, és dicsőítem nevét, mert mindig bízhatok benne. Ő az én egészségem és menedékem, ahol mindig élvezhetem az oltalmát. Megérti a szükségleteimet, és megvilágosítja a lelke-met arcának világosságával, hogy másokra is kiárasztthassam a menny fényét. A fáradtság nem dönt le, a próbák nem csüggesztenek el. Meny-nyei Atyám, rád nézek, hogy erőt és kegyelmet adj gyöngeségemnek... Szüntelen dicsérlek, mert jóságos vagy; jóságod reggel, délben és este elkísér az utamon. A Te Igéd az én bizonyosságom. – *That I May Know Him*, 266. o.

„Aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha örökké meg nem szomjazik” – és sohasem vágyik a Föld előnyeire és gyönyöreire –, „hanem az a víz, amelyet én adok neki, örök életre buzgó vízforrás lesz őbenne.”

Mindenáron törekedj arra, hogy az Üdvözítő a szívedben éljen, aki majd az örök életre buzgó kútforrás lesz benned! A szívből folyó élet vize mindig megöntözi a mások szívét. – *A Te Igéd igazság*, 5. kötet, 1134. o.

Január 22., hétfő – Az Igében

Mindennap valami újat kellene tanulnotok a Szentírásból. Kutassátok, mintha rejtett kincset kerestétek, mert az örök élet igéit tartalmazzák! Imádkozzatok bölcsességért, hogy megérthessétek a szent írásokat! Ha ezt tennétek, új dicsőségekre bukkannátok Isten szavában. Tudnátok, hogy új és drága világosságot kaptatok olyan kérdésekben, amelyek az igazsághoz kapcsolódnak, és a Szentírás folyamatosan új értéket jelen-tene számotokra. – *Bizonyságtételek*, 5. kötet, 223–224. o.

Krisztusnak joga van minden lélek felett, mégis sokan választják a bűnös életet. Némelyek nem kívánnak Őhozzá jönni, pedig Ő életet adhatna nekik... Nem adják át magukat teljesen, hogy megmaradhassanak a dicsőséggel teljes Jézusban, aki maga az élet, a béke és a kimondhatatlan öröm...

Isten megadta számodra a jogot, hogy hit által végtelen karjába kapaszkodj. A hittel mondott imádság a tiszta vallás lényege, minden keresztény erejének a titka...

Szakíts időt az imádkozásra és a Biblia kutatására, és kövesd Jézus Krisztus vezetését! Legyen szoros kapcsolatot az élő Krisztussal, és Ő megfogja a kezedet, szorosan megragadja a karodat, és sosem engedi el többé! – *Our High Calling*, 101. o.

Változtassunk a felületes gondolkodásunkon! „Felövezvén elmétek derekát, mint józanok, tökéletesen reménykedjétek abban a kegyelemben, melyet a Jézus Krisztus hoz nektek, amikor megjelenik. Mint engedelmes gyermekek, ne szabjátok magatokat a ti előbbi kívánságaitokhoz, amelyek tudatlanságotok alatt voltak bennetek, hanem amiképpen szent az, aki elhívott titeket, ti is szentek legyetek teljes életetekben. Mert meg van írva: Szentek legyetek, mert én szent vagyok.” (1Pt 1:13–16)

Istenre összpontosítsuk a gondolatainkat! Itt az ideje legyőznünk érzéki szívünk gonosz hajlamait. Igyekezetünk, lemondásunk, kitartásunk álljon arányban annak a célnak a végtelen értékével, amely felé törekszünk. Csak akkor nyerjük el az élet koronáját, ha győzünk, amint Krisztus győzött. – *Bizonyságtételek*, 8. kötet, 252–253. o.

Krisztusban lakozik az örökkévaló öröm teljessége. Jézusnak az Igében való kegyes jelenléte folyton szól a lélekhez; örök életre buzó vízforrásnak ábrázolja Őt a szomjazó kielégülésére. Előjogunk, hogy bennünk lakozó, élő Üdvözítőnk legyen. Ő a belénk ültetett lelki hatalom forrása; áldásos hatása szavakban és tettekben fog előtörni, felüdítve körülöttünk mindenkit. Kívánságokat és ihletéseket támaszt fel bennünk erőért és tisztaságért, szentségért és békéért, azért az örömért, amelynek nyomában nem hoz bánatot. Ez a bennünk lakozó Üdvözítő gyümölcse. – *A Te Igéd igazság*, 5. kötet, 1134. o.

Január 23., kedd – Imaélet

Az Üdvözítő olyan tanítást adott imájában a világnak, amelynek az elménkbe és a lelkünkbe kellene vésődnie. „Az pedig az örök élet – mondta –, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.” (Jn 17:3) Ez az igazi műveltség. Ez a tudás erőt ad. Isten és az általa elküldött Krisztus tapasztalati megismerése formálja át az embert az Ő képére. Ez az ismeret képessé teszi az egyént önmaga legyőzésére, mert alacsonyabb rendű indítékain és indulatain magasabb rendű képességei veszik át az uralmat. Ez az ismeret az Isten fiává és a menny örökösévé teszi. Bensőséges közösségbe hozza a végtelen lényével, és kitarja előtte a világegyetem gazdag kincseit. – *Krisztus példázatai*, 79. o.

Az Istennel való közösség a lélek élete... Olyan naponkénti tapasztalat, amely valóban teljessé teszi az örömünket.

Akik egységülnek Krisztussal, az egységüket lélekben, beszédben és cselekedetekben nyilvánítják ki. A hit nyilatkozata semmit sem jelent, ha a beszéd és a cselekedetek nem hoznak ennek megfelelő gyümölcsöt. Az egység, a hitbeli közösség Krisztussal és testvéreinkkel – ez az a gyümölcs, amely a szőlőtőke minden egyes ágán megterem. A megtisztult, újjászületett lélek bizonyágtétele tiszta, világos...

A Szentírás tanítása értelmében ismerni Istent azt jelenti, hogy tiszteletteljes közösségben élni a Megváltóval, lélekben és gondolatban egynek lenni vele, és tapasztalatok alapján ismerni Őt. Ez a közösség csakis az őszinte engedelmesség útján teremthető meg. – *The Upward Look*, 295. o.

A hit semmilyen téren nem hozható rokonságba az elbizakodottsággal. Csakis az lehet biztonságban az elbizakodottsággal szemben, akinek igazi hite van, mivel az elbizakodottság a hit hamisítványa. A hit igényli Isten ígéreteit, és az engedelmisség gyümölcseit termi. Az elbizakodottság is igényli az ígéreteket, de úgy használja fel őket, ahogyan Sátán: a törvényszegés mentegetésére. A hit öszzüleinket az Isten szeretetében való bizalomra vezérelte volna, a parancsolatai iránti engedelmisségre. Az elbizakodottság arra készítette őket, hogy az Úr törvényét

áthágják, és azt higgyék, hogy az Ő nagy szeretete megmenti az emberpárt a bűn következményétől. Nem hit az, amely az ég kegyét igényli anélkül, hogy teljesítene a feltételeket, amelyekhez a kegyelem kötve van. Az őszinte hit alapja a Szentírás ígéreteiben és rendelkezéseiben van. – *Jézus élete*, 99–100. o.

Sokszor láttam, hogy Isten gyermekei mennyire elhanyagolják az imát, különösen a csendes imát. Sokan nem gyakorolják a hitüket úgy, ahogy előjoguk és kötelességük lenne, és gyakran várnak arra az érzelemre, amelyet csak egyedül a hit adhat. Az érzelem nem hit, a kettő különbözik egymástól. A hitünk gyakorlása rajtunk múlik, de áldással és boldogító érzelmekkel egyedül csak Isten ajándékozhat meg. Kegyelme az élő hit csatornáján át áradhat lelkünkbe, és nekünk módunkban áll ezt a hitet gyakorolni. – *Tapasztalatok és látomások*, 104. o.

Január 24., szerda – Bölcs élet

Amikor Salamon Gibeon régi oltáránál imádkozott, szavai alázatról tanúskodtak, csillapíthatatlan vágýáról, hogy Istent dicsóítse. Megértette, az Úr segítsége nélkül tehetetlen, akár egy gyermek a királyi felelősségek terhe alatt. Tudta, hiányzik belőle a helyes ítélőképesség, és szükségének tudata arra készítette, hogy bölcsességet kérjen Istentől. Szíve mentes volt az önző becsvágytól, amely mindenki fölé emelhetne volna. Szeretett volna hűségesen eleget tenni kötelezettségeinek, ezért úgy határozott, hogy hatalmát Isten dicsóítására használja fel. Salamon sosem volt annyira gazdag, hatalmas és bölcs, mint amikor ezt vallotta: „Én pedig kicsiny gyermek vagyok, nem tudok kimenni és bejönni.” (1Kir 3:7)

Istenhez intézett kéréseink nem származhatnak önző, becsvágyó szívből. Mennyei Atyánk arra buzdít, hogy azokat az ajándékokat válasszuk, amelyek az Ő dicsóságát szolgálják. Azt akarja, hogy a mennyei dolgokat részesítsük előnyben, ne a földieket. Bátorít, hogy a legmagasabb célokat tűzzük magunk elé, és biztosít: birtokába juthatunk a legdrágább kincsnek. Ha a hívő félreteszi a földi érdekeit, a meny-

neyi kincseknek örülhet, olyan gazdagságnak, amelyet semmilyen földi katasztrófa nem semmisíthet meg. – *Conflict and Courage*, 189. o.

Aki igazán szereti és féli Istent, azok közül senki nem fogja többé bűnös életét folytatni. Ha megszegi a törvényt, ítélete alá kerül, és a törvény rabigává válik számára...

Az Úr törvénye tökéletes, és képes megtéríteni a lelket. A test, a lélek és a gondolkodás megszentelődése az engedelmesség útján következik be; a megszentelődés pedig hosszú, haladó folyamat, amelyben a hívő fokozatosan szinteket lép a tökéletesség felé vezető úton.

Még a legcsekélyebb feladatok végzését is élő hitnek kell kísérnie, így a napi tevékenységek hozzájárulnak a keresztény lelki növekedéséhez. Tekintetét szüntelenül Jézusra kell szegeznie. A Megváltó iránti szeretete élő erőt kölcsönöz minden munkájához, amibe belefog. – *My Life Today*, 250. o.

Az engedelmisség által nem érdemeljük ki az üdvösséget. A megváltás Isten ingyen kegyelmi ajándéka, amelyet hittel kell elfogadnunk. Ám a hit gyümölcse: az engedelmisség. „És tudjátok, hogy Ő azért jelent meg, hogy a mi bűneinket elvegye; és Őbenne nincs bűn. Aki Őbenne marad, egy sem esik bűnbe; aki bűnbe esik, egy sem látta Őt, sem meg nem ismerte Őt,” (1Jn 3:5–6) Ez az igazi próbakő. Ha Krisztusban maradunk, és Isten szeretete lakozik bennünk, akkor érzelmeink, gondolataink és tetteink összhangban lesznek szent törvényében kifejezett akaratával...

Az örök élet feltételei ma is ugyanazok, mint mindig voltak; mint amelyek összüleink paradicsomi bukása előtt voltak: tökéletes engedelmisség Isten törvényei iránt, tökéletes igazság, életszentség. Ha enélkül, más feltételek ellenében is elnyerhetnénk az örök életet, akkor az egész világegyetem boldogsága veszélyeztetve lenne. – *Jézushoz vezető út*, 75–76. o.

Január 25., csütörtök – A Szentlélek

A Szentlélek munkájára nagyon rossz fényt vet azoknak a tévelygése, akik sürgősen tartják Isten Igéjének eligazítását azzal az indok-

kal, hogy a lélek világosságát megkapták. Ezek az emberek saját benyomásaikat követik, amelyeket a lelkükben megszólaló mennyei hangnak tartanak. De az a lélek, amely irányítja őket, nem az Isten Lelke. Az Ige mellőzése és az érzelmek követése csak zavart kelt, félrevezet és romlásba dönt. Csak az ördög szándékait mozdítja elő. Mivel a Szentlélek szolgálata létfontosságú Krisztus egyházában, Sátán egyik cselekedése az, hogy a szélsőségesek és fanatikusok tévelygése útján a Lélek munkáját lejárattja, és Isten népével elfelejteti azt az erőforrást, amelyet az Úr kínál. – *A nagy küzdelem*, 7. o.

Jézus a Szentlélek hivatását ezekkel a szavakkal vázolja: „És az, amikor eljő, megfeddi (oktatja) a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében.” (Jn 16:8) A Szentlélek meggyőző a bűnről. Ha a bűnös átadja magát a Lélek meglevelelő befolyásának, akkor megtérésre jut, és felismeri az isteni követelmények iránti engedelmesség fontosságát.

Ha a megtérő bűnös éhezi és szomjúhozza az igazságot, a Szentlélek kinyilatkoztatja Isten Bárányát, aki hordozza a világ bűneit. „Az enyémből vesz, és megjelenti néktek” – mondotta Jézus. – „Az mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, amiket mondtam néktek.” (Jn 16:14; 14:26)

A Szentlelket Isten megújító erőként adta, hogy hathatósá tegye a Megváltó halála által szerzett üdvösséget. Az emberek figyelmét igyekszik állandóan arra a nagy áldozatra irányítani, amit Krisztus hozott a gólgotai kereszten. Isten szeretetét bemutatja a világ előtt, és a bűneiről meggyőzött lélek számára hozzáférhetővé teszi a Szentírás értékeit. – *Apostolok története*, 40–41. o.

A biztonságunkat és az örömünket szolgálja a megváltási terv feletti elmélkedés. Ahhoz, hogy megérthessük Isten igazságainak mélységét, hinnünk és imádkoznunk kell. Az elménket annyira behálózzák a szűk látókörű gondolatok, hogy csupán korlátozott rálátásunk lehet arra a lelki tapasztalatra, amelyben Isten kíván részesíteni bennünket...

Miért van az, hogy sokan, akik vallják, hogy hisznek Krisztusban, erőtlenek az ellenség kísértéseivel szemben? Azért, mert nem erősítette meg szívüket a Szentlélek. Az apostol ekképpen imádkozik: „Hogy

lakozzék a Krisztus a hit által a ti szívetekben; a szeretetben meggyökerzén és alapot vevén, hogy megérthessétek minden szentekkel egybe, mi a szélessége és hosszúsága és mélysége és magassága az Isten jóvoltának; és megismerjétek a Krisztusnak minden ismeretet felülhaladó szeretetét, hogy ekképpen beteljesedjete az Istennek egész teljességéig.” (Ef 3:17–19)

Ha átéltük ezt a tapasztalatot, azt jelenti, hogy ismerjük a Golgota keresztségét a történetét... Krisztus szeretetének kényszerítenie kell bennünket, és ha nem is tudjuk megmagyarázni, hogyan melegítette fel szívünket Jézus, az ügye iránt érzett égető elkötelezettségünk által szeretete megnyilatkozik rajtunk. – *Our High Calling*, 365. o.

Január 26., péntek – További tanulmányozásra

Szemelvények Ellen G. White írásaiból, 1. köt. 17–19. o. „Isten Igéjének ihletettsége” c. fejezet.

5. tanulmány

Sáfárok az Éden utáni időben

Január 27., szombat délután

Az egész természet magán viseli a bűn átkát, és az Isten elleni lázadás jellegéről, következményeiről tanúskodik. Amikor megalkotta az embert, úrrá tette a Föld és minden élő teremtmény felett. Ádám ameddig hű volt Teremtőjéhez, uralkodott az egész természetben. De fellázadt Isten törvénye ellen, és az alsóbbrendű teremtmények az uralma ellen lázadtak fel. Az Úr nagy irgalmában így mutatta meg az embernek, hogy a törvénye milyen szent, és azt akarta, hogy saját tapasztalatából tanulja meg, milyen veszélyes a legkisebb mértékben is annak mellőzése. A fáradságos és gondterhelt élet ettől fogva az ember sorsa lett, amit Isten szeretetből, fegyelmezésül választotta neki. A bűn miatt volt szükség erre, hogy határt szabjon étvágyának, szenvedélyeinek, és önuralomra tanítsa. Ez szerepelt Isten csodálatos tervében. Így akarta az embert a bűn rontásától és pusztításától megmenteni. – *Pátriárkák és próféták*, 50. o.

Isten azt szeretné, hogy munkásai minden javuk adományozójának tartsák, és ne felejtsek el, minden, amivel rendelkeznek, és mindaz, amit ők maguk képviselnek, a csodálatos Tanácsosnak és tökéletes Munkásnak köszönhető. Az orvosnak például hozzáértő keze van, ismeri az izmok, az idegek és az egész emberi szervezet komplex működését. Ezt az Istentől származó tudományt a szenvedő emberiség gyógyítása érdekében kell felhasználni. Az asztalos ügyes keze, amellyel a szerszámokat használja; a kovács fizikai ereje, amivel a forró vasat megmunkálja, szintén Istentől származik. Az Úr szétosztja az emberek között a talentumokat, és elvárja, hogy kikérjék a tanácsát. Így bölcsen és pontosan kamatoztathatják a tehetségüket, bizonyítva, hogy Isten munkatársai. (...)

Minden, amink van, az Úré – ehhez nem fér kétség. Lelki megújulásra szólít, munkája terheinek hordozására, hogy szent ügye felvirágozthasson. Minden kereszténynek hűséges sáfárként kell teljesíteni a maga részét! – *Keresztény sáfárság*, 89. o.

Isten az embereket a sáfáraivá tette. A tulajdon: eszköz, amellyel az evangélium terjesztéséről gondoskodott. Akik hűséges sáfároknak bizonyulnak, azokra többet bíz. Az Úr mondja: „Akik engem tisztelnek, azoknak tisztességet szerzek.” (1Sám 2:30) – *Pátriárkák és próféták*, 539. o.

Habár Krisztus követői vagyunk, mégsem értjük meg a valódi helyzetünket. Nincs kellő fogalmunk a felelősségeinkről, amelyek mint Krisztus megbízott szolgálaira hárulnak. Az Úr intézőkké tett bennünket. A legkisebb áldozataink, a legszerényebb szolgálataink, amelyeket hittel és szeretettel ajánlunk fel, odaszentelt ajándékok lehetnek, hogy embereket nyerjenek meg a Mester szolgálatára, és az Ő dicsőségére szolgáljon. Minden más előtt legfőbb szempontunk legyen Krisztus országának jóléte és java. Akik az élvezeteiket és az önző érdekeiket teszik életük fő céljává, azok nem megbízható szolgák.

Akik megtagadják magukat, hogy mások javára éljenek, és odaszentelik életüket Krisztus szolgálatára, azoknak boldogság jut osztályrészül, amelyet az önző hiába keres...

A keresztények gyakran elfelejtik, hogy a Mester szolgálói, hogy maguk, idejük és mindenük a Mesterüké. – *Bizonyágtételek*, 3. kötet, 347–348. o.

Január 28., vasárnap – Sáfárok az Ószövetségben

Minden munkánkat Isten iránti szeretetből és akarátának megfelelően kell végeznünk.

A házépítésnél éppoly fontos akarata szerint eljárni, mint amikor istentiszteleten veszünk részt. Ha a munkások helyes elvek alapján építették saját jellemüket, akkor minden egyes épület építésénél növekedni fognak az Úr előtti kedvességben és istenismeretben.

Mennyei Atyánk azonban legragyogóbb képességeinket és legnagyobb szerűbb szolgálatunkat is csak akkor fogadja el, ha énünket élő, élő áldozatként oltárára helyezzük. A gyökérnek szentnek kell lennie, különben nem fogadhatja el a gyümölcsöket.

Az Úr tette Dánielt és Józsefet bölcs irányítónak. Azért tudott általuk munkálkodni, mert nem a maguk, hanem Uruk tetszésére éltek. – *Krisztus példázatai*, 262. o.

Amikor a keresztyények szem elől tévesztik azt, hogy képességeik és javaik az Úr tulajdonát képezik, voltaképpen meglopják Őt. Az igazságtalan szolgák szerepét töltik be, arra kényszerítve Istent, hogy hűségesebb kezekre bízza ezután javainak igazgatását. Felszólítja javai kezelőit, hogy hűségesen bánjanak a rájuk bízott talentumokkal, és mutassák meg a világnak, a bűnösök megmentéséért dolgoznak. Az Úr mindazoktól elvárja, hogy a jellemét helyesen mutassák be a világnak, akik vallják, hogy az Ő felügyelete alatt szolgálnak. – *In Heavenly Places*, 302. o.

„És az Úr Józseffel vala, és szerencsés ember vala [...] Látá pedig az ő ura, hogy az Úr van ővele, és hogy valamit cselekszik, az Úr mindent szerencsésé tesz az ő kezében.” (1Móz 39:2–3) Potifár napról napra egyre jobban bízott Józsefben, és végül előléptette sáfárává, minden vagyonának teljes jogú felügyelőjévé. „Mindent azért valamije vala, József kezére bízta; és semmire sem vala gondja mellette, hanem ha az ételre, melyet megeszik vala.” (1Móz 39:6)

Nem közvetlen csoda eredménye volt az a feltűnő siker, ami Józsefet a gondjaira bízott dolgokban kísérte, hanem Isten áldása koronázta be munkáját, gondosságát és szorgalmát. József Ura kegyének tulajdonította a sikerét, és még bálványimádó gazdája is elismerte, hogy ez a titka páratlan eredményének. Állhatatos, jóra használt erőfeszítés nélkül nincs eredmény. Istent megdicsőítette szolgájának a becsületessége. Az Úr szándéka volt az, hogy a benne hívők erkölcsi tisztasága és egyenessége feltűnően különbözzön a bálványimádókéétól, hogy a mennyei kegyelem fénye átragyogjon a pogányság sötétségén. – *Pátriárkák és próféták*, 210–211. o.

Ha az ember semmibe veszi Isten elvárásait, amelyeket világosan a tudomására hozott, az Úr megengedi, hogy az általa választott úton járjon, és viselje cselekedetei gyümölcsét. Bárki, aki eltulajdonítja az Isten által elkülönített részt, tisztességtelen sáfárnak bizonyul, és nemcsak azt a részt veszíti el, amelyet nem szolgáltatott vissza Öneki, hanem azt is, amely jog szerint az övé volt. – *Keresztény sáfárság*, 68. o.

Január 29., hétfő – Sáfárok az Újszövetségben

Sok az aratnivaló, de akik tétlenek maradnak ebben a munkában, azok bűnösökként adnak számot a mulasztásaikról az Úr előtt. Dolgozunk a jelenért és az örökkévalóságért! Vessük be Istentől kapott minden erőnket, és Ő megáldja jó szándékú erőfeszítéseinket! – *Keresztény sáfárság*, 41. o.

Isten nem akarja, hogy népe elveszen, ezért a hosszú várakozás. Mégis a hűségeseknek a reggel érkezése, a hűtleneknek pedig az éjjel beköszöntése már közvetlen előttük áll. Népe éber várakozással és virasztással bizonyítsa rendkívüli jellemét és a világtól való elszakadást! Várakozó álláspontunkkal bizonyítsuk, hogy valóban idegenek és zarándokok vagyunk ezen a Földön. A világ szerelmesei és a Krisztust szeretők között olyan szembeszökő a különbség, hogy lehetetlen észre nem venni. Egyrészt a világiak halálosan komolyan veszik a földi kincsek megszerzését, Isten népe viszont nem szabja magát a világhoz, hanem buzgó, éber virasztással bizonyítja, hogy átalakult. Nem a Föld az otthonuk, hanem jobb, mennyei hazát várnak. – *Bizonyságtételek*, 2. kötet, 156–157. o.

Pál apostol lefektette az elveket, amelyeknek bennünket, Isten ügyének munkásait buzdítaniuk kell. Ezt mondja: „Isten munkatársai vagyunk.” (1Kor 3:9) „És valamit tesztek, lélekből cselekedjétek, mint az Úrnak, és nem embereknek.” (Kol 3:23) Péter is figyelmezteti a hívőket: „Szolgáljatok egymásnak a kegyelmi ajándékkal, amit ki-ki nyert, mint Isten kegyelmének hű közvetítői. Ha valaki beszél, mintegy Isten szavával szóljon: ha valaki szolgál, tegye azzal az erővel, amit Isten jut-

tat, hogy Jézus Krisztus által mindenben megdicsőüljön az Isten.” (1Pt 4:10–11)

A természet világát csodálatos törvények szabályozzák. Ugyanígy a lelki dolgokat is biztos elvek igazgatják. Ha el akarjuk érni a kívánt eredményt, latba kell vetnünk az eszközöket. Isten mindenkinek képessége szerint jelölte ki a feladatát. A tanulás és a gyakorlat tesz szakemberré, hogy szembenézhessünk minden elképzelhető kényszerhelyzetel. Bölcs tervezéssel mindenkit a megfelelő környezetbe helyezhetünk, hogy olyan tapasztalatra tegyen szert, amely alkalmassá tesz a felelőség hordozására. – *Bizonyságtételek*, 9. kötet, 162–163. o.

Az Úr hamarosan eljön, nekünk pedig készen kell lennünk, békében fogadni Őt. Minden tőlünk telhetőt tegyünk meg, hogy terjesszük a világosságot az emberek között! Ne szomorkodjunk, és ne csüggedjünk, hanem szüntelenül Urunkra tekintve legyünk vidámak... Fel kell készülnünk Üdvözítőnk megjelenésére! Ó, milyen csodálatos lesz, amikor meglátjuk Őt, és megváltott fiaiként magához ölel! Sokáig vártunk rá, de hitünk nem lankadt. Amikor meglátjuk a Királyt szépségében, egy örökkévalóságon keresztül boldogok leszünk. Hangos szóval kell mondanom: „Hazamegyünk!” Közeledünk ahhoz a naphoz, amikor Krisztus erővel és dicsóséggel megjelenik, hogy magával vigye megváltottait az örök hazába. – *Maranatha*, 106. o.

Január 30., kedd – Isten titkainak sáfárai

Az Úr tudomásomra adta, hogy felelős állásokat betöltő férfiak állják el a munka útját, mert azt képzelik, hogy egy bizonyos módon kell végezniük a munkát és az áldást kapni, ezért nem hajlandók felismerni semmit, ami másképp jött. Testvéreim, bárcsak úgy tárná elétek az Úr ezt az ügyet, amint van! Isten nem úgy tevékenykedik, ahogyan az emberek terveznek vagy szeretnék. Számunkra titokzatos úton viszi véghez csodáit. Miért nem vetnénk el az Úr munkamódszereit, mert nem egyeznek meg az elképzeléseinkkel? Isten elrendelte a világosság közvetítőit, de ezek nem egyetlen embercsoportot jelentenek. Amikor művében mindenki betölti a kijelölt helyét, és komolyan keresi az Úrtól jövő

bölcsességet, irányítást, már hatalmas lépést tettünk afelé, hogy fényt engedjünk ragyogni a világra, mert Isten úgy tevékenykedik köztünk, mint még soha. – *Bizonyágtételek*, 5. kötet, 614–615. o.

Az emberi elme képtelen kimeríteni a Bibliának akárcsak egyetlen igazságát vagy ígérését. Az egyik ember egyféle nézőpontból fogja fel dicsőségét, a másik egy másik nézőpontból, azonban mindnyájan csak halvány fényvillanásokat tudunk felismerni belőle. Teljes ragyogása felülmúlja a látóképességünket.

Isten Igéjének magasztos dolgait szemlélve olyan kútforrásba nézhetünk bele, amely tekintetünk előtt mindig mélyebbé és szélesebbé válik. A szélessége és mélysége meghaladja az ismereteinket. Szemlélése közben látásmódunk mégis kiszélesedik és kitágul, mintha egy határtalan, part nélküli tengert szemlélnénk. – *Nevelés*, 145. o.

Isten örök tervei közel állnak a beteljesedéshez; küszöbön áll minden dolog vége. Elérkezett az idő, amikor igazsága ismerőinek fel kell sorakozniuk Immánuel véres zászlaja mögé. A szentek hitének védelmezőiként fel kell készülniük a küzdelemre. Meg kell mutatniuk a világnak, mit jelent megtartani parancsolatait és a Jézus hitét. A világosságuknak fényleni kell: beragyogni a sötétségben járók ösvényeit. Krisztus katonáinak vállvetve kell harcolniuk a világ megváltásáért Jehova és igazsága hűségese védelmezőiként. – *Sons and Daughters of God*, 269. o.

Január 31., szerda – A lelki igazság sáfárai

Istennek nem az a célja, hogy a világosságotok, a szavaitok és a cselekedeteitek által vívjátok ki az emberek tetszését. Azt akarja, hogy a minden jó Forrásának szerezzetek dicsőséget! Jézus élete által példaként ajánlotta fel jellemét. A világnak nem sikerült Istent saját mércéje szerint átformálnia. (...)

Mondjuk Krisztussal együtt: „Nem a saját dicsőségemet keresem.” Jézus élete gazdag volt jó cselekedetekben, nekünk pedig kötelességünk a példaképünk szerint élnünk. Rejtsük el magunkat Jézus Krisztusban,

és akkor világossága ragyogja be az életünket! Csakis ily módon továbbíthatjuk a körülöttünk élők felé ezt a világosságot, és nem csak szavak és hitünk megvallása, hanem a jó cselekedetek és Jézus jellemének megnyilatkozása által. Egyedül Isten világosságának a közvetítői rendelkezhetnek szeretetteljes jellemmel, és engedelmeskedhetnek vidáman, szolgálatkészséggel kéréseinek. Ők azok az alázatos, önfeláldozó lelkek, akik odaadással és szeretettel dolgoznak az emberiség megmenetéséért. – *Krisztushoz hasonlóan*, 31. o.

Sátán résen áll, hogy a védtelen keresztényeket törbe csalja. Ő, ha Krisztus követői nem felejtenek el az örök élet feltételét: az állandó éberséget! Sokakban csupán lappang a hit, nem kezdik el azonnal a szolgálatot Isten ügyéért, és ha nem eszmélnék fel, a lelkük elvész.

Az énjüknek meg kell halni, és Krisztust kell megkoronázni szívük tróntermében, hiszen Ő minden mindenkiben. A gondolataikat Őrá kell irányítaniuk, csakis így juthat kifejezésre iránta való tiszteletük. A lelküknek felülről kell erőt kapni, hogy hatástalaníthassák Sátán család próbálkozásait. – *The Upward Look*, 200. o.

A hetednapos adventisták megfélemlítettek volna az Efézusbeliekhez írt levél 6. fejezetében található figyelmeztetésről? A sötétség seregei ellen harcolunk. Ha nem követjük egészen közelről vezetőnket, Sátán le fog győzni bennünket.

„Annakokáért vegyétek fel az Istennek minden fegyverét, hogy ellenállhassatok ama gonosz napon, és mindeneket elvégezvén megállhassatok. Álljatok hát elő, körül övezvén derekatokat igazlelkűséggel, és felöltöztvén az igazságnak mellvasába, és felsaruzván lábaitokat a békeség evangéliumának készségével; mindezekhez felvevén a hitnek pajzsát, amellyel ama gonosznak minden tüzes nyilat megolthatjátok; az üdvösség sisakját is felvegyétek és a Léleknek kardját, amely az Isten beszéde.” (Ef 6:13–17) – *140. levél*, 1903. július 5.

Ha szemünk megnyílna, a gonosz angyalok egész seregét látnánk körülöttünk settenkedni, hogy mindig újabb és újabb módot keressenek a megsemmisítésünkre. Ugyanakkor Isten angyalait is láthatnánk, amint

azon fáradoznak, hogy megoltalmazzanak minket; mert az Úr szeme éberem őröködik Izrael felett, és megóvja mindazokat, akik bizodalmut Istembe vetik. (...)

Láttam, hogy vigyáznunk kell, a teljes fegyverzetet és a hit pajzsát felvennünk, hogy szilárdan megállhassunk, és ártalmatlanná tehessek a gonosz tüzes nyilait. – *Tapasztalatok és látomások*, 90. o.

Február 1., csütörtök – A sáfárok felelőssége

Milyen próbát kellett kiállnia Dánielnek és barátainak, amikor megparancsolták nekik, hogy imádják a Nabukodonozor által a Dura mezején felállított szobrot! Azonban az elveik tiltották a bálványok előtti tisztelgést. Tudták, hogy minden képességük Istentől származik, és jóllehet megértést tanúsítottak minden ember iránt, mégis mindenben hűségesek maradtak Istenükhöz...

A Szentlélekkel telt ifjak az egész nép előtt vallást tettek hitükről: az egyedüli élő és igaz Istent imádták. Az elveik legékesebb bemutatása a hitvallásuk volt. Isten mindenkori szolgálójának ki kell nyilvánítaniuk Uruk iránti imádatukat, egyedül így győzhetik meg a bálványimádozókat Isten erejéről és magasztosságáról. Minden lehetséges módon tudassák velük, hogy Isten tisztességük és imádatuk egyetlen tárgya, és semmilyen körülmény – még az életveszély – sem kényszerítheti őket a kompromisszumok vállalására. Dániel és társainak tapasztalata lényeges tanulságot képvisel az utolsó időben élő nemzedék számára. – *In Heavenly Places*, 149. o.

Mindenki maga dönt örök sorsa felől, és egyedül tőle függ, hogy elnyeri-e az örök életet, vagy sem. Alkalmazzuk-e azokat a leckéket, amelyekre Krisztus tankönyve – Isten Igéje – tanít? Ez a legfontosabb és mégis a legközérthetőbben megfogalmazott könyv, amit a helyes viselkedésről, beszédéről és illemről valaha írtak; és az egyetlen, amely felkészít az örök életre. Akik naponta olvassák, egyedül ők kaphatják meg azt a képzeletbeli oklevelet, amely feljogosítja őket a gyermekek bűnfeletti győzelemre és az örökkévalóságra felkészítésére.

Jézus Krisztus az egyetlen, aki megítélheti, ki van felkészülve az örök élet elnyerésére. A mennyország kapuja nyitva áll alázatos, szelíd követői előtt, akik megtanulták Isten leckéit, és jellemüket Jézus jelleme szerint formálták. – *My Life Today*, 339. o.

Február 2., péntek – További tanulmányozásra

„Végezetre, atyámfiai, legyetek erősek az Úrban és az Ő hatalmas erejében!” (Ef 6:10)

Ez a felhívás érvényes Isten mindenkori népe számára, de leginkább a maradék egyház számára, amelynek a történelem utolsó korszakában a sötétség hatalmának kíméletlen támadásaival kell megküzdenie. Az apostol szavainak visszhangja egészen napjainkig hallatszik: „Öltözzétek fel az Isten minden fegyverét, hogy megállhassatok az ördögnek minden ravaszágával szemben. Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, az élet sötétségének világbírói ellen, melyek a magasságban vannak.” (Ef 6:11–12)

Ezek az Istentől ihletett szavak nekünk is szólnak, de főleg azoknak, akik gonosz, törvényt nem tisztelő közegben, sötétben tündöklő fényként törekszenek Isten parancsolatainak megtartására. Ő, mennyire ünnepélyes, mennyire félelmetesen magasztos időket élünk! Istentől világosságot nyert ifjainknak mennyire vigyázniuk kell, hogy beszédük, lelkületük és jellemük ne vezesse tévútra mindazokat, akikkel kapcsolatba lépnek...

„Vegyétek fel az Istennek minden fegyverét!” (Ef 6:13) Legyen Isten Igéje a vezetőtök! Készen áll számotokra a teljes fegyverzet: használjátok! „Vegyétek fel az Istennek minden fegyverét, hogy ellenállhassatok ama gonosz napon, és mindeneket elvégezvén megállhassatok! Álljatok hát elő, körülövezvén derekatokat igazlelkűséggel! (Ef 6:13–14)

Mindenütt a Szentírás hamis magyarázatait hirdetik, és azok elfogadására kísértenek. Mennyei ítélőképességre van szükségünk, hogy megkülönböztethessük az igazat a hamistól. Öltözzétek fel „az igazság mellvasát” – nem a ti igazságotokét, hanem a Krisztusét. Ez az erődítmény megóvja a lelketeket. – *That I May Know Him*, 346. o.

6. tanulmány

A sáfár ismertetőjegyei

Február 3., szombat délután

A Szentírás számos bizonyítékát szolgáltatja annak, hogy jobb az Úrral egyesülni és elveszíteni a világ kegyeit és barátságát, mint megfedkezni az Istentől való függőségről, a világtól és támogatásától várni a szabadulást...

Az Úr maga emelt választófalat a világ dolgai és az általa a világtól különválasztott és megszentelt dolgok között. A világ nem érzékeli ezt a különbséget, de Istennek gondja van arra, hogy ez az elkülönítés mindig is megmaradjon. Az Ó- és az Újszövetségben az Úr világosan megkövetelte népétől, hogy különbözzön a világtól lelkületben, foglalatosságban és a gyakorlati élet minden területén, hogy különleges, szent nép lehessen, amely dicsőíti a sötétségből világosságra kivezető Istent. Oly távol vannak a világosság gyermekei a sötétség gyermekeitől lelkületben, gyakorlatban és szokásokban, mint a napkelet a napnyugattól. Ez a különbség egyre nyilvánvalóbb lesz, ahogy közeledünk a vég idejéhez. – *That I May Know Him*, 308. o.

„Aki pedig az Úrral egyesül” – Krisztus kegyelmi szövetsége révén –, „egy lélek ő vele. Kerüljétek a paráznaságot!” (1Kor 6:17–18) Egy pillanatra se időzzetek a bűnös gondolatok felett! Sátán azt szeretné, hogy a kísértések áldozataivá váljatok. Gyenge lelkiismeretekkel ne elemzessétek a bűnös eseteteket. Azonnal forduljatok vissza a bűnös útról! – *Egészségügyi tanácsok*, 550. o.

Ha volt idő, amikor a magukat keresztényeknek vallóknak méltóknak kellett lenniük a nevükhöz, az az idő most van. Valóban követjük Krisztust? (...) Isten mindenkinek személyesen dolgozik a szívében.

A legnagyobb komolysággal kell megvizsgáljunk a helyzetünket és a felelősségünket...

Valóban a Biblia hitelveibe kapaszkodnak, akik ismerik a jelenvaló igazságot? Fegyverünk az „így szól az Úr” és a „meg van írva”? Leengedtük-e a horgonyunkat? Életünk az evangélium igazságában gyökerezik, hogy szilárdan megmaradhassunk a hitben? Ismerjük Isten titkait; az Úr ránk bízta az élet igéit: hűségesek vagyunk-e hozzá? Az őszintén megtértek Isten küldöttei lesznek, akik vezetőjük megszentelő ereje és átalakító munkája által bemutatják a világnak, mit jelent számukra az igazság.

Isten ránk bízta az örök igazság kincseit – hirdetjük-e a bűnben veszendő világnak, mit jelent megtapasztalni Krisztus megszentelő, megváltó szeretetét? Ha valóban egyesültünk Krisztussal, azért történetet meg, mert az igazság rabul ejtette a lelkünk templomát. – *That I May Know Him*, 129. o.

Február 4., vasárnap – Hűség

A próféta szavai azt a komoly felelősséget fejezik ki, amely a gyülekezet őrállóin, Isten titkainak sáfárain nyugszik. Álljanak a Sion falain örök-ként, hallassák az intő szöveget, amikor közeledik az ellenség...

A Sion falain álló örök kiváltsága, hogy oly közel lehetnek Istenhez, és Lelke befolyása iránt annyira érzékennyé válhatnak, hogy az Úr rajtuk keresztül munkálkodhat. Így figyelmeztetik a bűnösöket a veszélyre, ugyanakkor feltárják előttük a menekülés útját. Isten választottai ők, akiket a Megváltó megszentelő vére által pecsételt el, hogy férfiakat és nőket mentsenek meg a fenyegető pusztulástól. Intsék hűségesen embertársaikat a törvény áthágásainak következményeire, és őrizzék ugyanolyan hűségesen a gyülekezet jólétét is. Éberségüknek sohasem szabad ellankadnia. A munkájuk megkívánja egész teljesítőképességük latba vetését. Kürthanghoz hasonlóan hallassák hangjukat, de sohasem szabad érthetetlen vagy határozatlan hangot adniuk. Ne a jutalomért munkálkodjanak, hanem azért, mert nem cselekedhetnek másként, mivel felismerték, hogy jaj, nekik, ha elmulasztják prédikálni az evangéliumot! – *Az evangélium szolgálja*, 10–11. o.

Ábrahám utódairól ezt olvashatjuk: „Hitben haltak meg mindezek, nem nyerve meg az ígéreteket, hanem csak távolról látva és üdvözölve azokat, és vallást tevén arról, hogy idegenek és vándorok a földön.” (Zsid 11:13) Vándorként és idegenként kell élnünk itt, ha el akarjuk nyerni „a jobbat”, „tudniillik” a „mennyeit” (16. vers). Akik Ábrahám gyermekei, azok keresik azt a várost, amely után ő vágyódott, „melynek építője és alkotója az Isten”. – *Pátriárkák és próféták*, 165. o.

Zakariás jól tudta, hogyan kapott Ábrahám idős korában gyermeket. Hitte, hogy hűséges az, aki az ígéretet tette. De az idős pap egy pillanatra az emberi fogyatékosra gondolt. Elfelejtette, amit Isten megígért, azt teljesíti. Mekkora ellentét feszül Zakariás hitetlensége és a názáreti hajadon, Mária kedves, gyermeki hite között, akinek ez volt a válasza az angyal csodálatos kijelentésére: „Ímhol az Úrnak szolgálója; legyen nékem a te beszéded szerint!” (Lk 1:38)

Nagy lelki igazságra tanít Zakariás fiának születése, csakúgy, mint Ábrahámé és Máriáé, olyanra, amelyet lassan tanulunk meg, és rögtön elfelejtünk. Önmagunkban képtelenek vagyunk bármi jót tenni, de amit nem tudunk megcsinálni, azt Isten ereje elvégzi minden alázatos és hívő lélekben. Hit által született meg az ígéret gyermeke. Hit által kapjuk a lelki életet, és hit által válunk képessé arra, hogy a megigazulás gyümölcseit teremjük. – *Jézus élete*, 73. o.

Aki azt mondja, hogy „légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját” (Jel 2:10), felszólít erre is: „Hagyja el útját a bűnös, és gondolatait az álnok ember! Térjen az Úrhoz, mert irgalmaz neki, Istenünkhöz, mert kész megbocsátani.” (Ésa 55:7) Isten gyűlöli a bűnt, de szereti a bűnöst. „Kigyógyítom őket a hűtlenségből – hirdeti –, szívből szeretni fogom őket, mert elfordul róluk haragom.” (Hós 14:5) – *Próféták és királyok*, 59. o.

Február 5., hétfő – Lojalitás

Lehetetlen két úrnak – Istennek és a Mammonnak – szolgálni. Ezt bizonyítják mindazok cselekedetei, akik oktalan szeretetet tanúsítanak

az anyagi javak iránt. A pénz az istenük. Magasztalják a világi hatalmat, és minden vágyukkal, céljukkal a világot szolgálják. A pénz szeretete életük vezető hatalma, a vagyonszerzés kedvéért áthágják Isten törvényét. Vallják, hogy rendelkeznek Krisztus hitével, mégsem szeretik szent elveit, nem követik útmutatásait. Erejük legjavát a világ szolgálatába helyezik, és a Mammont imádják...

A kegyességről a világi lelkületre áttérés – a gonosz aljas mesterkedései folytán – gyakran észrevétlenül történik, és a megvezetett lélek nincs is tudatában, hogy elszakadt Krisztustól, és csupán névleges keresztény. – *Keresztény sáfárság*, 165. o.

A keresztények határolják és különítsék el magukat a világtól, annak szellemétől és hatásaitól! Isten meg tud bennünket őrizni a világban, de mi ne legyünk a világból valók. Isten szeretete nem bizonytalan és nem változó. Mérheterlen gondoskodással őrködik gyermekein, de osztatlan hűséget kíván. „Senki sem szolgálhat két úrnak, mert vagy az egyiket gyűlöli, és a másikat szereti, vagy az egyikhez ragaszkodik, és a másikat megveti: nem szolgálhattok Istennek és a Mammonnak.” (Mt 6:24)

Isten rendkívüli bölcsességgel áldotta meg Salamont, de a világ elvonta őt Istentől. Az emberek ma sem erősebbek Salamonnál. Éppúgy hajlamosak engedni a Salamon bukását okozó hatásoknak. Az Úr figyelmeztette a fenyegető veszélyre, mint ahogy ma is óva inti gyermekeit, hogy ne veszélyeztessék lelküket a világhoz kötődéssel. „Ezért tehát menjetek ki közülük – kérlek –, és váljatok külön tőlük, így szól az Úr, tisztátalant ne érintsetek, és én magamhoz fogadlak titeket! Atyátokká leszek, ti pedig fiaimmá és leányaimmá lesztek, így szól a mindenható Úr.” (2Kor 6:17–18)

A jólét közepette leleselkedik a veszély. A gazdagság és a dicsőség minden korszakban veszélyeztette az alázatosságot és a lelkiséget. A tele poharat nehezen hordozzuk; a csordultig töltött kelyhet vigyázva kell egyensúlyban tartanunk. A szenvedés, a csapás fájdalmat okozhat, de a lelki életet leginkább a jólét veszélyezteti. Ha az ember nem veti magát állandóan Isten akarata alá, ha az igazság nem szenteli meg, a siker biztosan felébreszti benne az elbizakodottságra való természetes hajlamot. – *Próféták és királyok*, 40–41. o.

A mennyei világ olyan megszentelt eszközökre vár, amelyek által Isten megszólíthatja népét, általuk pedig a világot. Isten csak a megszentelt, önmegtagadó gyülekezeten keresztül tud munkálkodni. A Lelkét látható és dicsőséges módon fogja megmutatni, különösen ebben az időben, amikor Sátán mesteri munkát végez a prédikátorok és a tagok elvesztésére...

Vajon felismeri-e a felelősségét a gyülekezet? Isten arra vár, hogy Lelkét adja azoknak, akik önmegtagadó és önfeláldozó odaszánással dolgoznak. Amikor népe befogadja ezt a Lelket, akkor erő árad belőle. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. kötet, 105–106. o.

Február 6., kedd – Tiszta lelkiismeret

Isten arra szólít, hogy foglalkozzunk nagyszerű és tiszta gondolatokkal. Azt akarja, hogy elmélkedjünk szeretetén és irgalmán; tanulmányozzuk azt a csodálatos munkát, amelyet a dicső megváltási tervben végez. Akkor egyre jobban megértjük az igazságot, mélyebb és megszenteltebb vágygal sóvárgunk a szívünk és a gondolataink megtisztulására. Miközben az Ige kutatásával ápoljuk Istennel a közösséget, a lelkünk a szent gondolatok tiszta légkörében átformálódik.

A szívükbe fogadott Ige megmutatkozik a jó cselekedeteikben. Hatása látható lesz a krisztusi jellemben és életben. Krisztus ezt mondta önmagáról: „Hogy teljesítsem a Te akaratodat: ezt kedvelem, én Istenem, a Te törvényed keblem közepette van.” „Nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, aki elküldött engem, az Atyáét.” (Zsolt 40:9; Jn 5:30) A Szentírás ezt tanítja: „Aki azt mondja, hogy Őbenne marad, annak úgy kell járnia, amint Ő járt” (1Jn 2:6). – *Krisztus példázatai*, 38. o.

Isten, a világegyetem kormányzója, mindent az általa alkotott természeti törvényeknek rendelt alá. A törékeny virágszál és a hatalmas tölgyfa, a homokszem és a végtelen óceán, a napfény, az eső és a szél, mind a természet törvényének engedelmeskedik. Az embert azonban magasabb rendű törvény alá rendelte. Olyan értelemmel látta el, amelynek segítségével megérthette Isten erkölcsi törvényének a köve-

telményeit. Ez a törvény juttatta kifejezésre, mit vár el Isten a gyermekeitől.

Az Atya olyan világosan ismertette akaratát, hogy senkinek sincs oka e tekintetben tévedni. Azt akarja, hogy mindenki helyesen megértse törvényét, és az elveiben rejlő erőt, hiszen örök sorsa függ ettől. – *Our High Calling*, 137. o.

A második adventet megelőző időszakban egyre kevesebben hisznek majd Krisztus messiási szolgálatában. A hitetlenség aggasztó méreteket ölt. Sátán egyáltalán nem vesztette el ügyességét és hatalmát, amelyről a múltban bizonyóságot tett. Sőt, napjainkban sokkal nagyobb csalásokra képes, mint Krisztus első eljövetelekor.

Korunkban ugyanúgy megvetik és sértegetik Isten Fiát a magukat jónak tartó emberek, mint első eljövele alkalmával. Sátán a világgosság angyalaként jelenik meg előttük, hogy elrejtse romlott jellemét, s ily módon angyalaival karöltve megszerezze a félrevezetett és elvakított követői imádatát – azt az imádatot, amely egyedül Istent illeti meg. Lábbal tiporják Krisztust. Az erényt és a szentséget megvetik. A gonosz angyalok romlott, alávaló tanításokat súgnak az emberek fülébe, akik megelégszenek az állapotukkal... A lelkiismeretüket izzó vassal pecsételik meg. – *Spiritual Gifts*, 4. kötet, 118. o.

Isten halálra adta magát értünk, hogy megtisztíthasson minket minden bűntől. Az Úr tovább végzi a tökéletesítés munkáját az életünkben, ha átengedjük neki a vezetést. A mi javunkra és nevének dicsőségére végzi ezt a munkát. – *Szemelvények Ellen G. White írásából*, 3. kötet, 166. o.

Február 7., szerda – Engedelmesség

Korunkban sokan csak azért haladnak olyan lassan a kegyes életben, mert Isten akaratát úgy értelmezik, ahogy nekik tetszik. Mialatt saját vágyaikat követik, azzal áztatják magukat, hogy Isten akaratát cselekszik...

Az Isten Igéjében adott tanítások nem engedik meg, hogy megalkudjunk a gonosszal. Jézus Krisztus azért jött, hogy mindeneket magához vonzzon – nem azért, hogy álomba ringassa a világot, hanem megmutassa a keskeny utat, amelyen mindenkinek járnia kell, aki végül Isten városának kapuit szeretné elérni. Gyermeküknek követniük kell lábnyomát, ha fel is kell áldozniuk kényelmüket vagy önző élvezeteiket. Kerüljön bármilyen fáradságba és szenvedésbe, állandóan harcolniuk kell önmagukkal. – *Apostolok története*, 416–417. o.

Ha az Úr feltételeinek eleget teszünk, kiválasztásunkat biztosítjuk az üdvösségre. A parancsolatai iránti tökéletes engedelmisség a bizonyíték, hogy szeretjük Istent, és nem keményedtünk meg a bűnökben.

Krisztusnak minden korszakban van gyülekezete. Azok is gyülekezetében vannak, akiket nem tett jobbá ez a kapcsolatuk. Ők szegik meg kiválasztásuk feltételeit. Az Isten parancsolatai iránti engedelmisség ad jogot gyülekezete előjogaihoz. – *A Te Igéd igazság*, 6. kötet, 1079. o.

A gondviselő Isten olyan utakon vezeti az embert, amelyeken próbára teszi, és alkalmat ad jelleme fejlesztésére. Ezt a nagy célt akarja intézkedéseivel elérni. Így lesz nyilvánvaló, hogy engedelmes-e vagy sem. Nem lehet Isten szeretetét jó cselekedetekkel megvásárolni, de jótetteinkkel bizonyítjuk, hogy él bennünk ez a szeretet. Ha akaratunkat alárendeljük akaratának, nem azért szolgálunk, hogy elnyerjük a szeretetét. Ezt a szeretetet ingyen ajándékként kapjuk, és ha szeretjük Istent, örömmel engedelmeskedünk a parancsainak.

A világon ma csak két osztály van, és az ítéletkor is csak két osztály lesz: azoké, akik áthágták Isten törvényét, és azoké, akik engedelmeskedtek neki. Krisztus megmondta, milyen próbával bizonyítjuk hűségünket vagy hűtlenségünket. „Ha engem szerettek – mondta –, az én parancsolataimat megtartsátok” (...) „Ha az én parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok az én szeretetemben; amiképpen én megtartottam az én Atyámnak parancsolatait, és megmaradok az Ő szeretetében.” (Jn 14:15–24; 15:10) – *Krisztus példázatai*, 208. o.

Mindannyian tudjuk, hogy a legkomolyabb és legnagyobb lelki tusák az elhatározás, a döntés órájában folynak, míg a meggyőződés úrrá lesz a szíven. A lélek Istennek odaszentelése azt jelenti, hogy Őrá bízunk, aki végtelen áron vásárolta meg szabadságát, majd pedig ismerjük meg az Urat, hogy megismerhessük kimenetelét, mely olyan, mint a reggel fényessége. „Jobb az engedelmesség az alázatnál.” A keresztény teendője: az akarás és a véghezvitel. – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 221. o.

Február 8., csütörtök – Megbízható ember

„Aki hű a kevesen, a sokon is hű az.” (Lk 16:10) Az ember sokszor lebecsüli a kis dolgok fontosságát, mert kicsik, jóllehet a kis dolgoknak nagy szerepük van a fegyelmzésben. A keresztény életben valójában nincsenek lényegtelen dolgok. A jellemépítésünket ezer veszély fenyegeti, ha lebecsüljük a kis dolgokat.

(...) Az ember hűtlensége visszahat rá. Nem lesz részese annak az áldásnak, erőnek és jellemzilárdságnak, amely csak az Istennek való feltétlen engedelmesség útján kapható meg. Krisztustól távol az ember Sátán kísértéseinek célpontja, és hibákat követ el a Mesterért végzett szolgálatában. Mivel a kis dolgokban nem vezetik helyes elvek, nem tud engedelmeskedni Istennek a nagyobb és különlegesnek tartott feladatokban sem. Az élet apróbb ügyeinek kezelésénél melengetett hibáit beleviszi a fontosabb dolgokba is. Olyan elvek alapján cselekszik, amelyeket megszokott. Az ismételt cselekedeteinkkel szokásokat alakítunk ki; a szokásainkkal a jellemünket formáljuk; a jellemünk pedig meghatározza földi és örök sorsunkat. – *Krisztus példázatai*, 267–268. o.

Krisztus mindenkit megkérdez, aki a nevét vallja: „Szeretsz-e engem?” Ha szereted Jézust, szeretni fogod az embereket is, akikért az életét adta... A megbízhatóság a te helyedben és hivatásodnál, a készség, hogy megtagadd önzésedet, hogy a mások javára légy, belső békét terem, és kivívja Isten tetszését.

Akik szorosán az önfeláldozó, a magát megtagadó Megváltójuk lába nyomába akarnak lépni, azoknak Krisztus gondolatai fognak tükrö-

zódni értelmükben. A tisztaság és Krisztus szeretete előtündököl életükből és jellemükből, a szelídség és az igazság irányítja a lépéseiket. – *Bizonyságtételek*, 4. kötet, 308. o.

Február 9., péntek – További tanulmányozásra

„Hanem erre tekintek én, aki szegény és megtörött lelkű, és aki beszéde-met rettegi.” (Ésa 66:2)

Megjelentél előttem, mint aki bizonytalan és kétségbeesett. Krisztus rólad is azt mondja, mint Péterről: „Íme, a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát; de én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a te hited.” (Lk 22:31–32) Jó hírt közlök veled: Jézus szeret, te vihartól gyötört lélek! Nem vagy a hit hajótöröttje, habár Sátán megpróbálta ezt elhitetni veled. Nézz Istenedre, és élj! Jöjj Jézushoz úgy, ahogy vagy! Fogadd el Őt személyes Megváltódnak!

Tévedtél, de nem szándékosan. A kísértés örvénye a mélybe rántott. Az anyagi javak birtoklása megszedítette a lelkedet, és elhomályosította az ítéletedet. Nem értetted meg, hogyan kell felhasználnod a javaidat Isten dicsőségére. Ennek ellenére mégis Isten ügyéért áldoztál a javaidból, és az Ő dicsőségére fel is használja az adományaidat. Szeretett testvérem! Habár nem tanúsítottál olyan bölcsességet, mint amelyet Isten elvárt volna tőled, Ő elfogadja mindazt, amit magasztalása céljából felajánlottál neki...

Íme, Isten ihletett igéje számodra: „Annakokáért mindenestől fogva hasonlatosnak kellett lennie az atyafiakhoz, hogy könyörülő legyen és hív főpap az Isten előtt való dolgokban, hogy engesztelést szerezzen a nép bűneiért.” (Zsid 2:17) A megtért bűnösnek hinnie kell, hogy Krisztus a személyes Megváltója. Ez egyetlen reménysége. Krisztus vére érdemeire hivatkozhat. A keresztre feszített, feltámadt Üdvözítőt a legnagyobb kincsének tartja. Így a bűnösért meghalt büntetlennek, Krisztusnak az önfeláldozása által minden akadály elhárul az útján, és Isten megbocsátó szeretete és kegyelme gazdag hozamú folyamként árad ki rá, az elesett emberre...

Jöjj már ma Jézushoz! Átélt tapasztalatod a legértékesebb lesz számodra, ha Krisztus igáját felvéve úgy döntesz, hogy Isten munkatársa

leszel. Megismerted a boldogító igazságot, hittel és még most is hiszel benne, mivel a Szentlélek küzd érted.

A kísértések miatt tettél kerülőutat, de állj ellen az ördögnek, és elfut tőled. Közeledj Istenhez, és Ő is közeledni fog tehozzád! – *Istennel ma*, 34. o.

7. tanulmány

Őszinteség Isten előtt

Február 10., szombat délután

Minden, amit az ember Isten jótékonyágából kap, továbbra is az Ő tulajdona marad. Amit az Úr a Föld értékes és szép dolgaiban adott, mindazt az ember kezébe helyezte, hogy azokat vizsgálva az Isten iránti szeretet mélységét és kegyelmének értékelését hirdesse. Legyenek azok a földi gazdagság kincsei vagy az emberi értelem értékei – önkéntes adományként Jézus lábához kell tenni. Az adományozó pedig Dáviddal együtt mondja: „[...] amiket a te kezedből vettünk, azokat adtuk most néked” (1Krón 29:14). – *Pátriárkák és próféták*, 761. o.

A szívünk születésünktől fogva bűnnel teljes, és lusta a Krisztus szolgálatában. Ezért lankadatlanul őrködnünk kell, máskülönben nem viseljük el a nehézségeket, mint Krisztus jó katonái. Szükségét sem érezzük annak, hogy erős csapásokat mérjünk a köröskörül ostromló bűnökre, hanem könnyen hajlunk az ellenfél sugallataira, és magunk bontunk zászlót ahelyett, hogy azt a tiszta és magasztos lobogót fogadnánk el, amelyet Isten bontott értünk. – *Bizonyságtételek*, 2. kötet, 562. o.

A példázatban említett „tiszta és jó szív” nem büntelen szív, mert az evangélium az elveszetteknek szól. „Nem azért jöttem, hogy igazakat, hanem hogy bűnösöket hívjak megtérésre.” (Mk 2:17) A tiszta szív enged a Szentlélek befolyásának. Megvallja a bűneit, és érzi, hogy szüksége van Isten irgalmára és szeretetére. Őszintén vágyik az igazság megismerésére, hogy követhesse. A jó szív: hívó szív, mely hisz Isten szavában. Hit nélkül lehetetlen befogadni az Igét, mert „aki Isten elé

járul, hinnie kell, hogy Ő létezik, és megjutalmazza azokat, akik Őt keresik” (Zsid 11:6).

Ha Jézus új szívről beszél, akkor azon az értelmet, az életet, az ember egész lényét érti. A szív megújulása annyit jelent, hogy az ember elvonja a világtól eddigi szeretetét, és azt egészen Krisztusnak adja. Az új szív egyúttal megújult értelmet, új életcél, új indokokat jelent. Mi a jele a megújult szívnek? A megváltozott élet! Minden nap, minden órában meg kell halnunk az önzésnek és a büszkeségnek!

(...) Az őszinte megtérés abban mutatkozik meg, ha az embertársainkkal minden tekintetben becsületesen bánunk. Az igazi vallás hűségessé tesz a mindennapi munkánkban. – *Üzenet az ifjúságnak*, 62–63. o.

A helyes elvet, a becsületet mindig ápolnunk kell... A Mester elvárja szolgáitól, hogy legyenek becsületesek az indítékok és becsületesek a cselekvés terén is. Le kell győznünk minden kapzsiságot, irigységet. Akik a becsületet választják társuknak, azok minden tettükkel azt fogják megtestesíteni. Az ilyen emberek sokaknak kellemetlenek, Isten előtt mégis szépségesek. – *Bizonyságtételek*, 4. kötet, 528. o.

Február 11., vasárnap – Becsületbeli kérdés

A kis rókák teszik tönkre a szőlőt, a jelentéktelennek tűnő gondatlanságok, parányi, tisztességtelen cselekedetek, az elvektől enyhe eltérések oltják ki a lélek látását, és választanak el Istentől.

Az élet kicsiny dolgai alakítják a jellemet. Akik nem tulajdonítanak jelentőséget az apró feladatoknak, azok nem lesznek felkészülve az élet nagy próbáira. Ne feledd: a jellemformálás egy életen keresztül tart. Nap mint nap egy-egy téglát helyezünk az életünk szerkezetét alkotó falakba: kemény, megterhelést bíró, vagy gyenge, porló, szétmálló téglákat. A falak lehetnek görbék, de Isten pontos utasításait követve egyenesek is, amelyek széppé teszik az Ő templomát. Ezért amikor nagyszerű dolgok megvalósítására törekszel, ne hagyd figyelmen kívül azokat az apró lehetőségeket sem, amelyekkel naponta találkozol. A kis dolgokat

mellőző, de önmagát a nagy dolgok megvalósítására alkalmasnak tartó ember a teljes összeomlás veszélyének teszi ki magát. Az élet nem nagy áldozatok és rendkívüli megvalósítások, hanem apró cselekedetek és döntések összessége. – *In Heavenly Places*, 226. o.

Sokan alábecsülik az élet apró dolgait, a jelentéktelennek tűnő cselekedeteket, de ezek korántsem elhanyagolandóak. Akkor állunk a jó oldalán, ha az élet kicsiny cselekedeteiben is Isten Igéjének elvei szerint járunk el. Ezek a kis dolgok teszik próbára a jellemünket.

A világ által jelentéktelennek bélyegzett dolgokban tanúsított jelentisztaszásban rejlik az élet szépsége és sikere. – *Our High Calling*, 227. o.

A zsidó papi rendszer arra tanította a népet, hogy bőkezűen adakozzon úgy Isten ügyének támogatására, mint a szűkölködők táplálására. (...)

A jótékonykodás eme rendszere által az Úr oktatni kívánta az izraelitákat, hogy mindenben Ő legyen az első. Így emlékeztette őket arra, hogy Ő a tulajdonosa minden földjüknek, nyájuknak és barmaiknak. Ő adta a napfényt és az esőt; így keltette életre a vetést, és érlelte meg az aratást. Minden, amivel rendelkeznek, Isten tulajdona, és ők csak a javainak sáfárai. – *Apostolok története*, 247. o.

A tized szent, az Úr magának tartja azt fenn. Be kell hoznunk kincstárába, és az örömhír munkásainak az eltartására fordítanunk. Hosszú időn át megraboltuk az Urat, mert némelyek nem akarják megérteni, hogy a tized Istennek fenntartott rész.

Némelyek elégedetlenül így szóltak: „Nem fizetek többé tizedet, mert nem bízok a mű igazgatásában.” De meg akarod-e rabolni az Urat, mert szerinted nem helyesen vezetik a művet? Bírálj világosan, nyíltan, a helyes lelkiülettel és a megfelelő helyen! Küldd be a javaslataidat, hogy helyesbítsenek, és rendezzék a dolgokat! De ne húzódj vissza Isten művétől, és ne bizonyulj hűtlennek, mivel mások nem tevékenykednek helyesen! – *Bizonyságtételek*, 9. kötet, 185. o.

Február 12., hétfő – Hitélet

Ábrahám próbája volt a legnehezebb, amit ember valaha átélhetett. Ha nem ment volna át azon a próbán, nem a hívők atyjaként hivatkoznánk rá... Tapasztalatának visszhangja évezredek múltán is hallható, és arra tanít, hogy semmi sem lehet olyan értékes, hogy ne mondjunk le róla Isten javára. Ha elfogadjuk, hogy minden ajándék mennyei Atyánk tulajdona, amelyet ügye szolgálatába állíthat, elnyerjük a menny áldását. Add vissza Istennek a rád bízott javakat, és Ő még többet fog rád bízni! Tartsd meg azokat magadnak, és semmilyen jutalomban nem lesz részed ebben az életben, és az örök élet jutalmát is elveszíted! – *Our High Calling*, 191. o.

A névleges keresztények mindenestől fogva túl közel maradnak a Föld lapályaihoz. Szemük a közönséges dolgok látásához szokott, gondolkodásuk meg azon időzik, amit szemük lát. Vallásos tapasztalatuk gyakran sekélyes és nem kielégítő, szavuk könnyű fajsúlyú, értéktelen. Az ilyenek hogyan is tükrözhetnék Jézus Krisztus kép-mását? Hogyan áraszthatnák a krisztusi jellemnek – az igazságosság napjának – a tündöklő sugarait a Föld sötétebb helyeire? Kereszténynek lenni annyit jelent, mint krisztusinak lenni. – *A Te Igéd igazság*, 6. kötet, 1097. o.

A hit bizalom Istenben, bizakodás abban, hogy Ő szeret bennünket, és a legjobban tudja, mi válik a javunkra. A hit rábír bennünket arra, hogy a saját utunk helyett az Ő útját válasszuk. A hit saját tudatlanságunk helyett elfogadja az Ő bölcsességét, gyengeségünk helyett az Ő erejét, bűnösségünk helyett az Ő igazságát. Azt jelenti, hogy életünk és személyiségünk már az övé. A hit elismeri Isten tulajdonjogát, és elfogadja az áldásait. Az igazságosságról, a becsületességről és a tisztaságról bebizonyosodott, hogy az élet sikereinek titkát képezik. A hit juttat bennünket ezeknek az alapelveknek a birtokába.

Minden jó indíték, szándék és törekvés a Mindenható ajándéka. A hit elfogadja Istentől azt az életet, amely egyedül hozhat igazi növekedést és erőt. – *Előtted az élet*, 217. o.

Mindent meg kell tennünk annak érdekében, hogy végigharcoljuk a hit nemes küzdelmét. Küzdjünk, erőnk felett fáradozzunk, hogy bemehessünk a szűk kapun! Urunk állandóan a figyelmünk közép-pontjában álljon! Törekedjünk minden cselekedetünk által tisztességet szerezni Istennek, ezért kezünk és szívünk mindvégig tiszta legyen! A segítséget attól kapjuk, aki elég erős ahhoz, hogy üdvözítsen bennünket. Az igazság és a világhosszág lelkülete érzékennyé tesz és megújít; a lelki fejlődésünk nem a mi érdemünk, hanem Isten munkájának az eredménye. Az Úr igazi munkása mennyei támogatást élvez, de aki semmit sem tesz, azt nem segíti a Szentlélek. (...)

A legmagasabb erkölcsi mércét kell elérnünk, hittel abban bízva, hogy Isten lesz a segítségünk. Ha találni szeretnénk, keresnünk kell: keressünk tehát hittel! Kopogtatnunk kell ahhoz, hogy megnyíljon az ajtó. (...) Hittel kell Krisztus elé járulnunk, figyelmeseknek és kitartóknak kell lennünk, hogy elhívásunk és választásunk biztos legyen! – *Hit és cselekedetek*, 40. o.

Február 13., kedd – Hitnyilatkozat

Alaposan meg kell érteni, hogyan lehet a hitet gyakorolni! Isten minden ígéretének feltétele van. Ha készek vagyunk cselekedni akarátát, akkor minden ereje a mienk. Mindez az ajándék, amit az Úr nyújtani akar, benne van az ígéretben. „A mag az Isten beszéde.” (Lk 8:11) Amennyire bizonyos, hogy a tölgyfa benne van a makkban, ajándéka ugyanolyan biztosan benne van az Ő ígéretében. Ha elfogadjuk ígéretét, miénk az ajándék.

A hit önmagában is lelki ajándék, mely képesít bennünket Isten többi ajándékának elfogadására. Amikor gyakorlás és cselekvés által elfogadjuk Isten Igéjét, hitünk növekszik. Abból a célból, hogy megerősítsük a hitünket, kapcsolatba kell hoznunk azt a Szentírással. – *Előtted az élet*, 217–218. o.

Az Isten hatalmába vetett bizalomból fakad a béke. Amint a lélek elhátározza, hogy a kapott világhosszág szerint él, a Szentlélek több világos-

ságot és erőt ad. A Lélek kegyelme azért árad, hogy együttműködjön a lélek elhatározásával, ám nem helyettesíti a hit egyéni gyakorlását. A keresztény élet sikere az isteni viláosság megfelelő felhasználásától függ. Nem a viláosság és a bizonyítékok bősége teszi szabaddá, bátorrá a lelket Krisztusban, hanem az erőnek és az akaratnak, a Lélek energiáinak a fokozódása folytán kiáltja őszintén: „Hiszek, Uram! Légy segítségül az én hitetlenségemnek!” – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 456. o.

Mélységes hálával ismételte el azt az ígéretet, hogy Isten vele lesz. Aztán ünnepélyesen megfogadta: „Ha az Isten velem leendő, és megőriz engem ezen az úton, amelyen most járok, és ha ételül kenyeret s öltözetül ruhát adánd nékem; és békességgel térek vissza az én atyámnak házához: akkor az Úr leendő az én Istenem; és ez a kő, amelyet oszloplul állítottam fel, Isten háza lesz, és valamit adándasz nékem, annak tizedét néked adom.” (1Móz 28:20–22)

Jákob nem akart ily módon egyezséget kötni Istennel. Az Úr már korábban jólétet ígért neki. Ez a fogadalom szívből fakadt, amely tele volt hálával szeretetének és irgalmának bizonyosságáért. Érezte, hogy Istennek igényei vannak vele szemben, amelyeket tudomásul kell vennie; és kegyének különleges megnyilvánulásai viszonzást követelnek. Minden kapott áldásra felelnünk kell a minden jó adomány szerzőjének. A keresztény gyakran tekintse át a múltját, hálával idézze fel Isten csodálatos szabadításait – hogyan támogatta a próbában; utakat nyitott meg, amikor minden sötétnek és félelmetesnek tűnt; felüdítette, amikor majdnem elalélt. Lássa meg mindenben a mennyei angyalok gondoskodását. A megszámlálhatatlanul sok áldást tapasztalva alázatos és hálás szívvel kérdezze meg: „Mivel fizessek az Úrnak minden hozzám való jótéteményéért?” (Zsolt 116:12) – *Pátriárkák és próféták*, 182–183. o.

Február 14., szerda – A tized: adomány az Úrnak

Isten ad hatalmat az embernek a gazdagság megszerzésére, ezt az ajándékot egy meghatározott kötelezettséggel kötötte össze. Minden szerzeményünkől igényt tart egy részre. A tized az Úré. „A földnek minden

tizede, a föld vetéséből, a fa gyümölcséből az Úré... És minden tizede a baromnak és juhnak... és minden az Úrnak legyen szentelve.” (3Móz 27:30–32) Jákobnak Béthelben tett fogadalma mutatja ennek a kötelezettségnek a széleskörű elterjedését: „Valamit adándasz nékem, annak tizedét néked adom.” (1Móz 28:22)

„Hozzátok be a tizedet mind az én tárházamba!” (Mal 3:10) – hangzik az Úr parancsa... Mi csak sáfárok vagyunk, ezért Isten és embertársaink iránti kötelezettségeink teljesítésétől függ mind embertársaink jóléte, mind sorsunk erre és az eljövendő életre. – *Előtted az élet*, 120. o.

A tized rendszere nem a héberektől ered. Az Úr már a legősibb időktől kezdve igényt tartott a tizedre, mint sajátjára, ezt az igényét elismerték és tiszteletben tartották. Ábrahám tizedet adott Melkhisédeknek, a magasságos Isten papjának (1Móz 14:20). (...) Néppé válásukkor az izraeliták a tized törvényét, mint az Istentől nyert törvénynek egyikét erősítették meg, amelynek megtartásától függött a jólétük.

A tized és az áldozatok rendszerének ezt a nagy igazságot kellett az emberek elméjébe vésnie: a teremtményei számára minden áldás forrása Isten, és a gondviseléséért, a jó adományaiért hála illeti meg az ember részéről. – *Pátriárkák és próféták*, 535. o.

Izrael népe azt a tanítást kapta, hogy minden jövedelme tizedét a szentély szolgálatára szentelje. (...) Isten ma sem vár el tőlünk kevesebbet, mint ősi népétől. Ma is végeznünk kell a lélekmentés szent munkáját. A Mindenható a tizeddel, az ajándékokkal és az áldozatokkal gondoskodik erről a munkáról. Akarata szerint ezek képezik az evangélium szolgálatának anyagi alapját. Isten igényt tart a tizedre. Szent pénznek kell tartanunk, és be kell adnunk a tárházába ügyének támogatására. – *Krisztus példázatai*, 222–223. o.

Istennek joga van felettünk és javaink felett. Ezt mindennél fontosabb szem előtt tartanunk. Annak jeléül, hogy elismerjük ezt a jogát, egy meghatározott részt vissza kell szolgáltatnunk Őneki mindabból, amivel megajándékozott minket. Ez a rész a tized. Az Úr parancsából kifolyólag már a legősibb időktől fogva Őt illette meg ez a rész. (...)

Isten kijelentette, hogy a tized az övé, és az szent anyagi forrásnak tekintendő. A tizedet műve előrehaladása érdekében be kell hozni a kincstárba, hogy hírnökei teljesíthessék megbízatásukat, és a Föld legtávolabbi pontjába is elvihessék az evangélium üzenetét. – *Keresztény sáfárság*, 55–56. o.

Február 11., csütörtök – Újjáébredés, reform és jövedelmünk tizedrészének visszafizetése

Amikor Nehémiás Perzsiából visszatérve megtudta, milyen arcátlanul megszenstelenítették a templomot, azonnal intézkedett a betolakodó eltávolításáról. „Ezt én igen rossznak tartottam” – mondta. (...)

Nemcsak megszenstelenítették a templomot, hanem az adományokat is hűtlenül kezelték. Ez rossz hatással volt a nép adakozó kedvére. Buzgalmukat és lelkesedésüket elveszítve kelleetlenül fizették a tizedet. Az Úr házának kincstára elszegényedett. Számos énekes és egyéb templomi szolgálattelvő otthagya Isten munkáját, mert nem kapott elegendő fizetést, és máshol vállalt munkát.

Nehémiás munkához látott, hogy helyrehozza a visszaéléseket. Összegyűjtötte azokat, akik otthagyták az Úr házának szolgálatát, és „helyükre állította őket”. Ez bizalmat ébresztett a népben, és az egész Júda elhozta „a gabonának, a mustnak és az olajnak a tizedét”. Nehémiás „a raktárak felügyelőjévé” olyanokat rendelt, akiket „megbízhatóknak” tartottak. „Nekik kellett kiosztaniuk szolgatársaik járandóságát.” – *Próféták és királyok*, 462–463. o.

Istentől kapunk minden áldást, ezért bizonyos részt igényel a javainkból. Így gondoskodik az evangélium hirdetéséhez szükséges anyagiakról. A tizedrész visszaadásával mutatjuk meg, hogy értékeljük Isten ajándékait. De hogyan igényelhetjük áldását, ha megtartjuk magunknak azt, ami az övé? Ha hűtlen sáfárok vagyunk a földi dolgokban, hogyan várhatjuk el, hogy megbíz minket a menny dolgaival? Talán itt kell keresnünk a meg nem hallgatott imák titkát.

Az Úr azonban nagyon irgalmas, és kész megbocsátani. – *Krisztus példázatai*, 101. o.

A ma végrehajtandó reformációs munkában szükség van Ezsdrásokra és Nehémiásokra, akik nem szépítgetik és nem mentetetik a bűnt, hanem bátran megvédik Isten méltóságát. Akikre ennek a munkának a terhe nehezedik, azok nem hallgathatnak a gonoszság láttán, és nem takarhatják be a bűnt a hamis könyörület köpenyével. Tudjuk, Isten nem személyválogató, és a kevés emberrel szemben gyakorolt szigor irgalmasságnak bizonyul a tömegek iránt. Azt sem felejthetik el, hogy a bűn megfeddőjében mindig Krisztus Lelkének kell megmutatkoznia.

Ezsdrás és Nehémiás – miközben dolgoztak – megalázták magukat Isten előtt; megvallották a maguk és népük bűneit; bocsánatért könyörögtek, mintha ők vétkeztek volna. Türelmesen fáradoztak, imádkoztak és szenvedtek. Nem a pogányok nyílt ellenségeskedése nehezítette a munkájukat, hanem az állítólagos barátok rejtett ellenszegülése, akik befolyásukat a gonoszság szolgálatába állítva tízszeresen súlyosbították Isten szolgáinak terhét. Ezek az árulók olyan anyagot szolgáltatnak az Úr ellenségeinek, amelyet felhasználhattak a népe elleni harcban. Gonosz indulataik és lázadó szándékaik állandó harcban álltak Isten világos kívánalmaival. – *Próféták és királyok*, 465–466. o.

Február 16., péntek – További tanulmányozásra

„Aki hű a kevesen, a sokon is hű az; és aki a kevesen hamis, a sokon is hamis az.” (Lk 16:10)

Isten arra buzdította Illést, hogy a maga helyébe másik prófétát válasszon: „Elizeust, az Abelméholabeli Sáfát fiát pedig kenjed prófétává a te helyedbe.” (1Kir 19:16) Illés engedelmes volt az Úrnak, és Elizeus keresésére indult.

Elizeus apja gazdag földműves volt; a családja azon kevés család közé tartozott, amely az általános hitehagyás idején nem hajtott térdet a Baál előtt. Otthonában Istent dicsőítették, és az ősi Izrael hite iránti elkötelezettség mindennapi életük szabálya volt. Ilyen légkörben nevelkedett Elizeus. A vidéki élet nyugalmában, Isten és a természet tanításait követve a hasznos munka fegyelmét gyakorolva tanulta meg az egyszerűséget, valamint a szülők és az Isten iránti engedelmesség lec-

kéit. A fiatal korban kialakult szokások felkészítették a későbbi magas tisztség betöltésére.

Elizeus éppen a termőföldet művelte apja szolgálóival, amikor próféta elhívását megkapta. A feladat kézenfekvő volt számára. Vezetői képességekkel rendelkezett, de az alázatos szolgálattelésre is készségesnek bizonyult. Csöndes, szelíd természete volt, ugyanakkor állhatatos és dinamikus személyiségéről is ismert volt. Erkölcsi gerinccségről és Isten iránti hűségéről tett biznyságot; szerette és félte az Urat. A naponkénti munkában tanúsított alázata nemessé tette jellemét, állandóan növekedett a kegyelemben és az ismeretben. Miközben együtt dolgozott apjával a ház körüli munkákban, megtanult Istennel is szorosán együttműködni.

Az élet apró dolgaiban tanúsított hűsége révén felkészült a nagyobb horderejű feladatok elvégzésére... Senki sem tudhatja, Isten milyen célokat követ egy ember életében a fegyelmezés által, az viszont nem titok, hogy a kis dolgokban tanúsított hűség a bizonyítéka annak, hogy nagyobb felelősségek hordozására is felkészült az illető személy. Minden egyes megnyilatkozásával a jellemét fedi fel környezete előtt, és csak a kevesen hű szolgálta, akinek nincs miért szégyenkeznie, válhat Isten eszközévé a nagyobb feladatok végzésére. – *Conflict and Courage*, 220. o.

8. tanulmány

A tizedfizetés hatásai

Február 17., szombat délután

Krisztus megjegyzi mindazok nevét, akiknek egyetlen áldozat sem túl nagy ahhoz, hogy ne mutathatnák azt be Isten előtt a hit és a szeretet oltárán. Jézus mindenét feláldozta az elbukott emberiségért. Az áldozatkész engedelmesek és hűségesek nevét a tenyerébe írja. Nem veti ki őket szájából; a nevüket szó szerint említi, amikor védőbeszédet tart az érdekükben az Atya előtt. Az önző, büszke emberek nevééről azonban nem tesz említést.

Csak úgy lehetünk boldogok, ha mások boldogságáért élünk. Saját magunk érdekében hálatelt szívvel kell felajánlanunk Krisztusnak az anyagi javainkat, a talentumainkat és az érzéseinket. Ez az egyetlen út, amelynek végén megtalálhatjuk a boldogságot e földi életben, az örökletben pedig a halhatatlan dicsőséget. – *Keresztény sáfárság*, 256–257. o.

Ha Krisztus, a dicsőség reménysége lakozik bennünk, Isten igazsága megváltoztatja veleszületett természetünket; átalakító ereje által a jellemünk megváltozik. Többé nem nevezzük hazugságnak Isten igazságát, hisz megszenteletlen, lázadó szívünket teljesen átadtuk neki. Az önző lelkiület sem kelti többé annak a látszatát, hogy Krisztus kegyelme nem elégséges számunkra bárhol, bármikor, bármilyen körülmény között. Életünk által bizonyítanunk kell, hogy Urunk hatalma alatt vagyunk – és nemcsak névlegesen, hanem a valóságban is. – *Tanácsok a szülőknek, nevelőknek és tanulóknak*, 160. o.

Isten sohasem hagyta magát tanúk nélkül a Földön. Egy időben Melki-sédek képviselte az Úr Jézust, hogy kinyilatkoztassa az ég igazságát, és folyamatosá tegye Isten törvényét.

Krisztus szólt Melkisédeken, a magasságos Isten papján keresztül. nem Jézus volt, hanem ő volt a világban Isten hangja, az Atya képviselője. Az elmúlt nemzedékeken keresztül Krisztus szólt népéhez. Vezette őket, és mindenkor a világ világoSSága volt. Amikor Isten Ábrahámot igazsága képviselőjének választotta, elvitte hazájából, távol rokonai körétől, és elkülönítette őt. Képmására kívánta alakítani és terve szerint tanítani. – *A Te Igéd igazság*, 1. kötet, 1092–1093. o.

„Ő ad mindeneknek életet, lehetetet és mindent.” (Csel 17:25) Az Úr kijelenti: „Mert enyém az erdőnek minden vadja, a barmok az ezeryi hegyeken.” „Enyém az ezüst, és enyém az arany.” (Zsolt 50:10; Agg 2:8) Isten ad az embernek erőT a gazdagság megszerzésére (5Móz 8:18). Annak elismeréséül, hogy mindenünk tőle van, az Úr elrendelte, hogy áldásának egy részét adjuk vissza neki ajándékokban és áldozatokban. – *Pátriárkák és próféták*, 535. o.

Február 18., vasárnap – Együtt támogatjuk anyagilag a missziót

A tized rendszere a Mózes előtti időkre nyúlik vissza. Isten mindenkor elvárta az emberektől, hogy ajándékokat adjanak vallásos célokra, mielőtt pontos rendszert adott volna Mózesnek. Követelményeinek eleget téve ajándékaikban kellett kifejezésre juttatniuk, hogy nagyra becsülik könyörületességeit és áldásait. Az egymást követő nemzedékek ezt továbbfolytatták. Ábrahám is így tett, aki tizedet adott Melkisédeknek, a magasságos Isten papjának. Ugyanez az elv volt gyakorlatban Jób idején is. – *A Te Igéd igazság*, 1. kötet, 1093. o.

Isten az evangélium hirdetését gyermekeinek a munkájától és adományaitól tette függővé. A tized és az önkéntes adományok képezik művének jövedelmét. Az emberekre bízott anyagiak és javak meghatározott részét igényli az Úr: a tizedet. Azonban mindenkinek szabad elhatározására bízza: akar-e többet adni a tizednél vagy sem? De ha a Szentlélek készítésére valaki fogadalmat tesz, hogy bizonyos összeget adjon, akkor a fogadalmat tevő nem tarthat többé igényt az odaszen-

telt részre. Még emberekkel szemben tett ilyen ígéretetek is kötelezőnek tekintendők, mennyivel inkább kötelezőek akkor az Istennek tett ígéretetek! Avagy a lelkiismeret ítélőszéke előtt tett ígéretetek kevésbé érvényesek, mint az emberek közötti írásbeli egyezmények? – *Apostolok története*, 57. o.

„Valakinek sokat adnak” – jelenti ki az Üdvözítő –, „sokat követelnek tőle.” (Lk 12:48) A héberektől megkövetelt bőkezű adakozás elsősorban saját népüket szolgálta. Ma viszont Isten műve az egész Földre kiterjed. Krisztus az evangélium kincseit a követői kezébe helyezte; ezzel azonban felelőssé tette őket, hogy az üdvösség örömhírét az egész világnak hirdessék. Bizonyos, hogy kötelezettségünk sokkal nagyobb, mint volt a hajdani Izráél. (...)

Akinek szívében azonban Krisztus szeretete lángol, az nemcsak kötelességének érzi, hanem boldog lesz, ha mindenét odaáldozhatja a legnagyobb és legszentebb mű fejlesztésére, amelyet valaha emberekre bízta: feltárni a világnak a jóság, az irgalom és az igazság kincseit. – *Apostolok története*, 247–248. o.

János a Jelenések könyvében megjövendöli, hogy közvetlenül Krisztus második eljövetele előtt az evangéliumot hirdetni fogják. Lát egy „angyalt az ég közepén repülni, akinél vala az örökkévaló evangélium, hogy a Föld lakosainak hirdesse az evangéliumot, és minden nemzetiségnek és ágazatnak, és nyelvnek és népnek, ezt mondván nagy szóval: »Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget; mert eljött az Ő ítéletének órája»” (Jel 14:6–7). (...)

Az evangélium meghívását el kell juttatni az egész világnak. (...) Az üzenetnek, amely utoljára int és kegyelmet hirdet, be kell ragyognia az egész Földet dicsőségével. El kell jutnia az emberiség minden osztályához: gazdagokhoz és szegényekhez, nagyokhoz és kicsinyekhez egyaránt. „Eredj el az utakra és a sövényekhez – mondja Krisztus –, és kényszeríts bejönni mindenkit, hogy megteljen az én házam!” – *Krisztus példázatai*, 165–167. o.

Február 19., hétfő – Isten áldásai

Isten az embereket javakkal áldja meg, hogy módjuk legyen művének előbbre viteléhez hozzájárulni. Napsugarat és esőt küld; fejleszti a növényeket; egészséget és képességet ad az anyagiak megszerzésére. Minden áldásunkat jóságos keze osztogatja. Viszonzásul azt kívánja, hogy férfiak és nők úgy bizonyítsák be hálájukat, hogy annak egy részét tized és adományok, azaz hála-, áldozati és bűnbánati adakozások alakjában visszatérítsék. Ha az Isten által meghatározott terv szerint minden jövedelem tizede, az önkéntes és áldozati adományok befolyának kincstárába, fölösleggek mutatkoznának az Úr művének előmozdítására. – *Apostolok története*, 57. o.

Az Úr jótettekre rendelt bennünket. A kezünkbe adja ajándékait, hogy továbbadhassuk azokat a szűkölködőknek. Éppen ez a gyakorlatias adakozás lesz az önzésünk ellenszere. A segítségre szorulóknak felé tanúsított törődésünk által elérjük, hogy szívüket hálára ösztönözzük Isten iránt.

A szeretet gyakorlati megnyilatkozásával a gyülekezetek a keresztény egység jegyében közelednek egymáshoz. A hittestvérek közti szeretet növelni fogja az Isten iránti szeretetet is. A Mindenható nem feledkezett meg az elkeseredettekről, akik hálából adományokat ajánlanak fel neki. Ezen adományok betöltik a szentek szükségét. Növekszik a testvérek hite Istenben, és odaszentelik lelküket, testüket hűséges Teremtőjüknek. Az adományok Isten dicsőítésére készítetik őket, melyekkel a Krisztus evangéliuma iránti elkötelezettségeteket bizonyítjátok. – *Keresztény sáfárság*, 256. o.

Akik ápolják magukban a jótékonykodást, nemcsak másokért végeznek jó munkát, hanem a maguk javát is előmozdítják, mert megnyitják szívüket az igaz jótékonykodás áldott hatásának. Minden másokra árasztott fénysugár a szívükre is visszatükröződik. A szomorkodókhoz szólt minden nyájas, együtt érző szó, az elnyomottak enyhítésére tett minden lépés, minden ajándék, amely embertársaink szükségletét látta el, ha Isten dicsőségére tesszük, az adományozónak is áldásokat eredményez. Akik ezt teszik, a mennyi törvényének engedelmeskednek, és Isten

tetszése a jutalmuk. Jótéteményünk másokkal, melegséggel tölt el bennünket, és az öröm átáramlik idegeinken, gyorsítja a vérkeringést, szellemi és testi egészséget jelent. – *Bizonyágtételek*, 4. kötet, 52–53. o.

Akik mindig csak kapnak, de sohasem adnak másoknak, hamarosan elveszítik Isten áldását. Ha az igazságot nem osztják meg másokkal, nem részesülnek további áldásokban. Állandóan továbbítanunk kell a menny javait, hogy friss áldásokban legyen részünk... Ha csatornáként szolgálunk, amelyeken keresztül az áldások mások felé áramolhatnak, az Úr gondoskodni fog az utánpótlásról, hogy ezek a csatornák soha ne apadjanak ki. – *Istennel ma*, 298. o.

Február 20., kedd – A tized célja

„Ekképpen rendelte az Úr is, hogy akik az evangéliumot hirdetik, az evangéliumból éljenek.” (1Kor 9:14)

Itt az apostol az Úr tervére utal a templomban szolgálatot teljesítő papok eltartását illetően. A szent hivatásra választottakat a testvéreik tartották el, akiknek lelki áldásokkal szolgáltak. (...)

A tized fizetése azonban csak egyik része volt Isten tervének, szolgálatának fenntartására. Ezen kívül még számos adományt és áldozatot írt elő. A zsidó papi rendszer arra tanította a népet, hogy bőkezűen adakozzon, úgy Isten ügyének támogatására, mint a szűkölködők táplálására. – *Apostolok története*, 246–247. o.

Az Úrnak az a szándéka, hogy a ránk bízott anyagi eszközöket országa építésére használjuk fel. Mennyei Atyánk a javait sáfáira bízta, hogy kamatoztatva azokat, lelkeket mentsenek meg az örök élet számára. A megmentett lelkek szintén Isten és igazságának sáfárai lesznek, hogy együtt a mennyország érdekeit képviseljék. – *139. kézirat*, 1898. október 21., „Felhívás a misszióra”

Isten a menny legdrágább ajándékát adta nekünk: Jézus Krisztust, továbbá mindent rendelkezésünkre bocsátott, hogy boldog életünk lehessen. A Föld gazdag termése, az arany- és ezüstkincsek mind

Istenünk ajándékai számunkra, hasonlóképpen az otthonunk, az élelmünk és az öltözetünk. Következésképpen elvárja, hogy minden javunk Adományozójaként tekintsünk Őrá, mondván: *Mindenből, amivel rendelkeztek, egy tizedrészt elkülöníték a magam számára, azokon az adományokon kívül, amelyeket önként hoztok be a kincstárba.* Ez Isten intézkedése az evangelizációs munka haladása érdekében.

Az adakozási rendszer terve annak a Jézus Krisztusnak a műve, aki életét áldozta azért, hogy üdvösséget szerezzen ennek a világnak. Elhagyta a mennyet, lemondott a menny seregeinek vezetői tisztségéről, és isteni mivoltát emberire cserélte, hogy felemelje az elbukott emberiséget. Szegénnyé lett az érdekünkben, hogy szegénysége által gazdagok legyünk. Bemutatta nekünk tervét, amelynek segítségével támogatnunk kell az üzenet hirdetőit. – *Keresztény sáfárság*, 50–51. o.

Isten tizedre vonatkozó terve szép, egyszerű és méltányos. Minden ember szabadon eldöntheti, hogy részt vállal-e az üdvösség értékes munkájában. Minden férfi és nő, idős és ifjú az Úr kincstárnoka lehet, és segíthet a kincstárba érkező kérések megoldásában. Az apostol mondja: „Mindenitek tegye félre magánál, amit sikerül összegyűjtenie.” (1Kor 16:2) – *The Faith I Live By*, 244. o.

Február 21., szerda – A kincstár

Isten elhívja a megtérteket, hogy olyan szolgálatban vegyenek részt, amely pénzt és odaszentelődést kíván a rólukról. Kötelességünk minden képességünkkel az Úr ügyének előmozdításán fáradoznunk. Urunk osztatlan szolgálatot vár tőlünk: szívünk, lelkünk, elménk és testünk minden erejét munkába kell állítanunk. Ő hozott minket az egyházba, hogy minden képességünket az emberek megmentésére használjuk fel. Ha nem engedjük meg Istennek, hogy felhasználjon minket, akkor akadályozzuk a munkáját. A világegyetemben csak két hely létezik, ahol elraktározhatjuk kincseinket: Isten kincstára és Sátán kincstára. Mindaz, amit nem áldozunk fel Isten szolgálatában, az Sátán kincstárát gazdagítja, és ügyét szolgálja. – *Istennel ma*, 298. o.

A tized rendszer segítségével nagyvonalú célokat valósíthatunk meg. Ha együttesen mind elfogadnánk ezt, valamennyien Isten éber és megbízható kincstárnokai lehetnénk, és nem lenne hiány az anyagiakban sem, amellyel segíteni tudjuk a világnak szóló utolsó üzenet hangoztatásának nagyszerű munkáját. Ha mindenki elfogadja ezt a rendszert, a kincstár tele lesz, és azok sem szegényednek el, akik hozzájárulnak a jelen igazság ügyéhez. Ezzel biztos alapot gyűjthetnek a jövőre, és elnyerik az örök életet. – *Bizonyságtételek*, 3. kötet, 340. o.

A gyülekezeti tagok örömmel járuljanak hozzá Krisztus szolgálóinak az eltartásához. Legyenek önmegtadók és takarékosak, nehogy valami jó adományról lemaradjanak! Vándorok és idegenek vagyunk, akik egy jobb hazát keresünk, és minden lélek áldozattal erősítse meg szövetségét Istennel. A lélekmentésre rendelkezésre álló idő rövid, ezért mindent vigyünk Istennek hálaáldozatul, ami a legszükségesebbek fedezése után megmarad.

Akik szóval és tanítással szolgálnak, azoknak is kötelességük, hogy lemondjanak önmagukról. Ünnepeles felelősség nyugszik azokon, akik a gyülekezetek gazdag adományát élvezik, és Isten kincstárának a javait szétosztják. Gondosan kutassák az Úr gondviselését, hogy meg tudják állapítani, hol van a legnagyobb szükség a javakra. Krisztus munkatársai legyenek, hogy országát az Üdvözítő imájával összhangban építsék fel a földön. „Jöjjön el a te országod; legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a Földön is.” (Mt 6:10) – *Az evangélium szolgálói*, 338–339. o.

A mű gyors léptekkel fejlődne, ha mindazok hűségesen behoznák kölcsönzött pénzét a kincstárába, akikre az Úr a pénzt bízta. Sok lelket nyernénk meg az igazság ügyének, és siettetnénk Jézus Krisztus jöveletét. (...)

Így végezzük Isten munkáját. Hű intézőkként helyezzük pénzünket az Úr kincstárába, hogy munkásokat küldhessünk a világ minden tájára! A gyülekezet önmegtadással és áldozathozatallal szolgálja Istent. Így fejlesszük a művet, és vívjuk ki a legdicsőbb diadalt! – *Bizonyságtételek*, 9. kötet, 47–48. o.

Február 22., csütörtök – A tized és a hit általi megigazulás

Az emberek nem értékelik kellőképpen a megváltási tervet. Nem elmélkednek felette, és nem is értik. Olcsó elmélet szintjére süllyesztik, holott az emberi és isteni egyesüléséhez az istenség megnyilatkozására volt szükség... Azáltal, hogy Krisztus magára öltötte az emberit, végtelen magaslatokba emelte őt az erkölcsi értékek skáláján. Micsoda jóindulat ez Isten és a vele egyenrangú, egyszülött Fia részéről!

Olyan mértéket öltött az emberek lelki vaksága, hogy még Isten Igéjét is megpróbálták hatástalanítani. A hagyományaik alapján kijelentik, hogy a megváltási terv azért született meg, hogy általa érvényét veszítse Isten törvénye, holott a Golgota a bizonyítéka Jehova rendelései örök, változtathatatlan voltának...

Hit és engedelmesség útján szerezhetjük meg a győzelmet... Személyes harcot kell megvívnunk a kifinomult kísértések korában a büszkeségünkkel, a magabiztosságunkkal, a kapzsiságunkkal, a hamis tanításokkal és az élet erkölcstelen vonzerejével. – *That I May Know Him*, 256. o.

Amint belenéztek az Úr nagy erkölcsi tükrébe – szent törvényébe, ami voltaképpen jellemének a mértéke –, egy pillanatra se képzeljétek, hogy meg tudna tisztítani benneteket. A törvénynek nincs üdvözítő hatalma. Nem részesíti bűnbocsánatban a törvénytaposót. A büntetést végre kell hajtani. Az Úr nem a törvénye eltörlésével ment meg bűnösöket, hiszen ez kormányzásának az alapja mennyen és Földön. A bűnös helyettese viselte el a büntetést. Ez nem úgy történt, hogy Isten kegyetlen és szívtelen volt, Krisztus pedig kegyelmesen önként meghalt Kálvária keresztyén, hogy eltörölje a törvényt, amit el kellett törölni, így tehát megfeszített két tolvaj között. Nem. Isten trónja nem viselheti a bűn egyetlen foltját sem! A világ teremtése előtt a mennyei tanácsban az Atya és a Fiú egyezséget kötött, hogyha az ember Isten iránt hűtlenné válik, Krisztus, aki egy az Atyával, vállalja a törvényszegő helyzetét, és elviseli a büntetést, amelynek le kell sújtania.

Amikor a bűnbánó, megtört szívű bűnös felismeri Krisztus érte hozott engesztelését, mint az erre és az eljövendő életre szóló egyedüli reménységét, a bűnei bocsánatot nyernek. Ez a hit általi megigazulás.

Minden megtért léleknek teljesen Isten akaratához kell szabnia akaratát, meg kell maradnia a bűnbánat és alázat állapotában, gyakorolnia kell a Megváltó elfedező érdemeibe vetett hitet, és erőről erőre, dicsőségről dicsőségre, jellemről jellemre kell fejlődnie!

A bűnbocsánat és a megigazulás egy és ugyanaz. A bűnös hit által a lázadó álláspontjáról, a bűn és a Sátán gyermeke álláspontjából Jézus hűséges alattvalójának az álláspontjára tér át, nem a benne levő jóság következtében, hanem mert Krisztus a gyermekének fogadja őt. – *A Te Igéd igazság*, 6. kötet, 1070. o.

Február 23., péntek – További tanulmányozásra

„Most pedig törvény nélkül jelent meg az Istennek igazsága, amelyről tanúbizonyságot tesznek a törvény és a próféták; Istennek igazsága pedig a Jézus Krisztusban való hit által mindazokhoz és mindazoknak, akik hisznek. Mert nincs különbség.” (Róm 3:21–22)

Mi a hit általi megigazulás? Isten munkája, melynek során porig alázza az ember dicsőségét, és megcselekszi azt, amire az ember önerőből képtelen. Az ember időközben ráeszmél saját hiábavalóságára, és felkészíti arra, hogy magára öltse Krisztus feddhetetlenségét.

Akiket a menny szentekként fogad el, azok utolsóként dicsekednének a jóságukkal. Péter apostol Krisztus hűséges szolgája volt, akit Isten gazdagon megáldott mennyei világossággal és erővel. Aktívan részt vállalt egyházának építésében, de sosem felejtette el megaláztatása félelmetes tapasztalatát. Bűne megbocsáttatott, de nagyon jól tudta: egyedül Krisztus kegyelme ellensúlyozhatja jellemgyengeségét, amely egykor a bukását okozta. Semmi dicsekvésre méltót nem talált önmagában.

Egyetlen próféta és apostol sem tartotta magát büntelennek. Akik a legszorosabb kapcsolatban éltek Istennel, és inkább életüket áldozták fel, minthogy tudatosan vétkezzenek, vallomást tettek saját, bűnös természetükről, jóllehet az Úr mennyei erővel és világossággal árasztotta el őket. Egyáltalán nem bíztak önmagukban, nem vallották, hogy feddhetetlenek, hanem ellenkezőleg: teljes mértékben Krisztus büntelenségében bíztak. Ugyanez vonatkozik mindenkire, aki őszintén Őrá tekint.

Jézus feddhetetlensége akár egy tökéletes, fehér igazgyöngy: nincs benne hiba vagy folt. Ez a feddhetetlenség a mienk is lehet. Az üdvösség drága áron, véren megszerzett kincseivel együtt Isten felbecsülhetetlen értékű ajándéka számunkra.

Krisztus feddhetetlensége nekünk tulajdoníttatik, nem valamely saját érdem szerint, hanem ingyen ajándékként Istentől. Az Úr és az ember ellensége nem akarja, hogy ez az igazság világosan bemutatásra kerüljön, mivel tudja: ha az emberek azt teljes szívükkel elfogadnák, elvesztené a csatát. – *The Faith I Live By*, 111. o.

9. tanulmány

A hála adományai

Február 24., szombat délután

Jézus magára vette a törvényszegő bűneit, és ezzel megadja neki azt, amire szüksége van. „És ő megsebesítettett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van, és az ő sebeivel gyógyulánk meg.” (Ésa 53:5) Az Úr lecsaphatott volna a bűnösre és végleg megsemmisíthette volna, de a drágább utat választotta. Csodálatos szeretete reményt ébreszt a csüggedőben, mivel egyszülött Fiát adta a világ bűneinek elhordozásáért. Bár az egész mennyet odaadta ebben az ajándékban, semmilyen szükséges segítséget nem tart vissza az embertől, hogy az elnyerje a megváltás serlegét, és Isten örökösévé, Krisztus örököstársává váljon. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. kötet, 282. o.

Ha a testvérek már azon az erkölcsi színvonalon állnának, ahol állniuk kellene, akkor nem jönnének zavarba valahányszor mondhatnának valamit Jézus dicsőségére, aki életük megmentéséért a gólgotai kereszten függött. Ha Isten végtelen szeretetének megértésére törekednének, és Jézus szenvedéseit felfognák, aki a legnagyobb gyalázatot szenvedte el, hogy a bűnös emberiségnek utat készítsen, amelyen kimenekülhet és bűnbocsánatot, életet nyerhet – akkor áldanák és magasztalják Jézus nevét. Ő, akkor nem hallgatnának, hanem szívük és ajkuk túláradna az Isten iránti hála és magasztalás szavától. (...) Még akkor is Istent dicsőítjük, ha állandóan ugyanazt a történetet ismételjük, mert ez is bizonyítja, hogy fogékonyak vagyunk jósága és kegyelme iránt. – *Tapasztalatok és látomások*, 148. o.

„Ha azért ti, gonosz létekre tudtok a fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ád a ti mennyei Atyátok Szentlelket azoknak, akik tőle kérik.” (Lk 11:13) A Szentlélek Istenünk helyettese, a legnagyobb ajándék. Az adomány „minden jó ajándékot” magába foglal, maga a Teremtő sem tud fontosabbat, jobbat nyújtani. Amikor kérjük az Urat, hogy szánja meg elesettségünket, és Szentlelke által vezéreljen minket, az Úr nem fordít hátat az imánknek. Még a szülő is elfordulhat éhes gyermekétől, Isten azonban soha nem utasítja el a szükségben lévő, hozzá vágyakozó szív kiáltását. Milyen csodálatos gyöngédséggel ecseteli az Atya szeretetét! Akik a sötétség napjaiban úgy érzik, hogy Isten nem gondol rájuk, azok számára ez a Mindenható szívének az üzenete: „És szól Sion: Elhagyott az Úr engem, és rólam elfeledkezett az Úr. Hát elfeledkezhetik-e az anya gyermekéről, hogy ne könyörüljön méhe fián? És ha elfeledkeznének is ezek: én terölad el nem feledkezem. Íme, az én markaimba metszettek fel téged.” (Ésa 49:14–16) – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 112–113. o.

Február 25., vasárnap – Ott, ahol a kincsünk van

Krisztus azt akarja, hogy mindenki mérlegelje a lehetőségeit, és végezen becsületes számvetést! A mérleg egyik serpenyőjébe tegyük az örök kincseket, az életet, igazságot, mennyet és a lelkek megváltásán érzett krisztusi örömet; a másik serpenyőbe pedig a világ minden varázsát. Az egyik serpenyőbe tegyük saját magunk kárhozátát és azokét, akiknek megmentésében közreműködhattünk volna; a másik serpenyőbe pedig azt az életet – a magunkét és a másokét –, amely örökké tart. Tegyük mérlegre az ideig valót és az örökkévalót! (...)

Az egész világ barátságánál többet ér Krisztus megváltottainak a barátsága. A legpompásabb földi palotához való jogcímnél többet ér, hogy jogunk lehet a mennyei hajlékokhoz, amelyeket Urunk készít. Ezért távozott a Földről. Minden földi dicsőítésnél többet érnek azok a szavak, amelyeket Megváltónk intéz hűséges szolgálóihoz: „Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, amely számotokra készítetett a világ megalapítása óta!” (Mt 25:34)

Hadd menjen a vagyonod előtted a mennybe! Halmozd fel a kincseidet Isten trónjánál! Szerezz jogot Krisztus kimeríthetetlen gazdagságához! „Szerezzetek magatoknak barátokat a hamis mammonból, hogy mikor meghaltok, befogadjanak benneteket az örök hajlékokba!” – *Krisztus példázata*i, 283–284. o.

Odajutottunk, hogy egyesek azt állítják: a talentumokat csak bizonyos előnyben részesített csoportok tagjai kapják, és ezekből kirekesztettek nem hivatottak részt venni a fáradtságos szolgálatban, emiatt jutalomban sem részesülnek. A példázat azonban nem ezt tanítja. Amikor a gazda magához hívatta a szolgálait, mindenkire feladatot bízott. Isten családja minden tagjának felelőssége okosan felhasználni az Úr által rábízott javakat. (...)

Mindenki kapott az Úrtól kisebb vagy nagyobb mértékben talentumokat. A lelki, szellemi és testi erő, a befolyás, a társadalmi rang, az anyagi javak, az érzelmek, az együttérzés mind-mind értékes talentum, amelyet a lelkek megmentésére kell fordítanunk.

Isten családja tagjainak meg kell érteniük, hogy nem a saját meggazdagodásukért kapták a talentumokat, hanem ezekkel szilárd alapot építsenek az elkövetkezendő időkre és az örök életre. – *Keresztény sáfárság*, 91–92. o.

Nem vagyunk tudatában, milyen sokan járunk látás által és nem hit által. Azokban a dolgokban hiszünk, amelyeket látunk, és nem értékeljük azokat a drága ígéreteket, amelyeket Isten adott nekünk a Szentírásban. Azzal bántjuk meg Urunkat a legjobban, hogy nem hiszünk a szavában...

Alázkodjunk meg, mondjunk le az énünkről, és bízunk teljes szívvel Istenben! A gyermekei vagyunk, és úgy is kezel bennünket. Ha közeledünk hozzá, irgalommal oltalmaz az ellenség támadásaitól. Sosem fog egyetlen benne bízó embert sem elárulni, ahogy az igazi, szerető szülő sem hagyja cserben a gyermekét. Látja a hozzá közeledő alázatos lelkeket, és irgalommal, szeretettel fordul feléjük, magához fogadja őket, és zászlót emel, hogy elűzze az ellenséget... Megtanítja őket feltétel nélkül bízni az értük dolgozó erejében (1Jn 5:4). – *Our High Calling*, 85. o.

Február 26., hétfő – Isten kegyelmének sáfárai

Az az egyszerű hit bátorítson bennünket, amelyet Isten az Írásban élénk tár. Népeinek olyan hite legyen, amely megragadja az isteni erőt: „Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez.” (Ef 2:8) Mindenki folytassa bátran a hit nemes harcát, aki hiszi, hogy Urunk a kísértések dacára Krisztusért megbocsátja a bűnünket. Hitük egészen addig erősödjön, míg keresztény életük és szavaik ki nem nyilvánítják, hogy „Jézus Krisztus vére... megtisztít minket minden bűntől” (1Jn 1:7). – *Az evangélium szolgálja*, 120. o.

A kegyelem Isten tulajdonsága, amelyet az arra érdemtelen emberek iránt gyakorol. A kegyelmet nem is kerestük, de Isten általa keres bennünket, és örömmel árasztja ránk, nem mintha méltók lennénk rá, hanem mert végtelenül méltatlanok vagyunk. Kegyelme csak nagy szükségünk miatt tarthatunk igényt. (...)

A Megváltó példát mutat arra, hogyan szolgáljunk a megkísértett és tévedő embereknek. Nekünk is az általa tanúsított érdeklődéssel, gyengédséggel és türelemmel kell másokkal bánnunk. „Amint én szerettelek titeket – mondja –, úgy szeressétek ti is egymást!” (Jn 13:34) Ha Krisztus bennünk lakik, akkor az Ő önzetlen szeretetét tanúsítjuk mindenki felé, akivel dolgunk van. Amikor együttérzést és segítséget igénylő embereket látunk, nem azt kérdezzük: „Megérdemlik-e?”, hanem azt, „hogyan lehetek hasznukra?” – *A nagy Orvos lábnyomán*, 145–146. o.

Isten azt akarja, hogy értékeljük a nagy megváltási tervet, és legyünk tudatában a nagy kiváltságnak, hogy népéhez tartozhatunk. Járjunk előtte engedelmesen és teljes megelégedéssel. Azt akarja, hogy az életünk megújuljon, és mindennap boldogok legyünk. Látni akarja hálánkat, hiszen bejárásunk van az irgalom székéhez és a kegyelem trónusához, a nevünk be van írva a Bárány könyvébe, és minden aggodalmunkat arra bízhatjuk, aki nap mint nap gondunkat viseli. Örvendezésre ösztönöz, mivel az Úr örökösei vagyunk, mert Krisztus feddhetetlensége az öltözékünk, és boldog reménységünk Üdvözítőnk közeli eljövetele.

A Szentlélek Péter apostol szavai által biztat minket: „Ki-ki amint kegyelmi ajándékot kapott, úgy sáfarkodjatok azzal egymásnak, mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai.” (1Pt 4:10)

Isten az érdekünkben teljesíteni akarja kegyelmének célját. Szeretete erejében bízva az engedelmisség által a porban kúszó féreghez hasonló, elbukott ember átalakul, és felkészül arra, hogy a mennyei család tagjává váljon, az örökkévaló századokon keresztül Isten, Krisztus és az angyalok társaságában élhessen. A menny győzni fog, a Sátán és angyalai által üresen hagyott helyeket Isten megváltottai foglalják el. – *The Upward Look*, 61. o.

Február 27., kedd – Mindenükből a legjobbat

Jézus kegyelmében megbocsátotta a bűneit (...), és Mária szíve csordultig telt hálával. Hallotta, amikor Jézus a közelgő haláláról beszélt, ezért mélységes szeretetét és gondoskodását szerette volna előtte kifejezésre juttatni. Nagy, személyes áldozat árán vásárolt egy alabástrom szelence „drága nárdusból való kenetet” (Jn 12:3), hogy ezzel kenje meg Ura testét. Mostanában azonban azt is hallotta, hogy nemsokára királylyá koronázzák. Mária bánata örömré fordult, és elsőként akart tisztességet tenni Üdvözítőjének. Feltörte a kenetes szelencét, és a tartalmát Jézus fejére és lábára öntötte, azután sírva letérdelt, könnyeivel öntözte, és lábát megtörölte hosszú, leomló hajával. (...)

Mária hallotta a bíráló szavakat. Szíve megremegett. Félt, hogy nővére is megfeddi szertelenségét. A Mester is azt hiheti, hogy meg gondolatlan. Mentegetőzés, kifogáskeresés nélkül vissza akart vonulni, amikor Urának hangját hallotta: „Hagyjatok békét néki; miért bántjátok őt?” (Mk 14:6) Jézus látta a nő zavarát, és elszomorodott. Tudta, hogy ezzel a szolgálattal a háláját fejezte ki, amiért megbocsátotta a bűneit, ezért könnyített a lelkén. Hangját a bíráló zúgolódás fölé emelte, és így szólt: „Jó dolgot cselekedett énvelem. Mert a szegények mindenkor veletek lesznek, és amikor csak akarjátok, jót tehetnek velük; de én nem leszek mindenkor veletek. Ő, ami tőle telt, azt tevő: előre megkente az én testemet a temetésre.” (Mk 14:6–8) – *Jézus élete*, 476–478. o.

„Ki-ki amint eltökélte szívében, nem szomorúságból, vagy kénytelen-ségből; mert a jókedvű adakozót szereti az Isten.” (2Kor 9:7) Amikor félretesszük az adományainkat, szem előtt kell tartanunk Isten irán-tunk való hatalmas jóságát.

Mikor a legmegfelelőbb elkülönítenünk és felajánlanunk Istennek a tizedünket és az adományainkat? Szombaton Urunk jóságáról gondol-kodunk, és teremtő munkájáról elmélkedünk. Alkotói műve bizonyítja megváltó hatalmát. Végtelen szeretetét tapasztalva szívünk megtelik hálával; és mielőtt belefognánk egy új hét fáradalmas munkájába, visz-szaadjuk Istennek azt, ami az övé, továbbá adományainkkal a hálánkat is kifejezésre juttatjuk. Így ez a szokásunk heti prédikáció lesz, amely által kijelentjük, hogy Isten minden javunk tulajdonosa, és mi pedig javainak megbízott sáfárai vagyunk az Ő dicsőségére. Minden alka-lommal, amikor felismerjük, hogy felelősek vagyunk a ránk bízott javakat illetően, felelősségérzetünk megerősödik. A kifejezés által mélyül hálánk, és az öröm, amelyet ezek a tapasztalatok keltenek ben-nünk, életet jelentenek lelkünknek és testünknek egyaránt. – *Keresz-tény sáfárság*, 62. o.

„Igen irgalmas az Úr és könyörületes.” (Jak 5:11) El nem múló szeretettel várakozik, hogy hallja tévelygő gyermekeinek a bűnvallomását, és elfo-gadja a bűnbánatukat. Úgy várja hálánkat, mint az anya szeretett gyer-mekétől a felismerő mosolyt. Szeretné, ha megértenénk, szíve milyen mélyen és gyöngéden vágyakozik utánunk. (...) Aki hozzá fordult, még soha nem csalatkozott. – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 74–75. o.

Február 28., szerda – Lelki meggondolásból

Mindenki vizsgálja meg a szívét örök jóléte javáért, és minden Isten-től kapott képességét használja fel. Senki se feledje, hogy nincs ember, akinek a szíve indítékát az Úr tisztán ne látná. Gondosan megvizsgálja mindenki indítékát, hiszen az ember sorsa egyedül ettől függ. Az embernek isteni erőre van szüksége, hogy növekedjen a tiszta világos-ságban és bölcsességben, és lássa az ok-okozat összefüggését. Azzal ápoljuk értelmi képességeinket, hogy az isteni természet részesei

leszünk, miután elmenekültünk a romlottság elől, mely a bűnös kívánság által uralkodik a világon. Mindegyikünk gondosan fontolja meg az igazságot, hogy mennyei Atyánk igaz, és nincs olyan szándék, bármilyen szövevényes, nincs olyan indíték, bármilyen rejtett is, melyet az Úr nem ért meg világosan. Isten minden szív titkos szándékában olvas. – *A Te Igéd igazság*, 3. kötet, 1160. o.

„Azért idő előtt semmit se ítéltetek, míg el nem jő az Úr, aki egyrészt világra hozza a sötétség titkait, másrészt megjelenti a szívek tanácsait.” (1Kor 4:5) Hiszen, mi nem tudunk olvasni az emberek szívében. Gyöngeségekkel tele nincs jogunk mások felett ítélni. Véges ember csak a külső látszattól tud következtetni. Egyedül arra bízták az ember feletti ítélezést, aki jól ismeri a tettek titkos rugóit, és aki gyöngéden, irgalmassággal telten mond ítéletet. – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 106. o.

Ha bűnös gondolatokat melengettél a szívedben, azonnal üzd ki azokat! Kötelességed mindent kiirtanod a szívedből, ami bemocskolja a jellemet. Ki kell tépned lelked talajából a keserűség minden gyökerét, hogy meg ne métegyezd a körülötted élőket! Egyetlen „mérgező növénynek” sem szabad életben maradnia a szívedben! Tépd ki őket, és ültessd a szeretet magvait a helyükbe! Szentül őrizd meg Krisztust a lelkedben!

Ő a mi példaképünk. Helyről helyre járt, és jót cselekedett, azért élt, hogy másokat áldjon. A szeretet megszépítette minden cselekedetét, mi pedig parancsba kaptuk, hogy kövessük lábnyomát. – *That I May Know Him*, 187. o.

Az adakozók tekintsék előjognak az adakozást. Van, aki feleslegből ad, és meg sem érzi. Nem kell különösebben lefaragniuk igényeiket Krisztus ügyéért. Még mindig marad nekik, amit szem-száj megkívánhat. Bőkezűen és örömmel adnak. Isten figyelembe veszi, ismeri és pontosan jegyzi indítékaikat. Nem vesztek el a jutalmukat. Ti, akik nem adhattok olyan bőkezűen, ne mentegessétek magatokat, mert nem áldozhattok annyit, mint mások. Tegyétek, amit tudtok. Tagadjatok meg magatoktól valamit, amit nélkülözhettek, és áldozatok Isten ügyére! Valójában többet fogtok adni, mint aki a feleslegből ad. Meg-

tudjátok, milyen édes a lemondás, hogy adhattok az ínségeseknek, áldozatok az igazságért, és kincset gyűjtsetek a mennyben. – *Bizonyítételek*, 1. kötet, 155. o.

Március 1., csütörtök – Az adakozás tapasztalata

Az önzetlen bőkezűség az ősgyülekezetet örömmel töltötte el; a hívők tudták, hogy adományaikkal hozzájárulnak az evangélium elterjedéséhez a sötétségben élőkhöz. Jótékonyágukkal bizonyították, hogy nem hiába nyerték el Isten kegyelmét; mert csakis a Lélek általi megszentelődés hozhatta létre ezt az áldozatkészséget! Mind a hívők, mind a hitetlenek előtt ez a kegyelem csodáját jelentette. – *Apostolok története*, 252. o.

Legyünk Krisztus képviselői a Földön: tiszták, jóságosak, igazak, irgalmasak, együtt érzőek, önzetlenek szavakban és tettekben egyaránt! A fősvénységet és a kapzsiságot Isten gyűlöli. Az önzés és a bűn sarjai, mindent tönkretelhetnek, ahová beférkőznek. A jellem durvaságát és faragatlanságát a Szentírás határozottan elítéli, mivel Istent gyalázza.

„Fősvénység nélkül való legyen a magatok viselete; elégedjete meg azzal, amitek van; mert Ő mondotta: Nem hagylak el, sem el nem távozom tőled.” (Zsid 13:5) „Azért, miképpen mindenben bővelkedtek, hitben, beszédben, ismeretben és minden buzgóságban és hozzánk való szeretetben, úgy e jótéteményben is bővelkedjete.” (2Kor 8:7) „A jótékonyásgról pedig és az adakozásról el ne felejtkezete, mert ilyen áldozatokban gyönyörködik az Isten.” (Zsid 13:16) – *Egészségügyi missziómunka*, 250. o.

A tönkretett világ erkölcsi sötétsége kérleli a keresztényeket, hogy tegyenek erőfeszítést, juttassanak javaikból és más képességeikből, hogy annak példájára alakuljanak, aki bár mérhetetlenül gazdag volt, mégis szegénnyé lett értünk. Isten Lelke nem lakik azokkal, akiket noha igazságainak hírnökeiként küldött el, mégis unszolni kell, mielőtt megértenék, hogy kötelességük Krisztus munkatársaivá válni. Pál kikerülhe-

tetlen kötelességként beszél arról, hogy magasabb rendű szempontból adakozzunk, mint csupán emberi sajnálkozásból. Ne csak azért tegyük, mert megérintették az érzelmünket. Az apostol annak az elvnek szerz érvényt, hogy egyedül Isten dicsőségét szem előtt tartva végezzük önzetlen szolgálatunkat.

Az Írás elvárja a keresztényektől, hogy csatlakozzanak a tevékeny jótékonyság elvéhez, ami szívügyükké teszi embertársaik megmentését. Az erkölcsi törvény elrendelte a szombat megünneplését, amely csak akkor vált teherré, amikor az ember áthágta a törvényt, és az ezzel együtt járó büntetések korlátok közé szorították az életét. A tizedrendszer nem teher azoknak, akik nem távolodtak el tőle. A rendszer szerzője nem vonta vissza a zsidóknak bevezetett rendszert. Ahelyett, hogy ma érvénytelen lenne, teljesebben és szélesebb alapokon kell megalósítanunk, mivel a kereszténység korában még jobban be kell mutatnunk a Krisztus általi, egyedül lehetséges üdvösséget. – *Bizonyságtételek*, 3. kötet, 342. o.

Március 2., péntek – További tanulmányozásra

Keresztény sáfárság, „A munka végén örömmel felajánlott adományok” c. fejezet.

10. tanulmány

A sáfárság szerepe

Március 3., szombat délután

Isten gyermekeinek világosan el kell különülniük a világtól, mint akik teljes odaadással és tiszta szívvel szolgálják Őt, és nem tulajdonítják maguknak a dicsőséget, emlékeznek arra, hogy ünnepélyes szövetségkötésben fogadalmat tettek az Úr és kizárólag az Úr szolgálatára.

Az Atya tökéletességet kíván gyermekeitől. (...) Krisztus földi élete Isten törvényének tökéletes ábrázolása volt. Amikor azok jelleme, akik gyermekeinek vallják magukat, Krisztuséhoz hasonló lesz, akkor engedelmeskedni fognak parancsolatainak. (...)

Mindent Jézus példájának fényében kell szemlélünk. Ő az igazság és az igazi világosság, aki e világra jön, és megvilágosít minden embert. Figyeljete szavaira, kövessétek példáját az önmegtagadásban és az önfeláldozásban! Tekintsetek Krisztus érdemeire, jellemének dicsőségére, amellyel bír, azért, hogy nektek ajándékozza, reátok ruházza! Akik Krisztust követik, nem élnek a kedvteléseiknek. Az emberi mértékegységek csak gyenge nádszálak. Az Úr mértékegysége a jellem tökéletessége. – *Isten csodálatos kegyelme*, 147. o.

„Ti már tiszták vagytok ama beszéd által, amelyet szóltam néktek. Maradjatok énbennem és én is tibennetek!” (Jn 15:3) (...) Jézus Krisztust a szőlőtő jelképezi, amely táplálékot, életet, lelkiületet és erőt ad, hogy a szőlővessző gyümölcsöt teremhessen, és amikor eljön a szenvedés és a csalódás ideje, teljesen más természetű gyümölcsöt teremjenek, mint a világ.

Ez bizonyítja, hogy kapcsolatban vagytok Krisztussal, és az erő, amely minden szenvedésben, csüggedésben és próbában támogat benneteket. Ez az erő és ez a kegyelem enyhít minden fájdalmat. Amikor

szánkhoz emeljük a szenvedés keserű poharát, mellettünk áll Támaszunk és Vigasztalónk. Kezünkbe adja a vigasztalás poharát, és ez az időszak lehet életünk legboldogabb időszaka. (...)

Minden képességeteket, erőteteket és talentumotokat helyesen kell felhasználnotok hívó életetekben, amelynek így a jóság, együttérzés, irgalom és Isten szeretete lesz a gyümölcse. – *Krisztushoz hasonlóan*, 345. o.

Ha egy népnek valaha szüksége volt világosságra, akkor az most, a Föld történelmének utolsó korszakában élőknek van. Tudni akarjuk, mit üzen a Szentírás. Isten szent szavára hivatkozunk. Élő hittel törekszünk a végtelen erő karjába kapaszkodni, teljes lényünkkel Feddhetetlenségünkre, Jézus Krisztusra támaszkodni. Megtehetjük ezt lelkünk javára.

Egyesülhetünk az igazi szőlőtővel. A lényünk minden része kapcsolatban állhat vele. A tőle származó, életadó nedv táplál bennünket, míg eggyé válunk Krisztussal, ahogy Ő is egy az Atyával. Így részesülünk az áldásaiban. – *Hit és cselekedetek*, 56. o.

Március 4., vasárnap – Krisztus a középpont

Nem elég ismernünk és tisztelnünk az Ige szavát. Bele kell hatolnia az értelmünkbe, komolyan kell tanulmányoznunk, ennünk Isten Fiának testét, innunk az Ő véréét! A keresztények azzal mutatják ki, milyen mértékben teszik ezt, hogy milyen egészséges a lelkiségük. Ismerjük meg az Ige gyakorlati alkalmazását a jellemépítésünkre vonatkozóan! Szent templommá kell lennünk, amelyben Isten él, jár és munkálkodik! (...)

Mindennapi életünkben a testvéreink és a világ előtt legyünk a Szentírás értelmezői, azzal szerevezve tisztességet Krisztusnak, hogy az Ő szelidségét és alázatosságát tanúsítjuk. Tanításai olyanok legyenek számunkra, mint az élet fájának levelei. Amint esszük és megemésztjük az élet kenyerét, kiegyensúlyozott jellemet fogunk kialakítani. Egységünkkel, a mások nagyrabecsülésével teszünk élő tanúbizonyosságot a világnak az igazság hatalmáról. – *A Te Igéd igazság*, 5. kötet, 1135. o.

Pál apostol a megtérése után Krisztus megismerése által lett keresztényüldözöből keresztény. Attól a pillanattól kezdve Jézus volt a minden számára. „Számomra az élet Krisztus” – mondta. A kereszténység e tömör meghatározása a legtökéletesebb a Szentírásban. Ebben a mondatban rejlik az evangélium teljes igazsága. Pál megértette azt, amit sokan képtelenek megérteni. Mennyire lelkes volt! Szavaiból kicseng, hogy a gondolatai középpontjában az Üdvözítő állt, és az élete egységet alkotott az Úr életével. Krisztus volt az élete szerzője, támogatója és forrása. – *The Review and Herald*, 1897. október 19.

A kegyes életforma senkit sem üdvözít. Mindenkinek mély és élő tapasztalata legyen üdvössége szerzőjével. Egyedül így menekülhet meg az előttünk álló nehéz időkben, amikor próbára tétetik szolgálata, egész élete. Ha aranynek, ezüstnek és drágakőnek bizonyul, az Úr oltalmába rejti. Ha szolgálata mindössze fa, széna vagy nád, semmi sem védheti meg őt Jehova haragjától...

Az Úr ügyéért minden áldozatra kész lelkek elnyerik az örök életet. Megéri számukra szenvedni, az énjüket a keresztre feszíteni, a bálványaikról lemondani. Az örök élet ragyogása minden földi kincset és vonzalmat árnyékba borít. – *That I May Know Him*, 303. o.

Március 5., hétfő – A szentély tana

Hit által bízunk Isten ígéreteiben, és fogadjuk el a Krisztus által felajánlott gazdag áldásokat! Reménységet kaptunk: az örök élet reménységét. Élünk vele! Megváltónk nem elégszik meg ennél kevesebbel. A mi részünk az, hogy éljünk ezzel a reménységgel: higgyünk abban, aki az ígéretet tette. Számíthatunk szenvedésre is, de ne feledjük: akik vele együtt szenvednek, vele együtt dicsőülnek is meg. Krisztus megvásárolta a bűnös emberek számára a megbocsátást és a halhatatlanságot, azonban az embernek ezt hit által el is kell fogadnia. Ha hiszünk benne, a reménység lelkünk biztos, erős horgonya lesz. Meg kell értenünk, hogy bizalommal számíthatunk Isten kegyére, és nem csak e földi életben, hanem a mennyekben is, hiszen hatalmas árat fizetett az

üdvösségünkért. A Krisztus engesztelésébe és közbenjárásába vetett hit állhatatosakká tesz, megingathatatlanokká a kísértésekkel szemben... Elmélkedjünk dicső reménységünkön, és fogadjuk azt el hit által! – *Lift Him Up*, 331. o.

„Fődolog pedig azokra nézve, amiket mondunk, az, hogy olyan főpapunk van, aki a mennyei Felség királyi székének jobbára üle, mint a szent helynek és amaz igazi sábornak szolgálója, amelyet az Úr és nem ember épített.” (Zsid 8:1–2)

Itt utalást találunk az újszövetség szenthelyére. Az első szövetség szenthelyét ember építette: Mózes. Ezt azonban az Úr építette, nem ember. Abban a templomban a földi papok végezték a szolgálatukat; ebben pedig Krisztus, a mi nagy Főpapunk szolgál Isten jobbán. Az első templom a Földön volt, a második pedig a mennyben van. (...)

A földi templom páratlan pompája a mennyei templom dicsőségére emlékeztette az embert, ahol Krisztus, a mi útnyitónk szolgál értünk Isten trónja előtt. – *A nagy küzdelem*, 340–341. o.

Problémáinkban és nehézségeinkben ne emberektől várjunk segítséget! Bízunk teljesen Istenben! Csak gyengülünk, ha másoknak mondogatjuk a nehézségeinket, és őket sem erősítjük meg. Lelkünk betegségével őket is megterheljük, amin nem tudnak könnyíteni. Tévedő, véges emberekhez fordulunk erőért, pedig a tévedhetetlen, végtelen Isten erejében részesülhetnénk.

Nem kell a Föld végső határáig elmennünk bölcsességért, mert Isten közel van. Nem a képességeid tesznek eredményessé – ha meg is növeled őket –, hanem amit az Úr tesz érted. Sokkal kevésbé bízunk abban, amit az ember tehet, és sokkal inkább abban, amit Isten tehet minden hívő lélekért! Az Úr szeretné, ha hittel hozzá fordulnál. Szeretné, ha nagyszerű dolgokat várnál tőle. Szeretné megértetni veled mind a földi, mind a lelki dolgokat. Ő fogékonyabbá tehet. Meg tud áldani tapintatossággal és ügyességgel. Képességeiddel szolgálj, és Istentől kérj bölcsességet! Ő adni fog. – *Krisztus példázatai*, 102–103. o.

Március 6., kedd – Krisztus központú doktrínák

Isten gyermekei tudják, ki a segítőjük, és kitől várhatják a szabadulást. Krisztus szolgálói egyedül benne bízhatnak, ha félelem nélkül rátekintenek, mindvégig engedelmesek a kéréseinek, és lemondanak minden világi dologgal való kapcsolatukról. A sikerük Isten érdeme. (...)

Egyedül akkor vagyunk biztonságban, ha egységet alkotunk Jézus Krisztussal. Nem ér nagy veszteség bennünket, ha elveszítjük a világi emberek barátságát. (...) A hívők serege azért szolgál Jézusnak, mert kihívta őket a világból, megszentelte és megtisztította őket, hogy csakis neki szolgáljanak. – *Istennel ma*, 349. o.

Akik elfogadják az igazságot, mert szeretik az Urat, azok meghalnak a világnak, és hasonlókká lesznek Krisztushoz, a szívük megalázkodik, a természetük megszelídül. Amint a lelkük Uruk képmására változik, az öltözetük, a beszédük és teljes életük összhangba kerül Isten Igéjével. Mindannyiunknak szükségünk van megalázkodni Isten erős karja alatt. Segítsen bennünket, hogy lábunkat az örök igazság szilárd talajára helyezzük!

Az igazság átalakító befolyása megszenteli a lelket... Az ember üdvösségéért hozott nagy áldozatában jutott kifejezésre Krisztus szeretete, amely minden válaszfalat ledöntött. Isten szeretete beáramlik a lélekbe, és hála születik az ember egykor jéghideg szívében. A megfeszített Krisztus – feddhetetlenségünk – megnyeri és megtérésre vezeti a szívet. Ez a téma annyira egyszerű, hogy a gyermekek is könnyen megértik; a bölcséket és tanultakat pedig elkápráztatja, ha a bölcsesség, a szeretet és erő áthatolhatatlan mélységeivel szembesülnek. – *My Life Today*, 265. o.

Egyedül a Krisztusba vetett hit által lehetséges Isten törvénye szerint élni. Az ember egymaga nem képes üdvözülni, de Isten Fia harcol helyette és érte, kedvező helyzetbe állítja őt, és felajánlja neki isteni tulajdonságait. Amint a lélek elfogadja Krisztus feddhetetlenségét, részesévé válik az isteni természetnek, és képes megtartani Isten parancsolatait. Péter apostol mondta: „Amelyek által igen nagy és becses ígé-

retekkel ajándékozott meg bennünket; hogy azok által isteni természet részeseivé legyetek, kikerülvén a romlottságot, amely a kívánságban van e világon.” (2Pt 1:4)

A Jézusban megnyilatkozó igazság: engedelmesség Jehova minden törvényének és elvének. Ez a szívben végbemenő folyamat. A hamis megszentelődéssel ellentétben a bibliai megszentelődés a Szentírás kutatására, az igazságnak, mint rejtett kincsnek a keresésére ösztönöz; Isten kéréseinek és követelményeinek megismerésére és megértésére, valamint az azok iránti tökéletes engedelmességre. A tiszta és szent menny az Isten parancsolatait megtartók számára van elkészítve. – *Lift Him Up*, 152. o.

Március 7., szerda – A három angyal üzenete

„És láték más angyalt az ég közepén repülni, akinél vala az örökkévaló evangélium, hogy a Föld lakosainak hirdesse az evangéliumot, és minden nemzetségnek és ágazatnak és nyelvnek és népnek, ezt mondván nagy szóval: »Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget: mert eljött az ő ítéletének órája; és imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet és a tengert és a vizek forrásait.«” (Jel 14:6–7)

Ha figyelnek rá, ez az üzenet minden nemzet, ágazat, nyelv és nép figyelmét az Ige alapos megvizsgálására hívja fel. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 2. kötet, 93. o.

Sokan vesztegelnek a sötétségben. Elvesztették az útirányukat. Nem tudják, milyen ösvényt kövessenek. Az egykor tanácstalanságban lévők keressenek meg másokat, akik ma tanácstalanok! Szólják hozzájuk a reménység, bátorítás szavait! Amikor elkezdik ezt a munkát, a menny fénye meg világítja előttük az ösvényt, amelyet követniük kell. Az elesettekhez szólt vigasztaló szavak őket is megvigasztalják. Mások segítségével által magukat is kiségitik a nehézségekből. Öröm tölti be a szomorúság és homály helyét. A szívük Isten Lelkével megtelve melegségtől izzik minden embertársuk iránt. Az ilyenek közül egy sincs már sötétben, mivel homályuk déli verőfényé változott. – *A Te Igéd igazság*, 4. kötet, 1151. o.

Az intő üzenetet városról városra kell hirdetni, helységről helysére, országról országra: nem formaságok közepette, nem pompás külsőségek fitogtatásával, hanem a Lélek ereje által, a hit embereivel.

A legjobb munkát kell végeznünk! Eljött az ideje, itt van az a fontos idő, amikor az Úr hírnökei feltárják a tekercset a világ előtt. Az első, a második és a harmadik angyal üzenetében foglalt igazságnak el kell jutni minden néphez és nyelvhez: meg kell világítani minden sötét földrészt, és el kell jutni a tenger szigeteire... – *Evangelizálás*, 12. o.

Isten parancsolatait megtartó nép vagyunk. Az elmúlt negyven évben mindenféle eretnecség ékelődött közénk, hogy elhomályosítsa elménket az Ige tanításával kapcsolatban. Ez különösképpen érintette Krisztus mennyei szentélyben folyó szolgálatát, valamint a menny utolsó napokra szóló üzenetét, ahogyan azt a Jelenések könyve 14. fejezetének angyalai hirdetik. Mindenféle tanítást hoztak a hetedik napot ünneplő adventisták elé, hogy azok felváltsák azt az igazságot, amelyet imával kísért tanulmányozás tárt fel pontról pontra, és az Úr csodatévő ereje támogatott. Nekünk azonban őriznünk kell azokat az útjelzőket, amelyek azzá tettek bennünket, amik vagyunk, és meg is őrizzük azokat, ahogyan azt Igéjén és Lelkének bizonyágtételén keresztül Isten jelezte. Az Úr arra hív bennünket, hogy ragaszkodjunk a hit erejével azokhoz az alapelvekhez, amelyek kikezdhetetlen tekintélyen alapulnak. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. kötet, 185. o.

Március 8., csütörtök – Keresztény sáfárság

A megszentelődés: tökéletes szeretet, tökéletes engedelmisség és tökéletes alkalmazkodás Isten akaratával szemben. Az életszentség útja: az igazság iránti engedelmisség. Tisztítsuk meg lelkiismeretünket az élettelen tettektől, a külső formaságoktól, hogy az élő Istennek szolgálhassunk! Nem vagyunk még tökéletesek, azonban kiváltságunk, hogy megszabaduljunk énünk és a bűn béklyóitól, és a tökéletesség felé haladjunk. Nagy lehetőségek, magas és szent célok tárulnak elénk. – *Apostolok története*, 416. o.

Az Úr nem örül annak, ha lelkileg gyengék vagyunk. „Mert az Isten, aki szólt: »Sötétségből világosság ragyogjon!«, Ő gyűjtött világosságot a mi szívünkben az Isten dicsősége ismeretének a Jézus Krisztus arcán való világoltatása végett. Ez a kincsünk pedig cserépedényekben van, hogy amaz erőnek nagy volta Istené legyen, és nem magunktól való.” (2Kor 4:6–7) Próbák és küzdelmek várnak ránk, de nincs okunk aggodalomra...

Csak úgy szerezhethünk dicsőséget Istennek, ha megvalljuk iránta való hitünket, és az Ő képmásához igazodunk. A szentség szépségét kell képviselnünk a világ előtt! Nem mehetünk be Isten országának kapuin, ha nem rendelkezünk a Krisztuséhoz hasonló, tökéletes jellemmel. Ha Őbenne bízva küzdünk a szentségért, meg fogjuk azt kapni. A Megváltó tanúiként meg kell ismertetnünk a világgal az Úr kegyelmének bennünk végzett munkáját. – *The Upward Look*, 99. o.

Ne felejtjük el, hogy minden eredményünket, legyen az lelki vagy földi, Alkotónk együttműködésével érjük el! Rendkívül fontos tudatosítanunk, hogy Istentől függünk. Túl sok bizalmat helyezünk az emberbe. Nagyon bízunk az emberi ötletekben, és nagyon kevés a bizalmunk abban az erőben, amelyet az Úr kínál. „Isten munkatársai vagyunk.” (1Kor 3:9) Összehasonlíthatatlanul kisebb az ember része, de ha Krisztussal egyesül, mindent megtehet azzal a mennyei erővel, amelyet Ő ad. – *Krisztus példázatai*, 56. o.

A Kálvária szégyent és haláltusát hozó kereszttjén túl Jézus előretekintett az utolsó nagy napra, amikor a gonosz hatalmak fejedelmét utoléri pusztulása azon a Földön, amelyet oly régóta rongált a lázadásával. Jézus látta a gonosz munkájának végét: Isten békéjét, amint betölti a mennyet és Földet.

Ettől fogva Krisztus követőinek legyőzött ellenségként kellett Sátánra tekinteniük. A kereszten Jézus elnyerte értük a győzelmet – azt a győzelmet, amelyről azt szeretné, ha sajátjuknak fogadnák el. „Íme – mondotta – adok néktek hatalmat, hogy a kígyókon és skorpiókon tapodjatok, és az ellenségnek minden erején; és semmi nem árthat néktek.” (Lk 10:19)

Minden töredelmes lélek védelme a Szentlélek mindenható ereje. Krisztus nem engedi az ellenség hatalmába kerülni a bűnbánattal és hittel hozzá folyamodókat. A Megváltó megkísértett, megpróbált gyermekei mellett áll. Vele nem létezik kudarc, veszteség, lehetetlenség vagy vereség – mindent megcselekedhetünk általa, aki megerősít. Amikor jönnek a próbák és kísértések, ne várd, hogy úrrá leszel minden nehézségen, hanem tekints Jézusra, segítődre! – *Jézus élete*, 423–424. o.

Március 9., péntek – További tanulmányozásra

„Szenteld meg őket a te igazsággoddal: a te igéd igazság!” (Jn 17:17) Isten igazságának meg kell szentelnie a lelket. „Adok néktek új szívet, és új lelket adok belétek.” (Ez 36:26) A lelkünkben meg kell őriznünk az igazság megszentelő erejét, az elveit pedig alkalmazzuk az élet minden területén, legfőképpen a kapcsolatainkban! Az otthonunkban is ápolnunk kell, hiszen olyan erőről van szó, amely képes átalakítani családunk minden tagjának a jellemét.

Kötelességemnek érzem, hogy figyelmeztessem az igazságot vallókat: gyakorolják az igazság elveit! Ez a megszentelődés: Isten szolgálataiba kell állítanunk minden képességünket, ezért állandóan fejlesztenünk kell azokat.

Tanítátok gyermekeiteket, hogy szeressék az igazságot, mert az igazság által nekik is el kell jutniuk a megszentelődésre. Fel kell készülniük, hogy megállhassanak az ítélet órájában, amikor kiderül: alkalmasak-e a magasabb szintű szolgálatra, felkészültek-e arra, hogy a királyi család tagjai, a mennyei Király gyermekei legyenek?

Isten Igéjének értékes igazsága megszentelő erővel hat a szívre és a jellemre. Feladatunkat a magunk és gyermekeink érdekében végezzük! Az emberi szív természetesen tele van gyűlölettel az igazsággal szemben. Ha a szülők elhanyagolják a gyermekek korai nevelését a feddhetetlen élet elérése érdekében, Isten útja helyett majd a gonosz útját választják az életben.

A megszentelődés a családban kezdődik. Akik otthon igazi keresztények, azok keresztények lesznek a gyülekezetben és a társadalomban is. – *My Life Today*, 261. o.

11. tanulmány

Naponkénti döntés

Március 10., szombat délután

Viselkedjetez tisztességesen és igazul ezen a gonosz világon! Némelyek akkor becsületesek, ha becsületességük nem veszélyezteti a világi érdekeiket, de aki ezen elv szerint cselekszik, mind ki lesz törölve az élet könyvéből.

Ápolnunk, művelnünk kell magunkban a szigorúan vett becsületességet! Csak egyszer mehetünk át ezen az életen. Nem jöhetünk vissza helyrehozni a hibáinkat. Ezért tegyük minden lépésünket istenfélelemmel és gondos figyelemmel. A becsületesség nem elegyíthető a számító viselkedéssel. Vagy a számító viselkedést nyomjuk el magunkban, és akkor az igazság és becsületesség tartja a gyeplőt, vagy nem a becsületesség kormányoz többé. A kettő nem cselekedhet együttesen; soha nem érthet egyet. Amikor Isten összeállítja az éksze-reit – az igaz, a nyílt, a becsületes –, ezek lesznek választottai, a kincsei. Az ilyeneknek az angyalok készítik a koronát, és e fejkükről az Isten trónjáról áradó dicsőség fog visszatükröződni. – *A Te Igéd igazság*, 6. kötet, 1081. o.

Vannak, akik nem vállaltak részt a rendszeres adakozásban, azzal mentegetvén magukat, hogy adósságaik vannak. Azzal érvelnek, hogy előbb egyetlen embernek se tartozzanak. Azonban az a tény, hogy adósságaik vannak, még nem mentség számukra. Megmutattatott nekem, hogy vissza kell adniuk a császárnak, ami a császáré, és az Istennek, ami az Istené. Egyesek felelősséget éreznek, hogy egyetlen embernek se tartozzanak, és úgy gondolják, Uruk semmit sem kérhet tőlük addig, míg vissza nem fizették adósságuk teljes összegét. Ezzel ámtják magukat. Késedelem nélkül vissza kell adniuk Istennek, ami az övé! Minden-

kinek el kell hoznia az Úrnak a megfelelő adományt! Az eladósodottak vegyék ki az adósságot törlesztő részt abból, amivel rendelkeznek, és a megmaradt részből arányosan adakozzanak.

Jahve, az örökkévaló, az önmagában létező, a nem teremtett Isten, aki maga a forrása és fenntartója mindennek, aki egyedül jogosult arra, hogy Őt illesse meg a legnagyobb tisztelet és imádat. Ezért az embernek tilos, hogy érzelmeiben vagy szolgálataiban az első helyet valaki vagy valami másnak adja, mert mindaz bálvány, ami az Isten iránti szeretetünket csökkenti. Másik istent alkotunk magunknak, ha olyan szolgálatot végzünk, amely egyedül őt illeti meg. – *Pátriárkák és próféták*, 303–304. o.

Az evésben és ivásban való mértéktelenség és a meggazdagodás vágya vezetett a túlzott munkához. Ha az étvágyat ellenőrzés alatt tartják, és kizárólag egészséges ételeket fogyasztanak, akkor annyi pénzt takaríthatnak meg, hogy a férfiaknak és nőknek nem lesz szükségük az erőn felüli munkavégzésre, vagyis az egészség törvényeinek a megrontására. A férfiak és nők vagyonszerzési vágya nem bűnös, ha a céljuk eléréseért való igyekezetükben nem feledkeznek meg Istenről, és nem hágják át Jahve utolsó hat parancsolatát. (...) Ha a meggazdagodás érdekében túlfeszítik az erejüket, és megrontják az élet törvényeit, akkor nem tudnak tökéletes szolgálatot nyújtani a Mindenhatónak, és bűnös úton járnak. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 2. kötet, 375. o.

Március 11., vasárnap – A kölcsönök és a költségek

Nincs olyan élethelyzet vagy életszakasz, amelyre a Bibliának ne lenne értékes utasítása. Igazgató és beosztott, gazda és szolga, eladó és vásárló, kölcsönadó és kölcsönt felvevő, szülő és gyermek, tanár és diák – mindenki megtalálhatja a Szentírásban a helyzetét megoldó, felbecsülhetetlen értékű útmutatást. – *A keresztény nevelés alapelvei*, 562. o.

Nagyon helyes az a vágy, hogy magad hordozd a terhedet, és ne edd a másoktól függés kenyerét! Nemes, nagylelkű törekvés indít önfenntartásra. Ehhez szorgalmas életmódra és takarékosagra van szükség.

Sokan, nagyon sokan nem úgy nevelték magukat, hogy a kiadásaik ne lépjék túl a bevételeiket. Nem tanultak meg a körülményekhez alkalmazkodni, ezért újra és újra kölcsönkérnek, és elárasztja őket az adósság, aminek következtében elkedvetlenednek és elcsüggednek. (...)

Mindenki tanulja meg, hogyan kell a számlákat vezetni! Némelyek elhanyagolják ezt a munkát, mert lényegtelennek tartják, azonban ez helytelen. Minden kiadást pontosan fel kell jegyezni!

Az Úr úgy látta jónak, hogy bemutassa nekem azokat a helytelenségeket, amelyek a költsékezésből erednek, és figyelmeztessen a szülőket: tanítsák meg a gyermekeket a szigorú takarékosagra. Tanítsátok meg őket, hogy azt a pénzt, amit szükségtelen dolgokra költenek, fordítsák hasznos dolgokra!

Ha bűnös szokásaid vannak, azonnal vedd fel a küzdelmet ellenük! Amennyiben nem teszed meg, örökre tönkre mégy. A takarékoság, a szorgalom és a józanság szokása értékesebb a gyermekeid számára a gazdag hozománynál. A Földön zarándokok és idegenek vagyunk. Az anyagi javainkat ne költsük olyan kívánságok kielégítésére, amiket Isten szerint vissza kell fojtanunk. Helyesen mutassuk be hitünket a kívánságok visszaszorításával! – *Boldog otthon*, 314–315. o.

Isten életet, egészséget és szellemi képességeket ajándékozott az embernek. Azt akarja, hogy testi, szellemi erőinket és képességeinket ne hevertessük tétlenül. Használjuk fel tehát adományainkat nevének dicsőítésére! (...)

Mindenkinek meg kell értenie, milyen fontos dolog a takarékoság. Egy munkás se gazdálkodjon úgy, hogy adósságba merüljön. Sátán egyik csapdája az a szokás is, hogy olyan pénzeket vegyünk ki a pénztárból, amelyekért még meg sem szolgáltunk. Ezáltal elvonjuk a pénztárból azokat az anyagiakat, amelyek a missziómunkások fenntartására szükségesek. Ha valaki önként adósságba keveredik, azt Sátán csapdája fogta meg. (...)

Elcsüggesztő, hogy sokan pénzt kölcsönöznek sürgős anyagi gondjaik megoldásához anélkül, hogy számításba vennék az adósság csapdáját. Az Úr azt szeretné, hogy mindazok, akik hisznek az igazságban, megtérjenek, és felhagyjanak e csalóka szokás gyakorlásával. Inkább

szenvedjenek a hiányosságok miatt, minthogy tisztességtelen cselekedeteket kövessenek el... Ha mindazok, akik tudatában vannak az igazságnak, Isten megszentelő befolyásának fényében nem változtatják meg a jellemüket, a halál illata lesznek a halálra. Helytelenül képviselik az igazságot, és meggyalázzák Krisztust, aki maga az igazság. – *Könyv-
evangelizáció, 77–78., 80. o.*

Március 12., hétfő – Azonnali elégtétel

Ézsau hajlamos volt saját magával szemben az engedékenységre, és semmire sem vágyott jobban, mint a szabadságra, hogy azt tehessen, amit csak akar. A hatalom és a gazdagság, a lakomázás és a szórakozás jelentette neki a boldogságot. Kérkedett korlátlan függetlenségével és vad, csavargó életével. (...)

Ézsau azokat az embereket képviseli, akik olyan hosszú ideig éltek a testi vágyaik, a bűnös hajlamaik és a szenvedélyeik rabságában, hogy jellemük legyengült, és képtelenek felismerni az örök értékű dolgok fontosságát. (...)

Olyan hosszú időn keresztül hajszolta az élvezeteket, hogy amikor kísértéssel szembesült, képtelen volt az ellenállásra: elfogadta a csábító, kívánatos ajánlatot. Meg sem próbálta visszafojtani az étvágyát, és már-már úgy érezte, szenvedni fog, s talán meg is hal, ha nem eszik abból az ételből. Minél többet gondolt rá, annál erősebb volt benne a vágy az elfogyasztására. Még az elsőszülöttségi jog is – amely szent dolog volt – elvesztette számára értékét és jelentőségét. – *Conflict and
Courage, 61. o.*

Akik nem fogadják meg Isten tanácsait az egészségükre vonatkozóan, azok könnyen áthághatják a Sínai-hegyen kijelentett parancsolatokat is. Akik nem az egészséges életmód elvei szerint esznek és isznak, és engednek étvágyuk késztetéseinek, jóllehet tudják, mi a követendő út – az élet többi területén sem hajlandók a szent elvek szerint élni. Foglalkoznunk kell a táplálkozás reformjának a kérdésével, mert jellemünket fejleszti, és értelemre inti mindazokat, akiknek a hasuk az istenük. – *Egészségügyi tanácsok, 38–39. o.*

A mennyei bölcsesség által meg nem világított, véges elme sok mindent képtelen felfogni, és ezért talál okot a kritizálásra. Sokan mintha erénynek éreznék, hogy a hitetlenség, a kételkedés és a hitetlenség oldalán állnak. De a becsületesség látszata olyan embert takar, akit az önteltség és a gőg sarkall. Némelyek örülnek, ha olyan dolgot találnak a Szentírásban, amivel másokat zavarba hozhatnak. Először csupán a vita kedvéért bírálják és érvelnek a rossz mellett. Nem veszik észre, hogy ezzel a madarász hálójába kerülnek. (...) Ezért az istentelenekhez csatlakoznak, és bezárják maguk előtt az Éden kapuját. – *A nagy küzdelem*, 434. o.

Akik Istent teljes szívükből szeretik, azok a legjobb szolgálatot szeretnék nyújtani neki, és állandóan arra törekszenek, hogy minden képességüket összhangba hozzák azokkal a törvényekkel, amelyek segítik a talentumaikat Isten szolgálatába állítani. Vágyaik és szenvedélyeik kielégítésével nem akarják gyengíteni vagy beszennyezni a mennyei Atyjuknak felkínált áldozatot.

Péter így szól: „Tartóztassátok meg magatokat a testi kívánságoktól, amelyek a lélek ellen vitézkednek!” (1Pt 2:11). Minden bűnös kedvtelés bénítja a képességeinket, tompítja a szellemi és a lelki érzékenységünket, és a minimumra csökkenti Isten Igéjének és Lelkének szívünkre gyakorolt hatását. Pál apostol ezt írja a korinthusiaknak: „Tisztítsuk meg magunkat minden testi és lelki tisztátalanságtól, Isten félelmében vivén véghez a mi megszentelésünket!” (2Kor 7:1) – *A nagy küzdelem*, 389–390. o.

Március 13., kedd – Személyes eszközök

Egyesek oktalanul cselekszenek. Szeretnék jó benyomást kelteni, és úgy hiszik, a megjelenésük erőt sugároznak. Nem mérlegelik a költségeket, hogy felmérhessék, be tudják-e fejezni, amit elkezdtek. Ily módon világgá kürtölik fogyatkozásukat. A magatartásuk arról árulkodik, hogy sokat kell még tanulniuk az elővigyázatosságot illetően. Mivel túlságosan bíznak magukban, sok hibát követnek el. Némelyeket olyan veszteség ér, amiből soha többé nem állhatnak talpra. – *Keresztény sáfárság*, 208. o.

A jelen igazságban hívő keresztények legyenek bölcsek és előrelátók! Ne hanyagolják el a javaik rendezését, várva a kedvező alkalmat, hogy majd hosszas betegség esetén rendezhetik anyagi ügyeiket! Álljanak készen anyagi dolgaikkal, hogyha bármely órán elszólítanak őket, és már nem szólhatnak bele a javaik elosztásába, minden ügyük el legyen rendezve! – *Bizonyságtételek*, 3. kötet, 106. o.

Krisztus követőinek nem kell megvetniük a gazdagságot. Tekintsék úgy, mint a Mindenható egyik talentumát. Az ajándékok bölcs felhasználása által Jézus híveire örök áldás szállhat, de nem szabad elfelejteniük, hogy Isten nem azért adott nekik gazdagságot, hogy azt a saját kedvük szerint használják fel, illetve belátásuk szerint adakozzanak belőle vagy sem. Az anyagi javaikat ne önző módon, személyes hasznukra kamatoztassák. Nem helyes ez a magatartás az Úrral és az emberekkel szemben, és ha nem változtatnak ezen, végül csak zavart és bajt okoznak. (...)

A szegény és a gazdag, mindkettő maga dönt örök sorsa felől, és méltónak bizonyul vagy sem a szentek dicső örökségének átvételére. Akik ezen a világon a gazdagságukat önző módon használják fel, olyan jellemtulajdonságról tesznek bizonyságot, amely rámutat arra, mit tennének, ha még nagyobb haszonban lenne részük, vagy ha rendelkeznének Isten országának elévülhetetlen kincseivel. A Földön ápolt önző előnyök a mennyben már nem érvényesek. Isten országában mindenki egyenlő lesz. – *Keresztény sáfárság*, 104. o.

A kincsed nem értékesebb a homoknál, ha nem az életszükségletekre fordítod, hogy mások áldására legyél, és elősegítsd vele Isten ügyét. (...)

Az Úr felszólít, hogy vond vissza szeretetedet a világtól, és foglalkozz a mennyei dolgokkal! Meg kell ismerned Isten akaratát, kutatnod kell azt, ahelyett, hogy hajlamaidat és bűnös gondolataidat követnéd. „Mit akarsz, hogy cselekedjem?” – ez legyen szíved őszinte, aggódó kérdése. – *Bizonyságtételek*, 4. kötet, 50. o.

Március 14. szerda – Ne kerüljünk adósságba!

Némelyek boldogulhattak volna, ha átadják magukat Istennek, és meg lett volna bennük a szándék az alázatos munkára, fokozatosan fejlesztve a vállalkozásukat, így elkerülve az eladósodást – csődbe jutottak, mivel tisztességtelen módon dolgoztak. Az első nehézség láttán mindent eladtak, bizonyítva, hogy képtelenek a folytatásra. Elsősorban a pénzügyi megszorításból kívántak szabadulni, és nem a majdani eredményeket tartották szem előtt.

A segítségükre sietők olyan kötelezettségek aláírására kényszerítik őket, amelyek miatt a szorult helyzetben levők rabszolgáknak érzik magukat. Elmegy a hírük, hogy esztelen módon igazgatták vállalkozásukat, és csődbe jutottak. Ettől a megbélyegzéstől nehezen szabadulnak. Oktatást kaptam, hogy a következő tanácsot adjam a kölcsönökért folyamodóknak: Dolgozzatok tovább tisztességesen, és ne adjátok fel! Küzdjete minden erőtökkel, hogy kimásszatok a csődből! – *Keresztény sáfárság*, 208. o.

Láttam, hogy Istennek nem tetszik, ha kezességet vállalunk a hitetlenekért. Ehhez az igéhez utasítottak: „Ne légy azok közt, akik kézbe csapnak, akik adósságért kezességek!” (Péld 22:26). (...) A kezességet vállalók hűtlen sáfárok, mert azt ajánlják fel, ami nem az övék, hanem mennyei Atyjuké, mivel Sátán készen áll segíteni a gyermekeit, hogy elragadják Isten gyermekeinek a javait. A szombatünneplő hívők ne legyenek társuljanak a hitetlenekkel! Isten fiai túlságosan bíznak az idegenek szavaiban. Tanácsot és felvilágosítást kérnek tőlük olyan dolgokban, amelyekben nem kellene. Az ellenség eszközéül használja fel, és munkálkodik a hitetlenek által, hogy megzavarja és kivigye a hívőket Isten népe közül. – *Tanácsok a gyülekezetnek*, 85. o.

A Mindenható tulajdonjogának elismerése képezi az üzleti feddhetetlenség, a becsületesség és a valódi siker alapját. Minden létező teremtője az igazi tulajdonos, mi csak sáfárok vagyunk. Mindaz, amivel rendelkezünk, reánk bízott tőke, amelyet az Ő utasítása szerint kell felhasználni.

Ez előtt a kötelezettség előtt minden embernek meg kell hajolnia! Az emberi tevékenység egész körét foglalja magában. Akár elismerjük, akár nem, sáfárok vagyunk, akiket Isten felruházott talentumokkal, képességekkel, és a világba helyezett bennünket, hogy elvégezzük az általa kijelölt munkánkat. – *Előtted az élet*, 119. o.

Sokan, nagyon sokan nem rendelkeznek megfelelő üzleti érzékkel és gazdasági műveltséggel ahhoz, hogy a költségeiket a bevételeik alatt tartsák. Nem tanulnak meg alkalmazkodni a körülményekhez, és egyik kölcsönt a másik után veszik fel, adósságba süllyednek, majd pedig elbátortalanodnak és elcsüggednek.

Egyesek teljesen megfélemlenek Isten ügyéről, és gondatlanul költekeznek szabadidős szórakozásokra, ruházatra, értelmetlenségekre; és amikor felhívást intéznek Isten ügyének hazai és külföldi támogatására, nincs mit felajánlaniuk, mivel szinte mindenüket elköltötték. (...)

Legyünk éberebbek, és ne költsünk szükségtelen dolgokra! Ne aláítsunk ki olyan ízlésvilágot magunkban, amely arra ösztönözhet, hogy a világ szokásait utánozva meglopjuk Isten kincstárát! – *The Review and Herald*, 1893. december 19.

Március 15., csütörtök – Takarékoság és befektetés

Bölcs Salamon a következő tanácsot fogalmazza meg a felelőtlen emberek számára: „Eredj a hangyához, te rest, nézd meg az ő útjait, és légy bölcs! Akinek nincs vezére, igazgatója vagy ura, nyárban szerzi meg az ő kenyerét, és aratáskor gyűjti eledelét.” (Péld 6:6–8) A hangyák élete az ügyességről és a kitartásról tanúskodik. Egyszerre csak egy szem magot cipelnek, de a türelmüknek és kitartásuknak köszönhetően csodákra képesek.

Salamon rámutat a hangya szorgalmára, és ezzel szemrehányást tesz a tunyáknak, az idejüket vesztegetőknek, a testüket-lelküket romboló életmódot folytatóknak. A hangya mindig a következő évszakra készül, míg sok, értelemmel megáldott ember képtelen felkészülni az előttünk álló örökkévalóságra.

A Nap, a Hold, a csillagok, a kemény sziklák, a tengereket szüntelenül tápláló folyók és a nyugtalan óceánok mind követendő tanulságokat közvetítenek számunkra. – *Keresztény sáfárság*, 157. o.

Isten a szolgálóinak hív minket, amiből arra következtethetünk, hogy azért fogad fel bennünket, hogy feladatokat végeztessen el velünk, és felelősségeket bízson ránk. Tőkét kölcsönzött nekünk, amit beruházhatunk. A tőke nem a mienk, ezért Isten nemtetszését váltjuk ki, ha magunknak harácsoljuk, vagy a tetszésünk szerint költjük Urunk javait. Felelősek vagyunk annak felhasználásáért vagy pazarlásáért, amit az Úr kölcsönzött nekünk. Ha az Úr által így kezünkbe helyezett tőke tétlenül hever, vagy a földbe ássuk, ha csak egyetlen talentum is, Mesterünk akkor is elszámoltat bennünket. Elvárja tőlünk, nem a magunkét, hanem amit Ő adott kölcsön, és pedig kamatostól. – *Bizonyágtételek*, 2. kötet, 529–530. o.

„Nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra; mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.” (2Kor 4:18) Az a csere, amit önző vágyaink és hajlamaink megtagadásával elérünk, nem más, mint az értéktelennek és a mulandónak felcserélése az értékesért és a maradandóért. Ez pedig nem áldozat, hanem végtelen nyereség.

Minden igazi nevelés jelszava, minden igazi élet törvénye ez legyen: mindig valami jobbat felmutatni! Ha Krisztus valaminek a lemondására kér bennünket, mindig valami jobbat ajánl fel a helyébe. (...) A külsőségeknél, a becsvágnál vagy az önzésnél jobb dologra kell irányítani figyelmüket és törekvéseiket.

Hozzátok őket kapcsolatba a kézzelfogható szépségekkel, a magasabb alapelvekkel és a nemesebb életet élőkkel! Tanácsoljátok nekik, hogy Krisztust szemléljék, aki „mindenestől fogva gyönyörűsége”. Ha egyszer a Megváltóra irányítják a tekintetüket, megtalálják az életük értelmét. Az ifjúság lelkesedése, nagyilelkű odaadása, szenvedélyes buzgalma itt találja meg az igazi célját. A kötelességteljesítés gyönyörűségessé válik, és az áldozatot örömmel tekintik. Az életük legfőbb vágya

és legnagyobb öröme az lesz, hogy dicsőítsék Krisztust, és hasonlókká legyenek Őhöz! – *Előtted az élet*, 253. o.

Március 16., péntek – További tanulmányozásra

Keresztény sáfárság, „Mint Noé napjaiban” c. fejezet.

12. tanulmány

A sáfár szokásai

Március 17., szombat délután

Az ellenség képtelen legyőzni Krisztus alázatos, imádságos lelkületű tanítványát. Jézus menedék számára a gonosz támadásai közepette...

Az Úr a minket védelmező erő bástyája, Sátánnak pedig semmi hatalma nincs az Istennel alázatosan járó lélek felett. Az ígélet ekképpen hangzik: „Ha oltalmamat keresik, fogják meg erősségemet, kössenek békét velem, békét kössenek velem!” Krisztusban teljes segítség van minden megkísértett lélek számára. Minden sarkon veszély leselkedik ránk, de az egész világegyetem őrt áll, hogy senkinek ne legyen része nagyobb kísértésben, mint amit elviselhet. Egyeseknek olyan erős jellemvonásaik vannak, amelyeket állandóan el kell fojtaniuk. Ha a Szentlélek ellenőrzése alatt tartják, e vonások áldásukra válhatnak, ha nem, akkor csapdát állítanak számukra... Ha önzetlenül odaszánjuk magunkat a munkára, és egy tapodtat sem térünk el a menny elveitől, az Úr, a mi segítségünk örök karjaiba vesz fel minket. Bizalommal tekintsünk Jézusra: egyetlen kritikus helyzetben sem hagy cserben bennünket! – *My Life Today*, 316. o.

Az igazság ígeit egyre fontosabbnak látjuk, és mondanivalójuk olyan gazdaggá válik, amiről nem is álmodtunk. Az Ige szépsége és gazdagsága átformáló hatással van a lélekre és a jellemre. A mennyei szeretet fénye a szívünkbe hullva lelkesít bennünket.

A Bibliát annál jobban értékeljük, minél többet kutatjuk. Bármerre is néz a tudásra szomjazó, Isten végtelen bölcsességével és szeretetével találkozik. – *Krisztus példázatai*, 94. o.

A világi társaságokhoz csatlakozó keresztények nem csak a saját lelküknek ártnak, hanem másokat is félrevezetnek. Az istenfélők nem választhatnak hitetlen társakat anélkül, hogy ez sérülést ne okozna nekik. Ezekben a szervezetekben világias elvek és szokások hatása alá kerülnek, majd a kapcsolattartás során gondolkodásuk egyre inkább azonosul a világiakéval. Isten iránti szeretetük meghidegül, és nem vágnak a vele való kapcsolatra. Lelki vakokká válnak. Nem látnak különösebb különbséget Isten törvényének áthágói és a parancsolatokat megtartó istenfélők között. A gonoszt jónak mondják, a jót pedig gonosznak. Az örökkévaló igazságok fénye elhalványul. Ha az igazság erőteljesen tárul is eléjük, nem éheznek az élet kenyerét, és nem szomjúhozzák a megváltás vizét. Repedezett kutakból isznak, amelyek nem tartják meg vizüket. Ó, mennyire könnyű a velük való kapcsolat által felvenni a világiak lelkületét, és átalakulni látásmódjuk szerint, hogy ne ismerjük fel az igazság és Jézus értékeit! A világ lelkülete éppen annyira fog eluralkodni az életünkben, mint amennyire a szívünkben él. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 2. kötet, 113. o.

Március 18., vasárnap – Előbb keresd az Urat!

A hit gyakorlat útján erősödik. Isten szabálya a következő: naponta növekedjünk! Nap mint nap annak tudatában végezzük a feladatunkat, hogy az angyalok, a kerubok, a szeráfok, Isten és Krisztus tekintete követ bennünket. „Mert látványosságra lettünk a világnak, úgy anyagoknak, mint embereknek” – írja Pál apostol az 1Kor 4:9 versében. (...) „Nézvén a hitnek fejedelmére és bevégezőjére, Jézusra, aki az előtte levő öröm helyett, megvetve a gyalázatot, keresztet szenvedett, s az Isten királyi székének jobbjára ült.” (Zsid 12:2) Ha így élünk, a Szentlélek kiélesíti a memóriánkat, megszenteli minden képességünket, és szüntelenül emlékeztet, hogy életünk minden napján és óráján mennyei Atyánk oltalmazó erejétől és meg nem szűnő szeretetétől függünk.

„Keressétek először Istennek országát és az ő igazságát; és ezek mind megadatnak néktek!” (Mt 6:33) Ez szavatartó mennyei Atyánk ígérete. – *That I May Know Him*, 231. o.

Isten az lesz számunkra, amit megengedünk neki. Félszívvel mondott, letargikus imáinkra nem érkezik áldás a mennyből. Ki kell tartanunk a kéréseinkben! Kérjünk hittel, várakozzunk a válaszra hittel, fogadjuk el az áldást hittel, és a reménység legyen örömünk alapja, mert aki keres, az talál! Tanúsíts komolyságot e tekintetben! Keresd Istent teljes szívedből! Akik sikerre törekszenek, azok lelkesen, szenvedélyesen végzik a munkájukat, míg az erőfeszítéseik el nem nyerik jutalmukat. Tanuld meg, miként kell keresned a Mindenható megígért áldásait, és kitartó, határozott fáradozás nyomán megkapod világosságát, igazságát és gazdag kegyelmét...

Tárd fel őszintén Jézusnak a szükségleteidet! Senki sem kéri, hogy hosszú előadást vagy prédikációt tarts Istennek, elég, ha bűneid miatt szomorú szíved ekképpen nyílik meg előtte: „Uram, szabadíts meg engem, mert elveszek!” Ha így közeledsz hozzá, van remény számodra. Keress, kérj, zörgess, és megnyílik előtted az ajtó! Jézus leveszi a lelkedről a terhet, és megtapasztalod Krisztus békéjét. – *Our High Calling*, 131. o.

Jézus a példaképünk mindenben. Már gyermekkorában hasznossá tette magát. Már tizenkét évesen az Atya dolgaival foglalkozott. Tizenkét és harminc éves kora között szorgalmas életet élt, mielőtt elkezdte volna nyilvános szolgálatát. Ezt mondta: „Nékem cselekednem kell annak dolgait, aki elküldött engem, amíg nappal van...” A szeretet szavával vigasztalt, bátorított és áldott; a menny nagy elveit pedig egyszerű szavakkal mutatta be, hogy mindenki megértse.

Minden reggel meg kell újítanunk az elkötelezettségünket! Ha a megszentelődésünk teljes is volt a megtérésünkkor, hasztalan, ha nem újítjuk azt meg nap mint nap. – *That I May Know Him*, 155. o.

Március 19., hétfő – Várd Jézus visszajöttét!

Leírhatatlan az a gyönyörűség, amely a győzedelmes hívőkre vár. Az Úr megjutalmazza hűséges követőit. Növekednek, mint a cédrusok; az értelmük pedig csodálatosan fejlődik. Az ismeret magasabb szintjein olyan dolgokkal találkozhatnak, amelyek jóval meghaladják az általuk

ismert valóságot. „Amiket szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg se gondolt, amiket Isten készített az őt szeretőknak.” (1Kor 2:9) Az a mi feladatunk – az Úr parancsolatait megtartók feladata –, hogy felkészüljünk a mennyei Atyánk által alkotott lakhelyek elfoglalására... Jézus kiszélesíti elménket és megnagyobbítja szívünket a Szentlélek befogadására. – *The Upward Look*, 151. o.

Isten terve az, hogy népe a mennyre emelje a tekintetét, és úgy várja az Úr és Üdvözítő Jézus Krisztus dicső megjelenését. Míg a világiak figyelme a különféle vállalkozásokra irányul, a miénk a mennyre szegeződjön. Hitünk terjedjen egyre távolabbra és távolabbra a mennyei kincs dicső titkai után! Irányítsuk magunkra a mennyei szenthelyről áradó fény becses, isteni sugarait, hogy beragyogjon a szívünkbe, amint Jézus arcán tündököl! (...) Virrasztásunk megerősít minket. Legyőzzük magunkban a renyheséget, az önzést, a könnyű élet szeretetét. (...)

Urunk kívánsága szerint virrasszunk, hogy amikor megérkezik és bekopog, azonnal ajtót nyissunk neki. Az Úr áldást mond az éber szolgákra. „Felövezvén magát, leülteti azokat, és eljövén, szolgál nekik.” – *Bizonyságtételek*, 2. kötet, 157–158. o.

Krisztus jól tud mindent, amit az emberek félreértenek és félremagyaráznak. Gyermekei nyugodtan, türelemmel, bizakodva várhatnak. Nem számít, milyen rosszindulat és megvetés éri őket, hiszen nincs titok, ami napvilágra ne jönné. Akik tisztelik Istent, azoknak tisztességet fog szerezni az emberek és angyalok előtt.

Nagy azoknak a jutalma a mennyben, akik bár üldöztetést és gyaláztatást szenvedtek, mégis Krisztus tanúi maradtak. Míg az emberek földi dolgok után futnak, Jézus a mennyei jutalomra tereli a figyelmüket. A jutalom nemcsak a jövő ígérete, hiszen már itt is részesülünk benne. Az ősi időkben az Úr megjelent Ábrahámnak, és így szólt: „Én pajzsod vagyok tenéked, a te jutalmad felette igen bőséges.” (1Móz 15:1) Ez a jutalom Krisztus minden követőjének. Az Úr, Immánuel, „velünk az Isten”, Őbenne van „a bölcsességnek és ismeretnek minden kincse elrejtve... mert Őbenne lakozik az istenségnek egész teljessége testileg” (Kol 2:3, 9). Amilyen mértékben feltárul előtte a szívünk, olyan mér-

tékben válunk Őhöz hasonlóvá. Tapasztalhatjuk szeretetét és mindenhatóságát; birtokolhatjuk, felfoghatjuk kikutathatatlan gazdagságát, hogy „mi a szélessége, hosszúsága, mélysége és magassága az Isten jóvoltának, és megismerjétek Krisztus minden ismeretet felülhaladó szeretetét, hogy ekképpen beteljesedjete az Istennek egész teljességéig”. (Ef 3:18–19). – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 32–34. o.

Március 20., kedd – Bölcsen használd fel az idődet!

Minden keresztény kötelessége, hogy rendességre, alaposágra és gyorsaságra szoktassa magát. A lassú és kontármunkásnak nincs mentsége semmiféle munkában. Ha valaki mindig dolgozik, és soha nem végzi el a munkáját, ennek az az oka, hogy nem viszi bele a szívét és a lelkét a munkába. A lassú és rossz határfokkal dolgozó munkásnak be kell látnia, hogy hibáin változtatnia kell. Fordítson nagy gondot ideje beosztására, hogy a legeredményesebben használhassa ki! Egyesek ügyes és módszeres munkával öt óra alatt elvégzik azt, amit mások tíz óra alatt. (...)

Vannak, akik lassan, pepecselve, sok munkával nagyon keveset végeznek. De mindenki, aki akar, megszabadulhat a nehézkességtől és az időrabló szokásoktól. Dolgozzunk határozott céllal! Állapítsuk meg, mennyi időre van szükség egy adott feladathoz! Majd feszítsük meg minden erőnket, hogy a meghatározott időn belül elvégezzük a munkát! Meg lehet parancsolni a kéznek, hogy fürgébben mozogjon! Csak akarni kell. – *Krisztus példázata*i, 257. o.

A léleknek évről évre erősebben kell vágyódnia a keresztény jellem tisztaságára és tökéletességére. Ez az ismeret, ha napról napra, hónapról hónapra gyarapszik, nem szalmából, nádból és fából készült építmény, hanem sziklára emelt, aranyból, ezüstből és drágakövekből készült épület, amely nem dől össze, és az utolsó napok lángjai sem emésztik meg.

A földi, mulandó munkánkat aprólékosan, pontosan végezzük? Olyan alaposan és figyelmesen, hogy a legszigorúbb ellenőrzésnek is megfeleljünk? Megbántottunk valakiket, és az Úr napján ellenünk fognak vallani? Ha igen, a jelentés feljutott a mennybe, és szembe kell majd

néznünk vele. Urunk tekintete előtt kell munkánkat végeznünk, akár látják az emberek szorgalmas fáradozásainkat, akár nem... Az igazi keresztény mindenben csakis Isten dicsőségére törekszik. – *Our High Calling*, 369. o.

Pál apostol felkérte a pogányok között élő követőit, hogy „többé ne járjatok úgy, mint egyéb pogányok is járnak az ő elméjüknek hiábavalóságában, akik értelmükben meghomályosodtak, elidegenültek az isteni lélettől... az ő szívük keménysége miatt”, hanem „okkal járjatok, nem mint bolondok, hanem mint bölcsék”, és az időt jól kihasználjátok (Ef 4:14, 13, 17–18; 5:15–16). Bátorította a hívőket, hogy várják azt az időt, amikor Krisztus, aki „szerette az egyházat, és önmagát adta azért”, majd „önmaga elébe állítsa azt dicsőségben úgy, hogy azon ne legyen szeplő, vagy sömörögzés, vagy afféle”, „hogy legyen szent és feddhetetlen” (Ef 5:25, 27).

Ezek az üzenetek nem emberi erő, hanem Isten ereje, Isten Lelke által írt tanácsokat tartalmazznak, amelyeket mindenkinek tanulmányoznia és gyakran ismételnie kell. A levelekben a gyakorlati kereszténységet, életszentséget vázolja; olyan alapelveket fektet le, amelyeket minden gyülekezetnek követnie kellene. Világosan kijelöli az örök élet-höz vezető utat is. – *Apostolok története*, 347. o.

Március 21., szerda – Vigyázz a tested, a lelked és az elméd egészségére!

Kötelességünk, hogy féken tartsuk és Isten törvényeinek vessük alá a gondolatainkat! Az Úr adta az értelmünk nemes erőit, hogy a mennyei dolgokról elmélkedjünk. Mennyei Atyánk bőségesen gondoskodott róla, hogy az istenfélő életben a lélek folyamatos növekedést érhessen el. Olyan alkotásokat helyezett körénk, amelyek segítenek fejlődünk, növekedünk az ismeretben és az erényben; milyen kevéssé becsüljük meg, milyen kevéssé örvendezünk mégis e lehetőségeknek! Hányszor és hányszor engedjük gondolatainkat arról elmélkedni, ami földi, alantas, érzéki. Az időnket és a gondolatainkat a világ kicsinyes, hétköznapi, közönséges ügyeinek engedjük át. Közben elhanyagoljuk a főbenjáró

dolgokat, amelyek örök életünket döntik el. Eltörpítjük, elgyöngítjük az értelem nemes képességeit, mert nem olyan gondolatokra használjuk, amelyek méltók az összpontosított figyelemre. – *A Te Igéd igazság*, 3. kötet, 1145. o.

Az erő talentumát Isten dicsőségére kell felhasználnunk! Testünk az Úr, Ő fizette ki a váltságért mind a testünkért, mind a lelkünkért. (...) Jobban szolgálhatunk Istennek egészségesen, mint tehetetlenül, betegen, ezért együtt kell működnünk vele a testünk gondozásában. A Mindenható iránti szeretet tehát lényeges az egészségünk tekintetében, akárcsak a hit. A tökéletes egészséghez szeretetre, reménységre és örömsre van szükségünk az Úrban. – *Keresztény sáfárság*, 90. o.

Éljünk értelmesen! Ez a legértékesebb lecke, amit megtanulhatunk. Nem elég csupán szellemi munkát folytatni vagy testmozgást végezni: testünk, lelkünk és elménk minden képességét edzenünk kell: az agyunkat, a csontjainkat, az izmainkat, a fejünket, a szívünket...

Az Úr égy, elsősorban azért, mert Ő alkotott téged, másodsorban pedig azért, mert megváltott és életét adta érted... Vigyázz az élő szervezet minden részére, hogy teljes lényedet Isten szolgálatába állíthasd! Az egészséged a szervezeted helyes használatától függ. Ne használd helytelenül az Istentől kapott fizikai, lelki és mentális erőt! Minden szokásodat tartsd az értelem ellenőrzése alatt, az elmédet pedig bízd teljesen Isten gondviselésére! – *Sons and Daughters of God*, 171. o.

Isten népének növekedni kell a kegyelemben, ezért az igazság által meg kell szentelnie a testét, a lelkét és a gondolkodását. Ha minden olyan engedményt félretenne, amely gyengítheti az egészségét, világosabb képet alkothatna az igazi kegyességről, és vallásos életében csodálatos változások mutatkoznának...

(...) „Mint nappal, ékesen járjunk, nem dobzódásokban és részegségekben, nem bujálkodásokban és feslettségekben, nem versengésben és irigységben: hanem öltözzétek fel az Úr Jézus Krisztust, és a testet ne tápláljátok a kívánságokra!” (Róm 13:13–14) – *Egészségügyi tanácsok*, 542. o.

Március 22., csütörtök – Önfegyelem

Őszintén, lelki éhséggel keresd Istent! Harcolj a menny küldötteivel, amíg győzelemre jutsz! Teljes lényedet – lelkedet, testedet, gondolatvilágodat – helyezd az Úr kezébe, és dönts el, hogy szerető, oda-szentelt, akarata által vezetett és Szentleke által ihletett képviselője leszel! – *Our High Calling*, 131. o.

Pál a korinthusi gyülekezetnek írt levelében a hívőkkel szeretete volna megértetni a kemény önmegtágadás, a szigorú mértékletesség és a végtelen buzgalom nagy fontosságát Krisztus szolgálatában, majd párhuzamot vont a keresztény hitharca és a világhírű futóversenyek között. A versenyek Korinthus közelében zajlottak. (...)

Aki versenyzőként benevezett a díjra, az előbb szigorú előkészületnek és kiképzésnek vetette alá magát. Szigorúan tilos volt minden ártalmas és dúskálkodó étkezés, tobzódás vagy bármely más élvezet, ami a szellemi vagy a fizikai erőt gyengíthette. (...)

A versenyfutók minden élvezettől tartózkodtak, ami esetleg gyengíthette a fizikai erejüket. Tartós, kemény önfegyelemmel igyekeztek az izmaikat edzeni és kitartóvá tenni, hogy a versenyfutás napján a legnagyobb erőt fejthessék ki. Mennyivel fontosabb tehát, hogy a keresztény, akinek az örök élete forog kockán, az étvágyát, a szenvedélyeit a józan ész és Isten akarata alá rendelje! Nem szabad sohasem megengedni, hogy a mulatozások, a fényűzés vagy a kényelemszeretet elvonja a figyelmét, hanem minden szokását és szenvedélyét a legszigorúbban féken tartsa. Az Isten Igéje által megvilágított és Lelke által vezetett értelmének rendelje alá magát. (...)

Pál végül rámutat a romlandó babérkoszorú – a győztes versenyző jutalma – és a dicsőség romolhatatlan koronája közötti nagy-nagy különbségre, amelyet csak az nyerhet el, aki győzelmesen fejezi be a hit nemes harcát. Azok azért teszik, „hogy romlandó koszorút nyerjenek, mi azonban romolhatatlant” – mondotta. A görög versenyfutók a mulandó díj elnyeréséért vállalták a fáradságot, az önmegtágadást. Mi azonban végtelenül értékesebb díjra törekszünk: az örök élet koronájára. Mennyivel gondosabb legyen tehát az igyekezetünk, és mennyivel készségesebb legyen az áldozatunk és az önmegtágadásunk! (...)

Minden szokást vagy hajlamot, amely bűnre csábít vagy szégyent hoz Krisztusra, le kell vetni, kerüljön bármibe. Isten áldása senkin sem nyugodhat meg, ha megsérti az igazság örök alapveit. Ha csak egyetlen bűnt is melengetünk, az elég arra, hogy a jellemünket lealjasítsa, és másokat félrevezessen. – *Apostolok története*, 227–229. o.

Milyen gonddal kellene rendet rakniuk a keresztényeknek a szokásaikban, hogy megőrizhessék és Krisztus szolgálatába állíthassák a képességeiket! Ha megszentelt életet akarunk élni lélekben, lelkületben és testben egyaránt, a mennyei törvénnyel teljes összhangban kellene élnünk. A szívünk nem maradhat Istennek odaszentelt állapotban, ha megengedjük kedvteléseinknek és bűnös szenvedélyeinknek, hogy az egészségünket és életünket rombolják. – *Egészségügyi tanácsok*, 65. o.

Március 23., péntek – További tanulmányozásra

Krisztushoz hasonlóan, „Út az egészség felé” c. fejezet.

13. tanulmány

A sáfárság eredményei

Március 24., szombat délután

Isten elvárja a Krisztus nevét viselőktől, hogy képviseljék, bemutassák Őt. Megszentelt, megtisztult és szent nép legyenek, világosságot árasztva mindazokra, akikkel csak érintkeznek...

Magasabb rendű, tisztább, nemesebb életre van igazán szükségünk. A világ figyeli, hogy milyen gyümölcsöket teremnek a hitvalló keresztények... A Biblia vallásával kapcsolatban kedvező vagy kedvezőtlen benyomások érik mindazokat, akikkel találkozunk.

Isten és angyalai is figyelnek. Az Úr arra vár, hogy népe életével bemutassa a kereszténység előnyeit a világiassághoz képest, és magasabb rendű, szent munkát végezzék. Isten arra vágyik, hogy meglássa követőit, amint bemutatják, hogy a befogadott igazság a mennyei Király gyermekeivé teszi őket. Szeretné, ha rajtuk keresztül kiárasztatná határtalan szeretetét és irgalmát. – *Maranatha*, 112. o.

Nem kell visszahúzódott, elszigetelt életet élnünk. Minden képességünkkel a körülöttünk élők javát szolgáljuk! Krisztus ebben példát mutatott nekünk. Amikor meghívták vacsorára a vámszedőkkel és a bűnösökkel, nem utasította vissza a felkérést, hiszen csak úgy oszthatta meg velük is üzenetét, ha a körükben tartózkodott. Minden ilyen alkalmat kihasználta, hogy beszéljen velük, és hatást gyakoroljon rájuk. Olyan témákat fejtett ki előttük, amelyek által örök érvényű igazságokat ismertetett meg velük. A nagy Tanító minket is ekképpen buzdít: „Úgy fényljék a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat!” (Mt 5:16) – *A keresztény nevelés alapelvei*, 498. o.

Most még észrevétlenek vagyunk, de ez nem marad mindig így. Elkezdődtek azok a folyamatok, amelyek a harc vonalba állítanak bennünket, és ha a történetírók vagy a világ nagy emberei megsemmisíthetnék az általunk képviselt igazságot, megtennék.

Isten minden gyermekének tudnia kell, mi az igazság. Fel kell készülnünk, hogy szelídséggel és félelemmel adjunk számot a reménységünkről – nem gögös, dicsekvő, önelégült módon, hanem Krisztus szellemében. Közeledik az idő, amikor egyénileg, egyedül kell számot adnunk a hitünkről. – *Evangelizálás*, 54. o.

Kerüljük a vitákat, és inkább Jézus szeretetének egyszerű történetét mutassuk be! Mindig kutatnunk kell a Szentírást, mégpedig állandó jelleggel, hogy tudjuk, mit és miért hiszünk; és ha megkérdezik, „készek *legyünk* megfelelni mindenkinek, aki számot kér *tőlünk* a *bennünk* levő reménységről, szelídséggel és félelemmel” (1Pt 3:15). (...)

Ha a csüggedtek munkába állnának, hamar elfelejték a bátortalanságukat; a gyengék megerősödnek, a tudatlanok ismeretre tennének szert, és készen lennének bemutatni Jézus igazságát. Bármikor segítséget találnának annál, aki megígérte, hogy mindenkit üdvözít, aki hozzá jön, és átadja magát. – *Review and Herald*, 1895. június 25.

Március 25., vasárnap – A keresztyén sáfárság és a kegyesség

Isten az élet tökéletes szabályát állította fel szent törvényében. Kijelentette, hogy a törvény követelményei az utolsó pontig minden emberre kiterjednek a világ végezetéig. Krisztus azért jött, hogy ezt a törvényt naggyá és dicsővé tegye; kimutatta, hogy talapzata: a szeretet Isten és felebarátunk iránt; hogy az ember erkölcsi kötelességeinek foglalata: engedelmeskedni a szabályainak. Az Isten törvénye iránti engedelmességről Ő adott nekünk példát az életével. A hegyi beszédben pedig kifejtette, hogy a törvény követelményei túlmennek a külső cselekedeteken, kiterjednek a gondolatokra, sőt az indítékokra is. – *Apostolok története*, 373. o.

Krisztus tökéletes és szent példaképünk, akit követnünk kell. Sosem érhetjük el az Ő szintjét, de követhetjük Őt, erők szerint mindent megtehetünk, hogy hasonlítsunk rá. Ha elesünk, mert tudatosan bennünk bűnös állapotunk, megalázkodunk Isten előtt, és őszintén megtérve forrón imádkozunk Atyánkhoz a Krisztus nevében, adjuk át teljes lényünket, és mennyei Atyánk kétségkívül elfogad bennünket. A lelkünk mélyén rá kellene ébrednünk, hogy az erőfeszítéseink értéktelenek, mivel egyedül a győztes Krisztus nevében juthatunk győzelemre...

De ne számítsunk arra, hogy szenvedés nélkül győzelmet arathatunk! Jézus is szenvedett, amikor győzött értünk. Miközben az Ő nevéért szenvedünk, elutasítjuk kedvteléseink kielégítését, és visszavonulunk a földi gyönyörök kedvelői közül; nem szabad zúgolódnunk, hanem inkább örvidenünk kell, hogy olyan kiváltságban van részünk, hogy parányi mértékben Krisztus megpróbáltatásainak, áldozatának és önmegtagadásának részesei lehetünk. Jézus értünk szenvedett, hogy örök üdvösségben lehessen részünk. – *That I May Know Him*, 265. o.

A keresztény élet harc és menetelés. Ebben a csatában nem lehet lazítani. Állandó és kitartó erőfeszítéseket kell tenni. Csak szakadatlan igyekezet árán arathatunk győzelmet győzelemre Sátán kísértésein. A keresztény feddhetetlenségre töretlen igyekezettel kell eljutnunk, és azt megfeszített akarattal őriznünk.

A kemény, kitartó erőfeszítés nélkül senki sem jut magasabbra. Mindenkinek meg kell küzdenie az eredményért. Senki más nem vívhatja meg a mi csatánkat. Egyénileg vagyunk felelősek a harc kimenetelért. Ha Noé, Jób és Dániel ma élne, a saját, igaz életükkel még ők sem menthetnék meg sem a fiukat, sem a leányukat. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 446. o.

„A gyümölcsseikről ismeritek meg őket” (Mt 7:20) – mondta a Megváltó. Krisztus minden igazi követője gyümölcsöt hoz az Ő dicsőségére. Az élete bizonyítja, hogy jó munkát végzett benne a Szentlélek, a munka gyümölcse pedig a szentség. Élete megtisztult, nemessé vált jó cselekedetei az igazi kegyesség bizonyítékai. – *Tanácsok szülőknek, nevelőknek és tanulóknak*, 266. o.

Március 26., hétfő – Elégedettség

A boldogságunkhoz törekednünk kell elérni a Krisztus által bemutatott jellemet. Jézus legszembeűnőbb vonása az önmegettagadása és a jótékonysága volt. Az Úr nem azért jött, hogy a maga javát keresse, hanem szertejárt, jót tett, ez volt az étele és itala. Mi is szent közösségben élhetünk vele, ha követjük Megváltónkat; ha naponta igyekszünk magunkba fogadni jellemét, és követni példáját, akkor áldás leszünk a világnak, és megelégedést biztosítunk magunknak ideleenn, az eljövendőkből pedig örök jutalmat. – *Bizonyságtételek*, 4. kötet, 198–199. o.

Szüntelen haladjunk a lelkiség útján, hogy a jellemünk tetsszen Istennek! Értéktelennek kell minősítenünk mindent, ami gyengíti a hitünket és a Megváltónkba vetett bizalmunkat. Minél nagyobb lelkünkben a ragyogás, annál nagyobb a kötelességünk, hogy másoknak is adjunk ebből a világosságból. Isten akarata, hogy tündököljön világosságunk a bűnben szenvedő, sötét Földön. Őt dicsőítjük, ha személyes életünkkel a jellemét tükrözzük...

Ha megpihensz Krisztus szeretetében, és egyre inkább közeledsz hozzá, bízni fogsz abban, hogy Megváltód és életadód véghezviszi a lelked üdvösségét. Isten azt akarja, hogy a megelégedés lelkületében békét és nyugalmat találjunk a szeretetében. A Jézus Krisztus által felajánlott életöröm végtelenül értékesebb az aranyból, ezüstből és drágaköveknél. – *In Heavenly Places*, 186. o.

Az embereknek valami jobbat kell felkínálnunk, mint amijük van: Krisztus békességét, amely minden értelmet felülhalad. Beszéljünk nekik Isten szent törvényéről, jellemének tükörképéről, amely kifejezi azt, mit vár el tőlük Urunk. Mutasd meg nekik, hogy a világ tovatűnő örömeinél és múltó gyönyöreinél milyen végtelenül különb a menny soha el nem múltó dicsősége! Beszélj nekik a Megváltóban található szabadságról és nyugalomról! „Valaki... abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha örökké meg nem szomjúhozik” (Jn 4:14) – nyilatkoztatta ki Jézus.

Magasztald fel Jézust, és kiáltsd: „Íme, az Istennek ama Báránya, aki elveszi a világ bűneit!” (Jn 1:29). Csak Ő tudja kielégíteni a szív sóvárgását, és csak Ő tud a lélekben békét teremteni.

A világ minden embere közt a reformátoroknak kell a legönzettebb, legkedvesebb, legudvariasabb embereknek lenniük. Életükben meg kell látszania az önzetlen cselekedetekben kifejeződő igazi jóságnak. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 140–141. o.

Krisztust mindenütt az Atya jelenléte vette körül. Így semmi sem érte Őt, csak amit a végtelen szeretet a világ áldására megengedett. Az volt számára – s ez a mi számunkra is – a vigasz forrása. Akit Krisztus lelkülete itat át, az Őbenne él. Az őt ért csapás a Megváltóra hull, aki jelenlétével körülveszi. Bármi éri, nincs szükség arra, hogy ellenálljon a gonosznak, mert Krisztus a védelme. Csakis Urunk hozzájárulásával érheti bármi, és „tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden a javukra van, mint akik az Ő végzése szerint hivatalosak” (Róm 8:28). – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 64. o.

Március 27., kedd – A bizalom

Isten azt akarja, hogy bízzunk benne, és örvendjünk jóságának. Naponta felkínálja számunkra, nekünk pedig észre kell vennünk, és el kell sajátítanunk ajándékait. Bármilyen nagy és dicsőséges lesz teljes szabadulásunk a mennyben, már itt e Földön meg kell tapasztalnunk ennek az örömét. Mennyei Atyánknak köszönhetően már jelen életünkben szabadok lehetünk. Naponta szükségünk van ápolnunk az életünkben jelenlévő Üdvözítőnkbe vetett hitünket. Szükségben lévő, kiszolgáltatott lelkeként rajtunk kívül és felettünk álló erőben és a láthatatlan támaszban bízva nyugalmat és békét találhatunk a sűrű felhők között is. Énekeljünk a szabadulásról és az örömről, amelyet Isten jelenlévő szeretete szerez! Éljük már most az Isten Fiába vetett hit által! – *Istennel ma*, 58. o.

Szükségünk van a menny vezetésére. Bízz Istenben teljes szívedből, és Ő sosem árulja el bizalmadat! Ha segítséget kérsz tőle, kérésed nem lesz hiábavaló. Igéje és Szentlelke által egészen közel jön hozzánk, hogy bizalomra bátorítson, ezer úton próbálkozik bizalmad megnyerésére.

Semmi sem szerez számára nagyobb örömet, mint az, hogy elfogadja a tőle erőt kérő gyöngéket.

Ha imában hozzá fordulunk, meghallgatja a könyörgéseinket, és végtelen karjával megszabadít. Nem létezhet olyan helyzet, amelyben Isten elfordítaná arcát népe kéréseitől. Amikor minden megoldás kudarcot vallott, az Úr mindig, minden szükségben jelen volt segítségével. Isten áldjon meg, szegény, megbántott lélek! Kapaszkodj erősen karjába! Elfogad téged és családotod minden fájdalommal együtt, ha terheidet teljesen Őrá rábízod. – *42. levél*, 1875. július 4.

Veszélyes az embernek szembeszegülni az igazság, a kegyelem és igaz élet Lelkével, mivel a megnyilvánulásai nem az elgondolásuk szerinti, és nem alkalmazkodnak a terveikhez. Az Úr a maga módján fáradozik. Az emberek könyörögjenek, hogy mentesek legyenek az énjüktől, és egyetértsenek a mennyei. Így imádkozzanak: „Ne az én akaratom, ó, Isten, hanem a tied legyen meg!” Ne felejtsek el, hogy Isten útjai nem az ő útjaik. Isten gondolatai nem az emberek gondolatai, hiszen Ő mondja: „Amint az ég magasabb a Földnél, úgy útjaim is magasabbak útjaitoknál, és gondolataim gondolataitoknál.” – *A Te Igéd igazság*, 2. kötet, 1004. o.

Március 28., szerda – Befolyásunk

A világosságban járni azt jelenti, hogy határozott döntést követően a gondolatainkkal és az akaraterőnkkel őszintén Krisztus jellemét tükrözzük. A sötét gondolatokat teljesen elvetjük. Nem szabad megelégednünk, és ezt mondanunk, hogy „Isten gyermekei vagyunk”. Jézusra tekintünk folyton? Őt szemlélvén átváltozunk a képmására? (...)

Amikor a menny világossága ráragyog az emberre, az arca a benne lakozó Isten örömét sugározza. Krisztus hiánya teszi az embereket szomorúakká, kételkedőkké, az életüket a sóhajok zarándoklatává. Isten Igéjének központi témája az öröm mindazok számára, akik elfogadják Őt. Miért? Mert az élet világossága lakozik bennük, és ez a világosság vidámságot és örömet hoz, amely a jellemben és a magatartásban egyaránt megmutatkozik. – *Sons and Daughters of God*, 200. o.

Az újonnan megtértek állandóan fejlődnek a kegyelemben. Mind több kegyelmi ajándékban részesülnek, de nem azért, hogy véka alá rejtsek, hanem továbbadják mások áldására. Az igazán újjászületett ember a sötétségben élők üdvösségéért munkálkodik. Csak az őszintén megtértek nyújtják ki karjaikat hitben, hogy újabb és újabb lelkeket mentsenek meg. Akik ezt cselekszik, azok Isten képviselői, fiai és leányai, nagy vállalkozásának részesei; és munkájuk hozzájárul a romlás, a rés megépítéséhez, amelyet Sátán és alattvalói ütöttek Isten törvényén. – *Evangelizálás*, 282. o.

Dánielt az Úr hűséges sáfárának tartotta, aki sosem feledkezett meg róla, hanem imában szüntelen kapcsolatban állt vele. Azt olvassuk a Bibliában, hogy az Úr tudást, ismeretet adott Dánielnek és barátainak, hogy bölcssek legyenek, és írásra, nyelvre tanítsák az embereket...

Bárhol vagy, mindenki lássa, hogy Istent dicsőíted. A lényedből az emberi mindig maradjon árnyékban, és Isten, az emberiség egyedüli reménysége mutakozzon általad! Minden ember az örök sziklára, Krisztus Jézusra építse jellemének a házát. Csak így állhat meg a tomboló viharok közepette.

... Az Úr mindenkit, aki zászlaja alatt áll, megtanít kegyelme hűséges sáfárának lenni. A halhatatlan elveit feltárta neki, amelyek előtt egy napon minden földi hatalomnak térdet kell hajtania. Az igazságot bízta ránk. Ne rejtjük véka alá a világosság értékes sugarait! Engedjük, hogy otthonunk minden tagja részesüljön belőle...

... Életed minden pillanata azzal teljen, hogy a talentumaidat kamatoztatod! Azok az Úréi, vissza kell neki szolgáltatnunk. Ne a saját, hanem az Úr tulajdonával foglalkozz tehát! Egy napon eljön majd, hogy kamatostól visszavegye, ami az övé. Légy hűséges sáfára, hogy békében találkozhas vele ama napon! – *Lift Him Up*, 366. o.

Március 29., csütörtök – Szavak, amelyeket (nem) szívesen hallgatunk

Az önző keresztények szégyent hoznak Üdvözítőjükre. Látszólag nagyon buzgón tevékenykedhetnek az Úr szolgálatában, de mindenbe

önzést szőnek. Az önzés magvát hintve el, végül le kell aratniuk a romlás gyümölcseit... Az önző szolgálat sokféle alakot ölt. Némelyik ártalmatlannak tűnhet. A látszólagos jóság a valódi jóság látszatát kölcsönözheti nekik. Ezek azonban nem teremnek dicsőséget az Úrnak. Az ilyen szolgálat akadályozza az Úr ügyét. Krisztus mondja: „Aki nincs velem, ellenem van. Aki nem velem gyűjt, tékozol.”

Nem bízhatunk meg azokban, akik énjüket hozzák a munkájukba. Ha Krisztusban szem elől veszítenék magukat, az igyekezetük értékes lenne az Úr ügye számára. Akkor a tanításaihoz szabnák az életüket. Az Ő csodálatos, szeretetből fakadó terveihez alakítanák a terveiket. Az önzést számúznák igyekezetükből... Üdvöztőnk életét a lemondás, az alázatos gondolkodás, a nemes szándék jellemezte... (idézi Mt 16:24 versét). – *A Te Igéd igazság*, 5. kötet, 1096. o.

Krisztust az elveszett lelkek iránti szeretet juttatta a Kálvária keresztjére. A lelkek iránti szeretet fog minket is lemondásra és áldozathozatalra vezetni az elveszettek megmentéséért. Ha követői visszaadják az Úrnak, ami az övé, kincset gyűjtenek a mennyben, amely az övék lesz, amikor e szavakat hallják: „Jól vagyok, jó és hű szolgám. Menj be a te uradnak örömébe!” (Mt 25:21) (...) Az üdvözült lelkek látása lesz azok jutalma, akik a Megváltó nyomdokán haladnak. – *Bizonyságtételek*, 9. kötet, 48. o.

Milyen félelmetes jelenet lesz az, amikor végül a nagy fehér trón előtt ítélet elé állítják a világot, hogy felelősségre vonják, miért vetette el Krisztust, Isten hírnökét! Micsoda számadást kell adni, amiért kereszt-hoz szegezte Őt, aki a törvény élő leveleként jött a világunkra.

Isten mindenkinek felteszi a kérdést: Mit műveltél egyszülött Fiammal? Mit felelnek azok, akik nem voltak hajlandóak elfogadni az igazságot?... Akik elvetik a kinyilatkoztatott mennyei világosságot, azok Krisztust vetik el. Azt az egyedüli eszközt, amely által meg lehetnének tisztítva a szennytől... Az Úr majd nekik mondja: „Sohasem ismertelek titeket! Távozzatok tőlem!” Isten kétségkívül bosszút áll Fia haláláért. – *A Te Igéd igazság*, 5. kötet, 1106–1107. o.

Az Úrban – hatalmas ereje által – erősek lehetünk. Ha Krisztust befogadjuk, hatalommal ruház fel. A bennünk lakozó Üdvözítő ránk ruházza hatalmát. Az igazság mindennapi ételünkké lesz. A tetteinkben nem üti fel többé fejét a becstelenség. Alkalmas időben tudunk szólni azokhoz, akik nem ismerik az igazságot. Krisztus szívünkben való jelenléte életadó hatalom, az egész lényünket megerősíti. (...)

Tudjátok, milyen közel jön hozzánk Jézus? Mindegyikünkhöz személyesen szól. Mindenki előtt felfedi magát, aki magára kívánja venni igaz tetteinek, jellemének a palástját. Kijelenti: „Mivel én vagyok Urad, Istened” – „jobb kezed fogom.” Helyezzük magunkat oda, ahol kézen foghat, ahol meghalljuk megnyugtató és hatalmas kijelentését: „Én vagyok az élő: halott voltam, de most örökkön-örökké élek.” – *Bizony-ságtételek*, 7. kötet, 63. o.

Március 30., péntek – További tanulmányozásra

Istennel ma, „Légy Isten katonája!” c. fejezet.

